

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CHRISTINE
FEEHAN

DARK
CRIME

A CARPATHIAN NOVELLA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Christine Feehan tarafından yazılan başlıklar

Acımasız Oyun
Sokak Oyunu
Cinayet Oyunu
Yırtıcı Oyun
Ölümcül Oyun
Komplo Oyunu
Gece Oyunu
Akıl Oyunu
Gölge Oyunu

Gizli Akıntılar
Çalkantılı Deniz
Güvenli Liman
Tehlikeli Gelgitler
Ateş Okyanusları

Vahşi Doğa
Vahşi Yangın
Yanan Vahşi
Yağmur

Water Bound

Karanlık
Yırtıcı
Karanlık
Tehlike
Karanlık
Avcı
Karanlık
Lanet
Karanlık
Açlık
Karanlık Sahiplenme
Karanlık Kutlama
Karanlık İblis
Karanlık Sır
Karanlık Kader
Karanlık Melodi
Karanlık
Senfoni
Karanlık
Muhafız
Karanlık
Efsane

*Karanlık
Mücadele Kara
Büyü Kara Altın*

Karanlık Arzu
Karanlık Prens

Antolojiler
Sıcak Kanlı

(Maggie Shayne, Emma Holly ve Angela Knight ile)

Aşıklar Dikkat

(Fiona Brand, Katherine Sutcliffe ve Eileen Wilks ile birlikte)

Fantezi

(Emma Holly, Sabrina Jeffries ve Elda Minger ile birlikte)

Ateş

(*Uyanış* ve *Vahşi Yağmur* dahil)

Deniz Fırtınası

(*Rüzgarda Büyü* ve *Ateş Okyanuslarını* içerir)

Karanlık Suç

Christine Feehan

INTERMIX

New York

INTERMIX
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
375 Hudson Street, New York, New York 10014

Telif hakkı © 2015 Christine Feehan'a aittir.

Karanlık Atlıkarınca'dan alıntıdır, telif hakkı © 2016 Christine Feehan'a aittir.

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir kitabı çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

izinsiz olarak herhangi bir biçimde bir parçası. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

INTERMIX ve "IM" tasarımı Penguin Random House LLC'nin ticari markalarıdır.

ISBN: 9780451488701

Jove kitlese piyasa baskısı / Ağustos
2015 InterMix e-Kitap baskısı / Kasım
2016

Kapak tasarımı Judith Lagerman'a aittir.
Fotoğraflar: adam © InnervisionArt / Shutterstock;
gece kulübü barı © graphicmaker / Shutterstock;
bulanık konser © AstroStar / Shutterstock.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

Joyia ve Pat McGuire için. Size çok sevgiler, dostlarım.

İÇİNDEKİLER

Christine Feehan'ın
Başlıkları Başlık Sayfası
Telif Hakkı İthafı
Okuyucularım İçin Teşekkür

BİRİNCİ BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ BÖLÜM
SEKİZ BÖLÜM DOKUZ
BÖLÜM ON
ON BİRİNCİ
BÖLÜM ON İKİNCİ
BÖLÜM
BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM
ON DÖRT BÖLÜM ON
BES
ON ALTINCI BÖLÜM

Karanlık Atlıkarıncaya Özel
Bakış Yazar Hakkında

OKUYUCULARIM İÇİN

Özel kitap duyuru listeme kaydolmak ve *Dark Desserts*'ın ücretsiz e-kitabını indirmek için christinefeehan.com/members/ adresine gitmeyi unutmayın. Topluluğuma katılın ve ilk elden haberler alın, kitap tartışmalarına katılın, sorularınızı sorun ve benimle sohbet edin. Lütfen bana Christine@christinefeehan.com adresinden e-posta göndermekten çekinmeyin. Sizden haber almak isterim! Her yıl, Şubat ayının son hafta sonu, yıllık FAN etkinliğimde bana katılmanızı çok isterim, samimi sayıda okuyucuyla özel bir hafta sonu bol eğlence, muhteşem hediyeler ve harika bir zaman. Daha fazla bilgi için fanconvention.net adresini ziyaret edebilirsiniz.

TEŞEKKÜRLER

Her kitapta teşekkür edilmesi gereken pek çok kişi vardır. Maksim'in Blaze için kullandığı sevgi sözcükleri konusundaki yardımları için Slavica Ostojic'e teşekkürler. Ben gerçekten
Yardıminız için teşekkürler.

Bu durumda, olağan şüpheliler: Araştırmaları ve yardımları için Domini; her zaman sabahın köründe kalkıp çalışmamı sağlayan çalışma saatleri grubum; ve tabii ki tek bir saat bile kaybetmemem için her an arayıp beyin fırtınası yapabildiğim Brian Feehan.

BİR

BLAZE MCGUIRE beline kadar uzanan kızıl saçlarını başının arkasında yüksek bir at kuyruğu şeklinde topladı ve bu gece öleceği gerçeğini düşündü - ve bu kendi seçimiydi. Hallahan kardeşler ve onların gangster patronuyla savaşa gidiyordu. Henüz bilmiyorlardı ama cehenneme doğru yürüyor olacaktı. Her şeyi kendi bildikleri gibi yapacaklarını sanıyorlardı ama yanılmışlardı. *Çok* yanılmışlardı. O bir kadındı. Gençti. Onu kendileri için bir tehdit olarak görmediler. Ve bu konuda çok ama *çok* büyük bir hata yapıyorlardı.

Saçları sadece kızıl değildi, *kıpkırmızıydı*. Saçları o kadar canlıydı, Doğduğu günden beri delicesine kırmızı renkteydi. Babası ona bu ismi vermişti, onu güvenli küçük dünyasından çıkarıp soğuk ışığa doğru tekmeleyerek ve çığlık atarak sürükledikleri için doktorlara cehennemi yaşatan yeni doğmuş kızına bakıyordu, saçları ciğerleriyle birlikte parlıyordu ve bu onlara babasını öldürdüklerinde ne satın aldıklarına dair bir ipucu vermeliydi.

Çoğu insan ne zaman öleceğini bilmez, diye düşündü kapının üzerindeki patlayıcıları patlayacak şekilde ayarlarken.

Önündeki herkesi, sevgili barına çok az geri tepme ile dışarı doğru fırlattı ve umarım barı sağlam bıraktı. Yine de, eğer saldırı onları içeri girmeden öldürmezse, savaşı onlara taşımak için barın içini terk edecekti. Bu gece, dört Hallahan kardeş onun için gelecekti ve mümkün olduğunca çoğunu yanında götürecekti.

Sean McGuire iyi bir adamdı. İyi bir komşuydu. Daha da iyi bir babaydı. Bar başarılıydı çünkü dürüstlüğüyle ün salmıştı ve iyi bir dinleyiciydi, çünkü müşterilerini gerçekten önemsiyordu, komşuları ve özellikle de kızı.

Herkesi ismiyle tanırdı. Onlarla birlikte gülerdi. Birini kaybettiklerinde cenazelerine katıldı. Gece çok içtiklerinde onları güvenli bir şekilde eve götürdü.

Çok fazla. Çok fazla harcama yapan ve aileleriyle birlikte evde olması gerekenlerle ilişkisini keserdi. O sadece iyi bir adamdı. Bazıları için iyi bir adam.

Gangsterler, iki, şimdi üç kuşaktır aileye ait olan işletmesini onlara devretmediği için bardan çıkarıp öldüresiye dövmüşlerdi.

Sean aynı zamanda ABD Deniz Piyadeleri'nde de görev yapmıştı ve silahlar, özellikle de bomba yapımı konusunda çok bilgiliydi. Bu alanda uzmandı, o kadar ki yerel bomba imha ekibine üç kez çağrıldıklarında yardım etmişti, çünkü patlayıcılar hakkında bildiklerini çok az kişi biliyordu.

Diğerleri yaptı ve bildiklerini kızına öğretti.

Blaze'e alışılmadık bir eğitim verilmişti ve o her şeyi sevmişti. her dakikasını. Babası onu sevdiğini ve onunla her zaman gurur duyduğunu açıkça belirtmişti ve ona karşı her zaman sabırlı olmuştu ama oğluna öğreteceği her şeyi kızına da öğretmesi gerektiğine inanıyordu. Sabırlıydı ama kız olduğu için bunu kolaylaştırmıyordu. Savunma ve hücum hakkında bildiği her şeyi yapması ve öğrenmesi gerekiyordu. Eğitimi çok iyi öğrenmişti.

Annesi gittikten sonra hep ikisi, Sean ve Blaze olmuştu. Doğrusu, annesini hiçbir zaman mutlu olmayan, kopuk bir kadın olarak hatırlıyordu - onu hatırlayabildiği zamanlarda, ki bu da pek sık olmuyordu. Annesi o dört yaşındayken onu terk etmiş. Birlikte tek bir şey bile yapmamışlardı. Bir tane bile. Annesinin ona sarıldığını bile hatırlamıyordu. Her zaman babasıydı.

Sean bir boksördü, karma dövüş sanatları kafes dövüşçüsüydü ve bu yaşam tarzından hoşlanıyordu. Kızının da kendisiyle birlikte spor yapması için her zaman ısrar etmişti. O da İki yaşından beri. Babasıyla boks yaparak büyümüş. Dövüş sanatlarını öğrenerek. Sokak dövüşü. Düzgün düşmeyi öğrenmişti, eklemler ve basınç noktaları hakkında her şeyi biliyordu. Dahası, Sean ona nasıl ateş edileceğini ya da bıçak kullanılacağını öğretmeyi de ihmal etmemişti. Patlayıcılar söz konusu olduğunda eğitimi kesinlikle ihmal etmemişti.

Daha sonra, on yaşındayken, Emeline Sanchez hayatlarına girdi. Emeline çoğunlukla sokakta yaşadı, bir evden diğerine taşındı ama çoğunlukla sokakta. Emeline ailenin bir üyesi haline geldi ve zamanının çoğunu yangın merdiveninden Blaze'in yatak odasının penceresine sürünerek ve uyuyarak geçirdi. onunla birlikte. Sean bilmiyormuş gibi davrandı. Neyse ki Emeline tüm bu olanlardan uzakta, Sean'ın onu korumak için gönderdiği Avrupa'daydı.

Blaze onu aramıştı elbette ama kimsenin ona zarar veremeyeceği bir yerde kalmasını söylemişti.

Blaze barın zeminine bir ızgara deseni yerleştirirken kendi kendine acımasızca gülümsedi ve sonra pencereden sokağa bakmak için durakladı. Burası bir zamanlar iyi, nezih bir mahalleydi, yirmi dört yıl boyunca evim dediği bir yerdi. Barın üstündeki dairede büyümüştü. Büyük bir binaydı, tam köşede, birinci sınıf bir mülktü. Bina ve iki yanındaki diğer üç bina nesillerdir ailelerine aitti. Ailesi onlara iyi bakmış ve mülk değerleri yükseldiğinde bile asla satmamıştı.

Dikkatini barın her tarafındaki kabloları yerleştirme işine verdiğinde gözleri kısıldı. Alçak. Baldırın ortası. Uyluk. Kalça. Onları çaprazlayarak bir ağ oluşturdu. Evet. Babasını kendi barından sürükleyip öldüresiye dövdüklerinde o kızıl saçlı bebek hakkında her şeyi bilmeleri gerekirdi. Onu öldürmeden önce vücudundaki neredeyse her kemiği kırmışlardı. Biliyordu, çünkü adli tabip ona söylemişti.

Öfke kabardı. Karnında dönüyordu. Derinlere. O kadar derindi ki, asla çıkaramayacağını biliyordu. Onun kemiklerini neden kırdıklarını biliyordu. Diğer birkaç işyeri sahibinden "ikna" tekniğini duymuştu. Gangsterler mülklerin kendilerine devredilmesini istiyorlardı. Babası zaten mülkünü ona devretmişti. Barın sahibiydi. Yanlış kişinin peşine düşmüşlerdi. Ve şimdi onun için geliyorlardı çünkü onlara bir davetiye göndermişti. Onu satın almak için değil, savaşmak için.

Eğer onu arayıp babasının ellerinde olduğunu söyleselerdi, barı bir çırpıda onlara devredebilirdi. Mahalledeki işletmelere bir ders vermenin önemli olduğunu düşündüler: ne istedilerse aldılar. İstediklerini elde edemeyeceklerdi, onu öldürdükten sonra bile. Bundan emin olmuştu. Emeline'e de dokunamayacaklardı. Dünyada sevdiği son insana zarar veremeyeceklerdi.

Blaze yanmayı durdurmak için parmaklarını gözlerine bastırdı. Günlerdir uyumamıştı, eve gelip babasının gittiğini, barın kapısının açık olduğunu ve yerde kan olduğunu gördüğünden beri uyumamıştı. Çılgına dönmüş, sokaklarda bir manyak gibi koşturmuş, defalarca polisi aramış ama yirmi dört saat boyunca bir şey yapamayacaklarını ama birini göndereceklerini söylemişlerdi. Göndermediler. Barın üstündeki dairede tek başına oturmuş, kollarını

dizlerinin üzerinde sallanıyor, kendi kendine babasının güçlü olduğunu ve kendine nasıl bakacağını bildiğini söylemeye çalışıyordu ama çok fazla kan vardı.

Merdivenlere en yakın masanın altına bir bıçak bantladı. İlk saldırıdan sağ çıkarsa, bir çıkış planı yapması gerekecekti. Merdivenlere bir düzenek kurması gerekiyordu. Daireye ulaşabilirse -ki bu ihtimalin çok düşük olduğunu biliyordu

Yangın merdiveninden çıkıp çatıya çıkabilirdi. Bunu sık sık yapardı. On yaşından beri Emmy'yle birlikte bunu yapıyordu. Çatıya çıktıktan sonra istediği yönü seçebilirdi. Çatıya çıktığında, istediği yönü seçebilirdi. Silahlar da orada.

Mahalleye iki grup gangster taşınmıştı, bunlardan ilki ve en acımasız olanı bir buçuk yıl önceydi. Görünüşlerine bakılırsa dört kardeş İrlandalıydı ama Sean onları tanımıyordu ve mahalledeki her İrlandalıyı tanıyordu. Hallahan adında biri vardı. Bu dörtlü, asık suratları ve çirkin talepleriyle her zaman suç lordlarından birinin paravanlarıydı ve dördü de kirli, aşırı şiddete çabuk başvuruyordu. Ve polisleri sahiptiler. Her zaman akşamlarını ve bazen günlerini barda bilardo oynayarak geçiren polisler artık gelmiyordu. Reginald Coonan adında bir adam için çalıştıklarını biliyordu. Patronları her zaman gölgede kalırdı ama kanı severdi ve adamları da şiddeti severdi.

Birkaç hafta önce, uzun boylu, son derece yakışıklı, takım elbiseli bir adam bara gelmiş ve babasına bir kartvizit uzatmıştı. Üzerinde bir numara yazıyordu, başka bir şey yoktu. Adam yumuşak konuşuyordu ve basitçe korumaya ihtiyaçları olursa bu numarayı aramalarını ve birinin geleceğini söyledi. İkisi de bunun Coonan'ın topraklarını elinden almak isteyen başka bir suç lordu olduğunu düşünmelerine rağmen babasının kartı atmamış olmasını anlamlı buluyordu. Sean bu olayı onunla hiç konuşmamıştı ama kartviziti telefonun hemen yanında saklıyordu.

Blaze kartı hiç yerinden oynatmamıştı. Ama ona defalarca bakmıştı. Biraz araştırma yapmıştı ve mafya babalarının kimliklerini ortaya çıkarmak kolay olmamıştı. Artık dört İrlandalı kardeşi tanıyordu. Her biri Chicago'da büyümüş ve onun şehrine taşınmıştı. Hallahan'ların hepsi kısa boylu, kaslı ve çok korkutucuydu. Buraya gelmişlerdi. Çünkü büyüdükleri yer onlara biraz fazla sıcak gelmişti ve şüpheleniyordu ki patronları Reginald Coonan da Chicago'dan taşınmıştı.

Diğer çete grubu hakkında çok az şey biliyordu. Bara sessizce giren adamın adı Tarık Asenguard'dı. Mahallede son derece popüler olan bir dans kulübünün sahibiydi. Sessiz biriydi, sadece geceleri dışarı çıkardı ve suyun kenarında çok güzel bir mülkü vardı. Her yer çitlerle çevriliydi ve birden fazla dönüm arazisi, bir kapı evi ve bir teknesi vardı. Adamın nereden geldiğini bilmiyordu ve daha fazlasını öğrenmek için denediği her yol kapatılmıştı.

Herkes onun çok parası olduğunu biliyordu. Ayrıca çok korkutucu bir adamdı. Sadece içeri girerek bir odayı ele geçirebilirdi. Karışık şeyler duymuştu. onun hakkındaki yorumlar. Onunla karşılaşan insanların yarısı onun şeytan olduğunu düşünüyordu. Diğer yarısı ise onun bir aziz olduğundan emindi.

Bir ortağı vardı. Kimsenin hakkında bir şey bilmediği Maksim Volkov adında bir adam. Sessiz ortağıydı. Tarık Asenguard'ın arazisinin sınırındaki mülkün sahibiydi ama onu çok az kişi görürdü. Dans kulübünde Asenguard ile ortaktı. Kulübe sık sık gelen Asenguard'ın kulübün yüzü olduğu açıktı ama Volkov'u çok az kişi görmüştü. Onun isminde Blaze'i ürperten bir şeyler vardı ve Blaze'in fantezi dünyası pek geniş değildi. Tariq Asenguard kesinlikle belalıydı ama bu konuda soğukkanlıydı. Maksim Volkov ise tam bir soru işaretiydi. Başkalarının da onlar için çalıştığını biliyordu ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Umurunda değildi. Babasını *onlar* öldürmemişti, bu yüzden o da onların arasına katılacaktı. Öldükten sonra.

Blaze metodik olarak silahları odanın ve barın etrafına yerleştirdi ve sonra onlara ulaşma alıştırmaları yaptı. Tereddüt etmek istemiyordu. Kazanabileceği her saniyeye ihtiyacı olacaktı. Hiç değilse, giderken Hallahanları da yanında götürmek istiyordu. Kendini sakın hissediyordu. Sinirler daha sonra gelecekti. Ve sonra adrenalinin tekmesi.

Saatine baktı. Dışarıda ışık azalmaya başlamıştı. Saat sokak lambaları yanmıyordu. Birisi sokaklara karakter kazandıran eski moda gaz lambalarını kırmıştı. Dört kardeş neredeyse her zaman geceleri gelirdi. Kimsenin yüzlerini görmesini ve kim olduklarını bilmesini umursamadıklarını biliyordu. Herkes onlardan çok fazla korkuyordu. Öne çık.

Bir mahkumiyet çıkacağına bir an bile inanmazken, öne çıkıp ifade verecek bir tip değildi. Bu adamlar babasını öldürmüştü. Ona önce işkence etmişler, sonra da öldürüp parçalanmış bedenini hareket halindeki bir arabadan barın önüne atmışlardı.

Çöp, ayaklarının dibinde. Sean'a işkence ettiklerini ya da öldürdüklerini görmemişti, sadece cesedini üzerine atmışlardı.

Kardeşler zamanlamayı doğru yapmış, Sean kapının hemen önünde dururken kapanışta bara girmişlerdi. Adli tabip, babasının bir değil dört şok tabancasıyla yere serildiği yerde şok tabancası izleri ve delikler bulduğunu söyledi. Onu etkisiz hale getirdikleri anda acımasızca vurmuşlar ve arkalarında büyük miktarda kan bırakmışlardı. Blaze, babasını eve geldiğinde barı kilitlenmemiş, yerde kan ve babasının kayıp olduğunu gördü. Kana rağmen polis hiçbir şey yapmamıştı. Rapor tutması için birini göndereceklerine söz vermişlerdi ama kimse gelmemişti. Bu onu şaşırtmamıştı. Polisler mahallesini terk etmişti ve Herkesin içinde.

Blaze barın etrafına bakındı. Bina -ve bar- yüz yıldan daha eskiydi. Gangsterlerin neden bazı mülkleri bağışlayıp diğerlerinin peşine düştüklerini anlamıyordu. Ele geçirdikleri yerler rastgele görünüyordu. Bir model oluşturmaya çalışmıştı ama bulamamıştı. Sorun Çünkü mülk edindikten sonra bir daha asla işyeri açmadılar. Altı kapı aşağıdaki kuru temizlemeci kapandı. Karşı köşedeki sevimli küçük bakkal kapalı kaldı ve tüm sakinleri yiyecek almak için mahallelerinin dışına çıkmaya zorladı.

Silah izleri bırakarak merdivenlerden yukarı çıktı. O yapmadı Onlara ulaşabileceğine inanmıyordu ama yine de ona her ihtimale karşı plan yapması öğretilmişti ve yaşamak da bunlardan biriydi. Büyüdüğü daire genişti. Orayı çok severdi. Tüm hayatı boyunca evi olmuştu.

Eve. Bunu babası yapmıştı. Bunu ona vermişti. Çok gülerdi. Güldüğünde gözleri parlardı. Birçok kez onu oturma odasının zemininde döndürmüş, avazı çıktığı kadar şarkı söyleyerek onu da kendisiyle birlikte güldürmüştü. Hayatı büyük yaşıyordu ve onun da aynısını yapmasını istiyordu.

Babasının kadınlarla çıktığını biliyordu ama onları asla eve getirmezdi. Ona milyonlarca kez neden yeniden evlenmediğini sormuştu, çünkü her zaman birini bulursa yalnız kalacağından korkuyordu ve babasının asla yalnız kalmasını istemiyordu. Sean ona basitçe yerleşmenin bir anlamı olmadığını söyledi. Ya doğru kişi olacaktı ya da hiç kimse. Bu dersi zor yoldan öğrenmişti ve doğru kişiyi bulamamıştı ama hala arıyordu.

Bunu onun için hep istemişti. Başka birinin onu onun sevdiği gibi sevmesini istemişti, ama Emeline'den başka hiç kimsenin onu tamamen sevmesine izin vermemişti.

Belki de onu da böyle yapan buydu. Birileriyle çıkıyordu ama kendini hiç kimseye vermiyordu, çünkü *o* kişi olmadığını biliyordu.

Belki de gerçekten mükemmel bir tane yoktu. Doğru olan. Artık asla bilemeyecekti çünkü bu gece ölecekti.

İçinde giysi ve para olan bir çantayı yangın merdiveninin yanındaki çatıya, gözden uzak bir yere sakladı. İki silah daha ve hepsi bu kadar. Savaşa fazlasıyla hazırды. Çatıda birkaç dakika durup mahallesine baktı ve kahkaha seslerini hatırladı. Orada her zaman seslerin mırıltısı ve kahkaha sesleri olurdu. Şimdi sadece ... sessizlik vardı.

Blaze içini çekti ve merdivenlerden inerek bara doğru ilerledi. Güzel bir bardı, her tarafı maun ağacından yapılmıştı. Pırıl pırıl koyu renkli ahşap. Uzun aynalar, şişeler ve bardaklar düzgünce istiflenmişti. İyi bir barmendi. Hızlı.

Verimli. Gösterişli. Şişeleri çevirebilir ve en iyileriyle numaralar yapabilirdi ve bazı geceler müşterileri bunu isterdi. Babası geride durur, başını sallar ve gülerdi, ama gözleri her zaman canlıydı. Onunla gurur duyuyorum.

Kalçasıyla onu yoldan çeker, "Sana nasıl yapıldığını göstereyim ihtiyar," der ve birkaç çirkin numara yaparak müşterileri coştururdu. Bunu yaptığında, her zaman muhteşem bir gece geçirirlerdi. Mahallelerinin dışındaki kalabalıkları da getirirdi, bu yüzden bar neredeyse her zaman doluydu. Para sıkıntısı çekmiyorlardı. Yine de, babasını öldüren gangsterler paranın peşinde değildi. Onun evini istiyorlardı. Mülkünü. Ve bunu asla elde edemeyeceklerdi, o öldükten sonra bile.

Telefonu eline aldı ve kartvizitteki numarayı çevirdi, ardından telefonun çalmasını beklerken kartın kenarını barın yüzeyine vurdu. Sadece iki kez çaldı.

"Konuş benimle." Ses yumuşaktı. Erkekti. Korkunç güzel. Sadece korkutucu. Kesinlikle bara gelip kartını bırakan adamla aynı kişi *değildi*.

Bu adamın nereden geldiğini anlayamadığı bir aksanı vardı. Sesi tehlikeli geliyordu, bir odaya hükmetmek için sesini yükseltmek zorunda olmayan bir adam gibi. *Asla* ama asla karşılaşmak istemeyeceğiniz bir adam gibi.

"Ben Blaze McGuire. Birkaç hafta önce bu numaraya sahip biri geldi. Hallahan kardeşler babamı öldürdü ve benim için geliyorlar. Mülklerin tapularını içeren bir zarf size gönderilecek.

benim ölümümle. Tariq Asenguard ve Maksim Volkov mirasçı olacak. Hallahan'lardan geriye kalanlarla bu geceden sonra siz ilgilenebilirsiniz."

Küçük bir sessizlik oldu ve sonra o ses kulağına fısıldadı.

Alçak. Emrediyor. "Getir. Cehenneme. *Cehenneme*. Dışarı. Dışarı. Oradan. *Şimdi*."

Dondu kaldı, parmakları telefonun etrafında kıvrıldı. Her bir kelimenin vücudunda yankılandığını hissetti. Bu sesle çok iyiydi. Telefonda bile ona itaat etmek istiyordu ve kimseye itaat etmekte o kadar da iyi değildi - bazen Sean'a bile.

"Bunu yapamam," dedi usulca. "Bu gece öleceğim ve bunun bedelini ödeyecekler. Eğer içeri giremezlerse ve ben gidersem, dikkatli ol. Bütün bar patlamaya ayarlı. Yanlış bir adım atarsan ölürsün. Zarfın içinde her şeyi etkisiz hale getirmek için talimatlar olacak. Nereye güvenle basabileceğinizi ve nelerden kaçınmanız gerektiğini. Labirentten nasıl geçeceğinizi."

"Blaze. Çık dışarı. *Dışarı*."

Sanki onu tanıyormuş gibi adını söyledi. Samimiyetle. Sanki onun için endişelenmeye hakkı varmış gibi. Onu korumaya. Sanki ona aitmiş gibi. Blaze, ona kadınsı gelmeyen bir isimdi. Ama o öyle yapmıştı, aksanı ismi okşuyor, onu bambaşka bir şey haline getiriyordu.

Dili üst dudağına dokundu. Nefesi ciğerlerinde sıkıştı. Onun sesinin çekimine karşı koymak zorundaydı.

"Anlamıyorsun," dedi. "Ve anlamana da gerek yok. Bunu yapmak zorundayım. Bu onların yanına kalmayacak."

"Hayır tatlım, değil ama bunu yapmanın yolu bu değil. Oradan çık ve bizi bekle. Biz yoldayız."

Sesinin vücudunda gezinmesi, bir okşayış gibi okşaması, bir dil gibi törpülemesi ama yine de emretmesi, omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. İtaat etmeyi her şeyden çok istiyordu. Ölmekten korktuğu için değil, ama

Çünkü sesindeki emir notası onu anlamadığı bir şekilde etkiliyordu.

"Böyle bir şey olmayacak," diye fısıldadı, kalbi küt küt atıyordu. Adamın harekete geçtiğini ve hızlı hareket ettiğini hissediyordu. "Babamı öldürdüler."

"Biliyorum, *draga mea*." Sesi daha da yumuşaktı. Daha ikna ediciydi. Zihnine kayıyordu, böylece karanlık ve soğğun olduğu yerde sıcaklık hissediyordu. Öfkenin olduğu yerde. O öfkeyi tutması gereken yerde ve

Sesinde ne varsa o soğuşu ısıtmasına izin vermedi. "Bunu senin için halledeceğiz ve bu adamlar bunun bedelini ödeyecek. Güvenli bir yere gidin. Biz yoldayız."

Elini sertçe kalbine bastırdı. Çok hızlı atıyordu. Vuruyordu. Ağzı kurumuştı. Başı bile ağrıyordu, sanki ona meydan okuyarak fiziksel bedeni protesto ediyordu. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. O her zaman kendi halinde biri olmuştu, herkese karşı koyabilirdi. Artık onunla konuşmak istemiyordu ama parmaklarını telefondan ayıramıyordu. Orada öylece durdu, bir kalçası bara dayanmıştı çünkü bar onu ayakta tutuyordu. Kesin ölüm karşısında titremediği halde vücudu titriyordu.

"BEN-BEN ..." Kendini kekelerken buldu. Tek yapması gereken telefonu elinden bırakmaktı ama yapamadı. Parmakları telefona kilitlenmişti.

"Güzel barınızın cehenneme dönmesini istemezsiniz," diye fısıldamaya devam etti sesi kulağına. "Bizim yolumuz çok daha iyi. Yapacaksın Mülkünüze sahip olmaya devam edin. Evinize. Mahalle birkaç canavardan daha kurtulmuş olacak."

Çok yumuşak. Çok samimi. Sanki yatakta birliktelermiş gibi. Birbirlerine dolanmışlar. Kollar ve bacaklar. Neredeyse onun içinde hareket ettiğini hissedebiliyordu. O kadar samimi. Ve telefonu elinden bırakamadı. Bırakmalıydı. Ama yapamadı. Onun sesiyle büyülenmişti. Neredeyse tüm duvarı kaplayan büyük pencereden dışarı baktı. Pencerenin diğer tarafında kalın demir parmaklıklar vardı. Onları takmak zorunda kaldıklarında ağlamıştı. Hayatının çoğunu orada geçirmişti.

Tam bir özgürlük ve sonra bir yerlerde birileri mahallelerini mahvetmeye karar verdi.

"İnsanlar ölüyor."

"Biliyorum, *draga mea*. Onları durduracağız ama senin hayatını vermek onlara bir zafer daha kazandırmak demek."

"*Babamı* öldürdüler." Kelimeler ağzından döküldü. Ağlamamıştı. Emeline'e söylediğinde bile ağlamayı reddetmişti. Sonrasına kadar değil. Onu öldüren adamlar ölene kadar. "Onu parçalara ayırdılar ve sonra da öldürdüler."

"Biliyorum, *inimămea*," diye fısıldadı.

Adamın hangi dili konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece mümkün olan en samimi aksanla konuştuğunu biliyordu. Pencereden başka tarafa bakmaya cesaret edemedi, yoksa gözlerini kapatacaktı. Onun sesini duymak için. Keşke onu içinde bir taş olmadan önce tanısaydı. İçten içe

yanan ateşi, intikam için kontrolden çıkmış bir orman yangınına dönüşmeden önce.

"Bırakın bunu biz halledelim. Bizim işimiz bu."

"Sonra." Çenesini eğdi. Omuzlarını dikleştirdi. "Onları sonra halledersin." Parmaklarını telefonun üzerindeki ölümcül tutuşlarını gevşetmeye zorladı.

Sesi o kadar büyüleyici, o kadar hipnotize ediciydi ki, neredeyse onun onu sadece sesiyle kontrol etmeye çalışan karanlık bir büyücüydü. Ama o hayallere kapılmıyordu. Her sorunla başa çıkabilecek şekilde yetiştirilmişti ve babasının öldürülmesi kişiseldi. "Sonra," diye tekrar fısıldadı. "Onlarla sonra ilgilenirsin."

"Bekle. Blaze. Beni bekle."

Onun sesi. Bu ses. Onun içinde gibiydi. Kafasının içinde. Onu içten dışa doğru okşuyordu. Her zaman kendine ya da babasına güvenmişti. Sean ona bunu öğretmişti. Ona bu güveni vermişti. Ama onun sesi ve kafasının içindeymiş gibi görünmesi, onsuz sanki artık Blaze değilmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Başboştu.

"En azından bunu benim için yap. Daireye çık. Yaklaşık dört yaşındayım. dakikalar. Onlarla birlikte başa çıkabiliriz. Sen yukarı çık. Onlardan kurtulduktan sonra çatıdan sana geleceğim ve bir plan yapacağız. Birlikte."

Blaze gözlerini kapadı ve uyuşmuş parmaklarını çalışmaya zorladı. Telefonu kapattı. Bunu yaptığı anda kendini hasta hissetti. Dahası, başı ağrıyordu. Azıcık değil, sanki telefonu kapattığında içinde bir şey kalmış ve kafatasında küçük çekiçler patlamış gibi çarpıyordu. Bir elini düğümlemiş karnına bastırdı ve barın üzerinde duran silahlardan birini aldı. Eli titredi ve bu onu şok etti.

Konu babasının katillerine adaleti getirmek olduğunda mutlak bir kararlılığı vardı. Tabii ki korkuyordu. Kimse ölmek istemez. Ama kendinden emindi. Ve davasına tamamen bağlıydı. Yine de elleri daha önce hiç olmadığı kadar titriyordu. Adamın sesi onu bu kadar sarsmıştı.

Midesinin çukurunda yavaş bir sıcaklık kıvrıldı ve omurgasından aşağı küçük bir ürperti indi. Bu sesin sahibiyle tanışmak isterdi. Belki de tanışmazdı. Erkeklerle her zaman konuşurdu, bar onları ayırırdı. Gülebiliyor, flört edebiliyor ve kimsenin geçemeyeceği bir sınır olduğunu biliyordu. Onun sesi bu sınırı aşmıştı.

Şarjörü silahına yerleştirdi ve dikkatini barla kaplı pencereye çevirdi. Araba caddeden aşağıya, kendi mülküne doğru hızla ilerlerken farların parıltısını gördü ve bunun bir araba olduğunu hemen anladı.

Onlar, Hallahanlar. Geldiler. Midesi yatıştı. Adrenalin pompalanmaya başladı. Büyük SUV kaldırırma çarpıp gıcırdayarak dururken birkaç derin nefes aldı. Dört kapı da açıldı ve adamlar dışarı döküldü.

Azalan ışıktaki bile hepsini net bir şekilde görebiliyordu, çünkü kaldırırma aydınlatmak için barın dışındaki ampulleri değiştirmişti. Elektriğin neye mal olacağını umursamadan yüksek voltajlı bir ampul kullanmıştı. Parayı ödemek için burada olmayacaktı. Onları, babasını öldüresiye döven bu adamları -hayır, canavarları- inceledi. Kemiklerini kırmışlardı. amacı ona işkence etmektir. Onu arayabilirlerdi ama yapmadılar. Ona zarar vermekten zevk almışlardı.

Gözlerini pencereden ayırmıyor, kaldırırmandan yukarı çıkmalarını, güvenle hareket etmelerini, bara yaklaşmak için birlikte hareket ederken iri gövdelerinin bir o yana bir bu yana sallanmasını izliyordu.

Her şey sessizliğe gömüldü. Bir dövüş yaklaştığında sık sık olduğu gibi zaman tünele girdi. Dikkati kapıya odaklandı. Kalbinin atışının farkına vardı. Her bir ayrı atışın. Her bir nabzın. Damarlarında akan kanın gelgitlerini. Etrafındaki her şey hareketsiz kaldı. Tamamen hareketsiz. Böcekleri duymuyordu. Trafiği duymuyordu. Çelik burunlu botlarıyla yaklaşan adamların ayak sesleri de yoktu. Sadece Blaze ve Elindeki silahı.

Eli artık kaya gibi sabitti ve yavaşça nefes alıp pencereyi izlerken bir gözü de barın kapı kolundaydı. Eğer ona dokunurlarsa, kapıyı açarlarsa, patlamayı başlatacaklardı.

Hallahan'lar hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekildiler ve dördü birden arabalarına doğru ilerlediler. Blaze öne doğru bir adım attı, vücudu bara çarptı. Başını iki yana salladı. Gidemezlerdi. Barın etrafında hızla ilerledi ve kablo ağına bakarak durdu. Tüm oda bir tuzaktı. Her şeyi sökmek için bir saat harcaması gerekecekti. Onları uyaran neydi? Girişe yaklaşmamışlardı bile. Lanet olsun. Lanet olsun. *Lanet* olsun. *Lanet* olsun.

iki

KÜFREDEREK, BLAZE kollarında otomatik silahla merdivenlerden yukarı **koşt**u. Dairenin içinden yangın merdivenine doğru koşt. Silahı sırtına asarak hızla tırmandı ve içinde Hallahan'ların bulunduğu cip sokağın sonuna gelmeden çatıya ulaştı. Hızlı hareket ediyordu ama yine de, korkuluğu oluşturan kalın çimento duvarın üzerinden eğildiğinde, aracın içindeki dördünü de saydı.

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. Onlarla *kendi* sahalarında savaşmak zorunda kalacaktı. Asla iyi bir fikir değil. Bu arada, barını patlayıcılarla donatılmış halde bırakamazdı. Eğer birileri bir şekilde masumca bir giriş noktası bulursa, bu çok kötü olabilirdi. Alçak duvara yaslandı ve silahı yavaşça boynundan çıkardı.

Tüm o hazırlıklar ve şimdi her şeye baştan başlamak zorunda kalacaktı. Hallahan'ların nerede saklandıklarını biliyordu. Birkaç blok ötede bir striptiz kulübü vardı. Aslında sahibi değillerdi. Patronları oranın sahibiydi. Kendisine Reginald Coonan diyen meçhul bir adam. Coonan'ın hiç fotoğrafı yoktu. Hem de hiç. Coonan, kızın mahallesinde önemli miktarda mülkün yanı sıra kızın mahallesi ile striptiz kulübünün bulunduğu mahalle arasındaki birkaç binanın da sahibiydi.

Yerleşim bölgelerinde Hallahan'lara ya da Reginald Coonan'a ait olarak listelenmiş hiçbir mülk yoktu, bu da onlara ulaşmak için çok daha fazla çalışması gerektiği anlamına geliyordu. Coonan'ın sahibi olduğu kulüple başlayacaktı ama gerçekte nerede yaşadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Birkaç küfür daha savurdu ve boş sokağa bakmaya devam etti. Hiçbir şey kımıldamıyordu. "Lanet olsun," dedi yüksek sesle, apartman girişine tırmanmak için yangın merdivenine doğru geri dönerken. "Lanet olsun."

Gangsterlerin inine gitmek gerçekten tehlikeli olacak ve tamamen farklı taktikler gerektirecekti. Masum kimsenin, özellikle de kulüpteki dansçıların ve çalışanların zarar görmesini istemiyordu. Bunu hayal bile edemezdi.

Hallahanlar striptizcilere saygılı davranıyor ve dansçıların çapraz ateşe tutulmasına aldırıyorlardı.

Silahındaki şarjörü çıkardı ve mutfak masasının üzerine fırlattı. Kulübün planları ondaydı. Onları elde etmek o kadar da zor olmamıştı. Barın üzerinde olduğu gibi onun üzerinde de bir daire vardı ama orada kalmıyorlardı. Sadece kadınlarını götürmek için kullanıyorlardı. Peki Hallahanlar gerçekte nerede ikamet ediyordu? Biraz gözetleme yapması ve onları takip etmesi, masumları tehlikeye atmadan savaşı onlara götürmenin bir yolunu bulması gerekecekti.

Blaze istifa ederek bara giden merdivenlerden inmeye başladı. Kurduğu tüm tuzakları ve patlayıcıları ortadan kaldırmak için yapması gereken *çok* iş vardı. Kavisli merdivenlere yerleştirdiği silahları topladı ve bara doğru ilerledi. Daha iki adım atmıştı ki kollar etrafına dolandı, iri erkek elleri silahları çıkardı.

Blaze etrafında döndü, elleri havada, kendini savunmaya hazırdı, kalbi çılginca atıyordu, herhangi birinin kendini havaya uçurmadan bara girebilmiş olması onu şok etmişti. Bir ses duymadığı ya da bir varlık hissetmediği için şok olmuştu. Karşısındaki adam çoktan uzaklaşmıştı ve onun hareket ettiğini görmemiş ya da duymamıştı. Adam tamamen hareketsizdi, kolları iki yanında gevşemişti, silahlar ellerinde gevşekçe duruyordu.

Nefes aldı, adam konuşmadan onun kim olduğunu biliyordu. Bu adam Tarık Asenguard'ın sessiz ortağı olmalıydı. Daha önce hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemişti, geleneksel anlamda yakışıklı değil. Bunun için fazla sertti. Ama hiç şüphesiz seksi ve erkeksi biriydi. Onun Omuzları genişti. Saçları gece kadar siyah ve uzundu. Saçlarını geriye doğru toplamış ve başının arkasında sabitlemişti. Bir adım geri atmasının nedeni bu değildi. Ondaki uzaklaşmak için. O bir korkak değildi. Gerçekten değildi. Ama bu adam sadece tehlikeli değildi. Dehşet vericiydi. Gözleri kesinlikle hayatında gördüğü en siyah -ve en soğuk- gözlerdi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Uzaktı. Uzaktı. Buz gibi soğuktu.

Bakışları onun üzerinde gezindi ve ardında bir ürperti bıraktı. Hiçbir şeyi kaçırmadı. Acele etmiyordu, kıpırdamadan duruyordu ama yine de her şeyle başa çıkmaya hazır olduğunu belli ediyordu. Hiçbir ifade kullanmadan.

Onun Hallahan'lara zerre kadar benzemediğini biliyordu. Onlar şiddetten hoşlanırdı. Bu adam hiçbir şeyden zevk almıyordu. Ondaki çok uzaktı. İnsanlıktan çok uzaktı. Duyguları yok gibiydi. O

şiddetle patlayacaktı, ama tüm bunları en ufak bir duygu belirtisi bile olmadan yapacaktı.

Zaman yavaşladı. Tünele girdi. Blaze bir an nefes alamadı ve bir adım daha geri çekilerek bara doğru yürüdü. Bakışlarının bir anlığına odaya kaymasına izin verdi. Izgara gitmişti. Çözmesi bir saat kadar sürecektir bir şeyi bu adam dakikalar içinde halletmişti. İçeri nasıl girdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Maksim Volkov ve Tarık Asenguard'ı müttefik olarak seçerek büyük bir hata yapmıştı. Öldüğünde onlara mülkü veren zarftan bahsetmişti. Hallahanlar silahlarını bile çekmeden dönüp gitmişlerdi. Bu iki mafya grubu gerçekten müttefik miydi ve mahallede çalışıyorlar mıydı?

Ortağının yakınlarında, odanın içinde olduğunu biliyordu. Onu hissedebiliyordu ama arkasında bir yerdeydi. Yakınında olmamasını umuyordu. Silah barın kenarının altına bantlanmıştı. Sadece ona ulaşması gerekiyordu. Odanın her tarafına yerleştirdiği patlayıcıları sökmek zorunda kaldıklarında her silahı temizlemiş olamazlardı.

"Sakin deneme," dedi yumuşak bir sesle, tam kadın kımıldarken.

Sözlerinin kendisini yönetmesine izin verme dürtüsünü görmezden geldi, çok şükür ki harekete geçti, bir aikido taklasıyla barın üzerinden atladı, silahı barın kenarının altındaki banttı kopardı. Kundağın sert şamarını avucunda hissetti; parmakları silahın etrafına dolandı ve bileği öyle sıkı bir yumrukla sıkıldı ki silahı bırakamadı ama kullanamadı da. Adam kadının kolunu göğsüne bastırdı, silahın namlusu kendisinden uzağa çevrilmişti.

Onu kokladı. Tamamen erkek. Güzel kokuyordu. Çok güzel. Kendini kaya gibi hissediyordu, sert ve boyun eğmezdi, sanki deri yerine zırh giymişti. İçgüdüsel olarak nefesini tuttu, ona ait herhangi bir şeyi vücuduna almaktan korkuyordu.

"Seni incitmek istemiyorum Blaze," dedi ağzını kızın kulağına dayayarak. "Ne yaptığını açıkça biliyorsun ve işi şansa bırakmam. Silahı bana bırak."

İşte yine ona itaat etme ihtiyacı. Kendi babasına bile zar zor itaat ediyordu. Neden bu adamın söylediklerini yapmak için böyle bir ihtiyaç hissettiğini -sesinin alçak, çok yumuşak tınısından bile- bilmiyordu ama onu durdurmasına izin veremezdi. Eğer bir an için bile durursa, babasının hareket halindeki bir arabadan yuvarlanmak üzere fırlatılmış kanlı ve kırık cesediyle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

kaldırırma düştü ve barın kapısının yanında, tam ayaklarının dibinde durdu.

Refleks olarak parmakları dipçikte sıkılaştı ve onun ağırlığını kendisine karşı kullanmak için vücut ağırlığını kaydırmaya çalıştı. Onu merkezden uzaklaştırmak mümkün değildi. Adam yerinden oynamadı, o oynasa bile. Parmakları hareket etmedi. Kıpırdamadı. Nefes alıyor gibi bile görünmüyordu. Onun insan olduğundan tam olarak emin değildi. Çok hareketsizdi. Kendinden çok emindi. Onun her hareketini kolayca tahmin edebiliyordu ve çok iyi eğitilmişti.

"Blaze."

Karnında milyonlarca kelebek kanatlandı. Bu daha önce hiç başına gelmemişti. Hiç olmamıştı. Onun kelebekleri yoktu. Erkeklerle fiziksel tepki vermezdi. Özellikle de adam düşmanıysa ve babasının cesedi henüz toprağa verilmemişse tepki göstermezdi. Yine de yavaşça başını salladı. Çünkü başka seçeneğı yoktu. Demir bir çubuk gibi hissettiğı bir kolu karnının etrafındaydı ve onu orada hareketsiz bir şekilde tutuyordu.

Tekrar başını salladı. Yutkundü. Beynini bir tutsak, hareketsiz biri gibi hissetmekten kurtarıp bir eylem planı oluştırmaya çalışıyordu. Adamın vücudunun kendininkine karşı nasıl hissettiğini hissetmemeye çalışıyordu. Kendisinin bir kadın, onun da bir erkek olduğunun farkında olmamaya çalışıyordu.

"Bırak beni," diye tısladı. Sesini de alçak tutuyordu ama onunki gibi buyurgan çıkmıyordu. Sesi titrek çıkıyordu. Titrek hissediyordu. "Silahı bana bırak, ben de geri çekileyim. Zarar vermeyeceğim Sen. Tariq de öyle. Sana yardım etmeye geldik. Sen istedin, hatırladın mı?"

Parmaklarını gevşeterek adamın silahı elinden almasına izin verdi. Demir çubuk karnının etrafından kayboldu ve adam gitti, o kadar sessiz hareket ediyordu ki onu duymadı, ama artık ona doğru bastırılmadığını biliyordu. Tüm sıcaklığını da yanında götürmüştü.

"*Daha önce* buraya gelmeni istediğimi hatırlamıyorum," diye hatırlattı. Döndü ve bakışlarının barı taramasına izin verdi. Diğerini gözüne kestirdi. Tariq Asenguard. Kalbi daha da hızlandı, tabii bu mümkünse. O da en az ortağı kadar mesafeli görünüyordu. Bir gece kulübü sahibinin tamamen eğlence ve tutkuyla ilgili olacağını düşünmüştü. Bu iki adam buz gibiydi. "Aslında fikrimi tamamen değıştirdim ve ikinizin de gitmesini istiyorum."

"Ben Tarık Asenguard," diye kendini tanıttı solundaki. Elini diğerine, büyüleyici sesli olana doğru salladı.

"Ben Maksim Volkov. Babanıza olanları duyunca çok üzüldük. O iyi bir adamdı."

Yüzünü buruşturdu. Babası hakkında konuşamıyordu. Onu düşünemezdi. Eğer düşünürse, tamamen paramparça olacaktı ve onu öldüren adamların yaptıkları, tıpkı diğerlerini öldürdükleri gibi yanlarına kâr kalacaktı.

"Bay -er-Asenguard- İkinizin de bu kadar çabuk gelmenizi takdir ediyorum, ama Hallahanlar kuyruklarını kısıtırıp kaçtılar. Şimdi onlarla savaşmak zorunda kalacağım..."

Maksim pozisyonunu değiştirdi ve kızın bakışları Maksim'in yüzüne kaydı. Yüz ifadesi değişmemişti ama gözlerinde duygu parlıyordu. Bir şey tehlikeli bir şekilde oraya gitti ve kayboldu. Buz gibi soğuğa geri dönmüştü. Hayır, buzul soğuşuna. Ama bu değişim, ne kadar küçük olursa olsun, onu kadına yaklaştırmıştı.

Onun sıcaklığını tekrar hissedebiliyordu. İyi anlamda değil. Adam kesinlikle ifadesizdi ama kız ondan yayılan öfkeyi hissetti. Odadaki havayı emdi ve yerine ağır ve bunaltıcı bir şey koydu. Bir adım geri attı ve bara çarptı. Adam ona doğru bir adım attı ve adımını onunkinden *çok* daha uzundu. Onun alanına girmişti. Her iki kolunu da uzatarak kadının her iki yanındaki barı kavradı ve onu etkili bir şekilde içine hapsetti.

"Kendini öldürtmeye mi *çalışıyorsun*? Buradaki nihai amacın bu mu?"

Kelimeleri bembeyaz dişlerinin arasından ısırarak çıkardı. *Çok* beyaz. Kendini onun ağzına bakarken buldu. O dişlere. Güçlü. Düz. Ama mükemmel değildi, ikisi neredeyse bir noktaya geldiğinde ve keskin görüldüğünde değil. Ağzını görünce kalbi yerinden fırladı. Şehvetli. Sıcak. Belirgin dudaklar. Düz burun. Aristokratik. Yine de o gözler, çok soğuk. Simsiyah. Hiç dokunulmamış yoğun bir buzul.

"Tabii ki hayır." Kekelememeyi başardı ama adam çok yakındaydı. Vücut ısısı gözeneklerine sızıyordu. Kokusu ciğerlerine doldu. Nefesini tuttu, umutsuzca onu içine çekmemeye çalıştı. Adam istila ediyordu. Onu ele geçirmek.

"Sen. Öylesin." Kelimeleri güzel, *sıkılmış* dişlerinin arasından ısırarak çıkardı.

Protesto etmek için ağzını açtı ve sonra kapattı. Işık doğuyor. O muydu? Evde olmadığı için suçluluk hissetti. Babası mülkleri ona devrettiği için suçluluk duyuyordu. Doğduğundan beri tapularda onun adı yazıyordu ama babası yirmi birinci yaş gününde tapulardan feragat etmişti.

"O gece dışarıdaydım. Benim vardiyamdı ama bar hileleri üzerine almak istediğim bir ders vardı. Dersi Jimmy Mason veriyordu ve o tanınmış bir usta. Bunun hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat olduğunu düşünmüştüm ..." Sözüünü yarıda kesti ve hiç tanımadığı insanlara özel bilgilerini ağzından kaçırdığını fark etti. Daha da kötüsü, içinde bir şeyler değişiyordu. Parçalanıyordu. Bunun olmasına izin veremezdi.

Beklediği o korkunç geceyi düşünemiyordu. Bilmeyi. Umut etmeye çalıştığı. Tam bir umutsuzluk. O kadar çaresiz kalmıştı ki striptiz kulübüne gitmişti ama Hallahanlar orada değildi. Ya da oradaysalar bile kimse bir şey söylemiyordu.

"*Inimămea,*" dedi Maksim usulca. Eli yanağında gezinmek için yukarı kalktı. "Baban için çok üzgünüm. O iyi bir adamdı. Şehir dışındaydık. Aradığınız anda yola çıktık." Parmaklarının uçları, fısıltı yumuşaklığında, kızın yüksek elmacık kemiğinin üzerinde gezindi ve sonra sanki onu ezberliyormuş gibi çenesinin kıvrımına doğru indi. "Bu adamlar alaşağı edilecek. Ama senin tarafından değil. Bırak da bunu biz halledelim."

Sesi zihninin içinde kayboldu. Çok nazıkçe. Çok yumuşak. Neredeyse orada değildi, ama yine de hissetti - ona itaat etme dürtüsü. Ona istediğini vermek için. Yine de kararlılıkla başını salladı.

"Bunun için artık çok geç. Onu öldürdüler ve sonra da hareket halindeki bir arabadan bir çöp gibi ayaklarımın dibine attılar. Bunu yapmak zorundayım. Anlamak zorunda değilsin. Anlamayı da beklemiyorum." İyi kızlar intikam planları yapmazlar. Bir barı patlayıcılarla doldurup Barın bir ucundan diğerine silahlar. İyi kızlar kendilerine söyleneni yaparlardı. O iyi biri olarak doğmamıştı. İyi yetiştirilmemişti. *Kendini iyi hissetmiyordu.*

Blaze bu güzel adama içinde kim olduğunu gösterdiği gerçeğinden hoşlanmıyordu. Adamın intikam ihtiyacını ve Hallahanlara karşı savaşma kararlılığını gördüğünü biliyordu. Bu adama karşı tüm tepkilerini kapattı. Onun hakkında düşünmeyecek, hayal kurmayacak ya da fantezi kurmayacaktı. Kendisini yeryüzündeki en kötü insan olarak görmesi umurunda değildi.

yeryüzünü. Ve onun anlamaması umurunda değildi. Tek önemli olan onun anlamış olmasıydı.

"O zaman bunu birlikte yapacağız. Onları tek başına alt edemezsin ve sanırım bunu biliyorsun." Başparmağının ucu kızın alt dudağına gitti.

"Bunu birlikte yapacağız."

Akıllıca ve doğru şekilde yaparız. Barını havaya uçurmak doğru bir yol değil, Blaze."

Hayatta kalmayacaksa, kalmıştı. Ama yaşamak... barı ve evini elinde tutması anlamına geliyordu. Bu, babasının öldüğü gerçeğiyle yüzleşmesi ve Jimmy Mason'ın içki hazırlarken numara yapma konusundaki "havalı" dersini almakta ısrar ettiği için suçlu olduğu anlamına geliyordu. Babası eski kafalıydı ama onun öğrenmesini kabul etmişti çünkü şişeleri havada çevirip onunla ileri geri hokkabazlık yaparken eğlenmişti. Bunu onun için yapmıştı. Onun için vardiyasını almıştı.

"Blaze."

İşte yine oradaydı. Sadece onun adı. Ama söyleme şekli, sanki onun ne düşündüğünü biliyormuş ve onu rahatlatıyormuş gibiydi.

"Nerede ve ne zaman yaparlarsa yapsınlar babanızı almanın bir yolunu bulacaklarını bilmelisiniz. Saldırı hiçbir şekilde rastgele değildi."

Henüz bunu düşünemiyordu. Onun kırık, kanlı bedenini. Başını onun soğuk, siyah gözlerine çevirdi. Gözler o kadar siyahtı ki, en derinlere kadar görebileceğini hissetti ve bakmaya cesaret edemedi. Bakmadı. ona neden bu kadar çekildiğini anlayamıyordu. Adam ya da ses. Özellikle de şimdi.

"Biliyorum. Mülkü istiyorlar ama nedenini anlamıyorum. Binaları aldıkları anda işletmeleri kapatıyorlar. Bu ne demek oluyor? nokta? İşletmelerden hiç para kazanmıyorlar," dedi Blaze.

Tarık yaklaşınca Maksim ellerini iki yanına indirdi ama Blaze'in alanından çıkmadı. Aksine, vücudu Blaze'inkine degecek şekilde bir adım daha yaklaştı ve bunu yaparken partneriyle yüzleşmek için döndü. Blaze bunun ondan ve bardan uzaklaşmak için uygun bir zaman olduğunu düşündü ama Maksim bir kolunu Blaze'in karnına doladı ve Blaze'in önünü kendi tarafına doğru sıkıştırdı.

Sahiplenici bir şekilde. Korumacı bir şekilde. Bu jesti yanlış anlamak mümkün değildi. Erkekler hakkında hiçbir şey bilmeyen onun için bile. Onu sahipleniyordu. Daha önce hiçbir erkek bunu yapmamıştı. Hiçbir erkek buna *cesaret edememişti*. Buna katlanamadı.

Cevap vermedi. En azından telefonda onun sesini duyana kadar. Adam ona o kadar yakın olana kadar değil, aldığı her nefeste onu ciğerlerinin derinliklerine çekene kadar.

Sadece Maksim Volkov'un erkek olduğunun farkında değildi, aynı zamanda aniden kendisinin de bir kadın olduğunun farkına varmıştı. Vücudu, ikinci yaş gününden itibaren savaşmak için eğittiği vücut olmak yerine, yumuşak ve uysaldı.

Muhtaç. Aç. Ağrıyor. Göğüsleri acıyordu. Bacaklarının arasında bir zonklama vardı ve en hassas merkezinde her bir nabzın attığını hissediyordu.

Tam şurada.

Tarık, Maksim'in vücut dilini görmezden gelerek, "Barı bir kez daha gözden geçireceğim," dedi. "Onu yukarı çıkar ve yerleşmesini sağla. Bu gece hâlâ Hallahan'ları takip etmemiz gerekiyor."

Adama kaşlarını çatarak baktı. "Onların peşinden ben gidiyorum, sen değil. Babamı öldüren adamları başka kimse yakalayamaz. Ben ölmediğim sürece. Telefon görüşmesinin amacı da buydu, size eylemlerden bahsetmek, böylece başarısız olursam görevi devralmanızı ummaktı."

"Planlarının değışmesi gerekecek, Blaze."

Telefonu açan Tarık değil Maksim'di ve sesi, telefon konuşmasından tanıdığı o yumuşak komuttu. Telefonu açanın Maksim olduğuna hiç şüphe yoktu. Kendini titrerken buldu, buz gibi parmakları omurgasında geziniyordu. O geçilecek bir adam değildi. Bunu anladı. İkisinin de Hallahan'ları öldürmesini istemediğini anlamıştı. Omuzlarını dikleştirdi ve bakışlarını Maksim'inkilere dikti. Kendini ikiz buzullara bakmaya zorladı.

"Onları öldürmemi istememenizin bir nedeni var mı? Mahallenin ele geçirilmesinde müttefik falan mısınız?" Kulağa melodramatik ya da kötü bir gangster filminden alıntı yapıyormuş gibi gelmesi umurunda değildi. Bilmesi gerekiyordu.

Tarık onu görmezden geldi. Ona sırtını döndü ve barı yavaşça incelemeye başladı. Tarık'ın ona ve sohbete olan ilgisini kaybettiğini hissetti.

Adam tamamen yaptığı işe odaklanmıştı ve kadın onun pek bir şey yaptığını göremiyordu.

Maksim'in parmakları pazılarının etrafına yerleşti. Nazikçe. Zar zor. Yine de kendini zincirlenmiş hissediyordu ve vahşî yanı savaşmak istiyordu.

"Yapma," dedi yumuşak bir sesle. "Benimle dövüşürsen kazanamazsın ve sonra benden korkarsın." Yavaşça çekıştirdi ve merdivenlere doğru bir adım attı.

"Akıl mı okuyorsun?" Elbette şaka yapıyordu. Belli ki poker suratına

sahip deęildi ve adam onun dūşündüęü her şeyi okuyabiliyordu. Onunla gitti çünkü en az direnebileceęi yol buydu. Eęer adam onun

Onunla işbirliği yaparsa, adam gider ve o da istediğini yapabilirdi.

"Evet."

Merdivenlerden daireye doğru ilerlerken ona baktı. Yüz ifadesi değişmemişti, şaka yaparken bile. Onun şaka yapacak kadar insan olduğunu düşünmüyordu ve bu onu şaşırtmıştı. Hâlâ onu ilk gördüğü zamanki kadar uzak ve soğuk görünüyordu.

"Eminim poker oynayabiliyorsundur," diye mırıldandı kızgınlıkla. "Arada bir oynamaktan hoşlanırım."

"Sen kazandın mı?" Dikkatini dağıtmak.

Parmaklıkların süslü küpeşterleri arasına sıkıştırdığı silahı almak için eğildi. Parmakları kundağın üzerine kapandığı anda, adamın eli kadınınkine sıkıca sarıldı. Adamın vücudu kadınınkini kapladı ve onu doğrulamaması için bastırdı.

Onun büyük bir adam olduğunu fark etmemişti. O kadar orantılıydı ki, ne bu kadar uzun boylu olduğunu ne de bu kadar güçlü olduğunu anlayabilmişti. Onun gibi etrafına sarıldığında, vücudundaki kasları hissetti. Bu his, çelikle sarılmış olmak gibiydi. Onu yerinden kımıldatmak mümkün değildi.

"Sakin ol," dedi, vücudundaki gerginliği zorlayarak. "Sadece silahı alıyordum, böylece açıkta durmuyordu."

Kolu bir mengene gibi kadının karnına kilitlendi. Silahı elinden alırken onu dik bir şekilde sürükledi. "Sadece zihinleri okumakla kalmam, yalanları da duyarım. Beni henüz tanımıyorsun, bu yüzden aramızda güven yok, ama yalanlardan hoşlanmadığımı bil. Özellikle de senden gelenleri."

Ona önemli bir şey söylüyordu ama ne olduğundan emin değildi. İfadesi sadece yalan söylemekle ilgili değildi. Nefesini bıraktı ve onun bedenini hissetmemeye çalıştı. Tepki vermemek için kendini zorladı. Vücudunun neden onu seçtiğini anlamıyordu. Ona bu kadar yakinken neden kasları yumuşamış ve kanı ısınmıştı.

"Kalp atışlarını duyabiliyorum," dedi usulca. "Onu görebiliyorum, tam burada." Boynunun yan tarafındaki nabzına dokundu.

Blaze'in tek yapabildiği onun dokunuşundan kaçmaktı. Adamın başparmağının ucu teninde bir damga gibi hissediliyordu. Kalbinin çarptığının, hatta hızla attığının farkındaydı. Nefesi kesik kesik ve sıkıntılıydı, içinde sıkışmıştı.

Ona karşı kayıtsız kalma kararlılığına rağmen akciğerleri.

Kıpırdamadan durdu. "Lütfen bana dokunma."

"Sana zarar vermiyorum."

Ona bakmayı kararlılıkla reddetti. Onunla dairesinde yalnız kalmak istemiyordu. "Biliyorum."

"Sana zarar vermeyeceğim. Seni hayatım pahasına koruyacağıma dair sana söz veriyorum."

Gözlerini kısa süreliğine kapattı; kalbi göğsünde sertçe sarsıldı. Midesi yavaşça yuvarlandı ve derinlerde, onu tanımaması gereken bir yerde, onu hissetti ve bir tepki, sıcak bir sıvı sızıntısı, ona bir kadın olduğunu ve onun çok ama çok çekici bir adam olduğunu hatırlatan bir sıkışma oldu.

Bu sözünde ciddiye. Kendisine bu yabancıнын kendi amaçları için onunla oynadığını söylemeye çalıştı ama o daha iyi biliyordu. Neler olduğunu ya da neden ona bu kadar çekildiğini anlamıyordu ama Vücudunu tamamen onunkine çevirmek ve kollarını ona sarmak için korkunç bir dürtü.

Zihinsel olarak durumun çok ağır olduğunu biliyordu. Ölmeyi bekliyordu. Ölmeyi planlamıştı. Babasını daha yeni gömmüştü. Sadece birkaç gün önce, kırık, ölü bedeni ayaklarının dibine atılmıştı. Muhtaç bir insan olmadığı halde, neden kendini çığ ve savunmasız, hatta muhtaç hissettiğini anlayabiliyordu.

Maksim'in eli küçük kızın sırtına gitti ve merdivenlerden daireye çıkmaya devam etmesi için onu teşvik etti. "Beklemenin zor olduğunu farkındayım, *inimămea*. Hallahanların bir efendisi var. Onları ayak işlerine gönderen ve kimin yaşayıp kimin öleceğine karar veren biri. Ve nasıl. Onlar onun kuklaları. Onların arkasındaki adamı bulmalıyız."

Kapı eşiğinde tökezledi ve adamın elleri onu sabitledi. "Peşlerinden gitmeliyim." Sesi hissettiği kadar çaresiz geliyordu. Öyle olduğunu biliyordu. Ama durursa, oturup düşünecek zamanı olursa, babasının ölümüyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Bunu yapamazdı. Yapamazdı işte.

Maksim onun etrafından dolanıp kapıyı açtı ve el sallayarak daireye girmesini sağladı. "Onları yakalayacağız. Alacağız. Ama sen kendi oyununu oynamalısın, yas tutmamalı ve ölmeye hazır olmalısın. Ölmeye istekli." Kapıyı arkalarından çekerek kapattı ve birlikte onun evine girdiler. Samimi hissettiriyordu.

Kapı kapandığı anda Maksim pozisyon değiştirdi. Süzüldü. Ya da zemin hareket etti. Her nasıl oluyorsa, aslında onun hareket ettiğini görmemişti. Birdenbire onun önünde duruyordu. Çok yakın. Elinin parmakları kızın ensesinde kıvrıldı ve daha da yakına eğildi.

"Ölmeyeceksin, Blaze. Bunu göreceğim. Eğer bu avın bir parçası olmak istiyorsan, buna karar ver. Çünkü sen. Sen. Değilsin. *Değilsin*. Gidiyorum. To. Ölmek."

ÜÇ

BİR İNSAN erkeği doğru kadını bulmak için yıllarca beklediğinde -ve onu bulduğunda- onu elinden geldiğince korur ve ona iyi davranırdı. Bir Karpat erkeği kendisini kurtarabilecek *tek* kadını bulmak için *yüzyıllarca* beklediğinde, onu sadece korumakla kalmadı. Onu mümkün olan her türlü korumayla çevreledi. Maksim Volkov, ruhunun diğer yarısını taşıyan kadına baktı.

Karpatyalılar bir insanın dış kabuğunu nadiren görürdü. Onun için hayat arkadaşı tek ve en güzeliydi. Her zaman. Yine de, insan standartlarına göre bile, kadınının gerçekten güzel olduğunu görebiliyordu. O aynı zamanda bir savaşçıydı, savaşmak için eğitilmişti ve bu savaşı babasını öldüren adamlara götürmek için her türlü niyeti vardı.

Blaze o muhteşem yeşil gözleriyle tekrar ona baktı. Düşündü ki Duygularını saklamakta iyiydi ama yüzyıllardır buralardaydı ve zihnini okuma yeteneği olmasa bile, ifadeleri okumakta fazlasıyla becerikliydi. Kadının ağzının yapısında meydan okuma vardı. O güzel ağız, dikkatini sürekli üzerinde tutuyordu. Çenesinde de meydan okuma vardı, tatmak istediği çenesinde. İsyanı yeşil gözlerinin ışıltısında kendini gösteriyordu.

Onda vahşi bir şeyler vardı. Onun içindeki vahşilikle eşleşen evcilleşmemiş bir şey. Yırtıcıydı. Besin zincirinde olabildiğince yukarıdaydı. Ona karşı gelen kimseyi tanımıyordu. Ya da ona itaatsizlik eden. Ya da ona sahte bir masumiyetle bakarken bir yandan da *tam olarak* istediği şeyi yapmayı planlayan birini tanımıyordu ama Blaze *tam da* bunu yapıyordu.

Onun türü için, bir erkeği tamamlayacak tek bir kadın vardı. Bir Karpatyalı olarak doğması gerekmiyordu. Bir insan medyum da olabilirdi, bunu öğrenmişlerdi ve herhangi bir yüzyılda, dünyanın herhangi bir yerinde doğabilirdi. Bu büyük bir dünyaydı ve avlanacak pek çok yüzyıl vardı. Onu bulmak

Hayat arkadaşı gerçekten de samanlıkta iğne aramak gibiydi ama daha da kötü ihtimallerle.

"Beni duydun mu?" diye sordu, sesini alçak tutarak. Zorlamalar onun üzerinde pek işe yaramıyor gibi görünse de sesine karşı hassastı.

Gri bir dünyada bin yıldan fazla zaman geçirmişti. Hiçbir duygusu olmadan. Çok az kişinin dayanabileceği ve onurlu kalabileceği bir boşluktu bu. İlk birkaç yüzyıldan sonra, bir hayat arkadaşı bulabileceğine inanmak imkansızdı. Her yüzyıla uyum sağlamak için olabildiğince değişerek onurlu bir hayat yaşamıştı ama sadece bir savaşçı olarak yeteneğinin önemli olduğu kasvetli bir dünyada yaşıyordu - bir vampir avcısı olarak. Vampir avcısı olarak

Vampirler, kendi türünden olup ruhlarından vazgeçmeyi seçenlerdi. O sonsuz, kasvetli yüzyıllar boyunca hayatta kaldığı her saniye, avladığı şeyin ta kendisi olma riskiyle karşı karşıyaydı - ta ki telefonu açıp onun sesini duyana kadar.

"Seni duydum," diye cevap verdi, aynı yumuşaklıkla.

Adam kadının vücudunu sıkıştırdı ama kadın ondan uzaklaşmadı. Blaze McGuire küçülen bir menekşe değildi. Ondan korkuyordu ama kendisine zarar verebileceğini düşündüğü için değil. Bunun için fazla zekiye. Ondan tüm doğru nedenlerden dolayı korkuyordu. Onun dünyasını değiştirecekti ve bunu biliyordu. Sadece nasıl ve ne ölçüde değiştireceğini bilmiyordu.

"Reginald Coonan hakkında ihtiyacımız olan bilgiyi bulabilirim," diye gönüllü oldu Blaze ve kaçmak için ince bir hareket yaptı.

Maksim ona doğru adım attı ve onu bir adım geri atmaya zorladı. Tekrar yaptı ve kadın ikinci kez geri çekildi. Gidebileceği en fazla mesafe buydu. Kapı arkasındaydı. "Reginald Coonan diye biri yok," dedi ona, sesini hâlâ alçak tutarak.

Çocukluğundan beri hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez nasıl ilerleyeceğinden emin değildi. Kız ona aitti. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Onun sesini duyduğu an, rengarenk gördü. Canlı, parlak, ezici bir renk. O kadar parlaktı ki, kör edici güzelliğe karşı gözlerini kapatmak zorunda kalmıştı.

Blaze'i evcilleştirmek kolay olmayacaktı ve yanlış bir hareket onu geriye götürebilirdi. Onunla hata yapacak zamanı yoktu.

"Elbette bu onun gerçek adı değil," dedi Blaze. "Bunu biliyorum. Tüm geçmişini uydurduğunu biliyorum ama hâlâ bu isimle mülk topluyor."

Onun doğrudan gözlerinin içine baktı. "Burada tam olarak neler oluyor?"

Kızın bakışlarının etkisini tam karnında hissetti. Yeşil taşlar onun gözleri kadar güzel değildi. Bir kadına, hatta kendi hayat arkadaşına karşı bu kadar duyarlı olabileceğini fark etmemişti. Tereddüt etti, ne söyleyeceğinden emin değildi. Ne kadar söyleyeceğinden.

"Maksim," dedi sessizce, "sürprizlerden hoşlanmam. Sen büyük bir sürprizsin. Senin çekimini hissetmiyormuş gibi davranmayacağım, çünkü hissediyorum, hem de büyük bir şekilde. Ama burada anlamadığım bir şeyler oluyor ve eğer benim sana hissettiğim gibi sen de bana karşı bir şeyler hissediyorsan, bana karşı dürüst olman en iyisi. Eğer dürüst olmazsan, bu iş hiçbir yere varmaz."

Sesinde gerçeğin çınlamasını duydu. Yardım edemedi ama ona hayran kaldı. Her şeyi onun önüne serdi, aynen böyle.

"Pek çok insan dürüstlük istediğini söylüyor Blaze, ama gerçekte başa çıkamıyorlar. Eğer size gerçeği, mutlak gerçeği verirsem ve beni kabullenmekte zorlanıyorum. Ve sen de beni kabul edeceksin. Bu kadarını sana açıkça söyleyeceğim. Hayatım boyunca seni aramışken benden uzaklaşamazsın."

Onun özenle ifade edilmiş cevabı karşısında kaşlarını bile kaldırmadı. Başka tarafa bakmadı. Onun gözlerinin içine bakmaya devam etti, bu çoğu insanın rahatsız olduğu bir şeydi. Adam zihninde hareket ediyordu. *Yaşamlar* kelimesini duymuştu. İrkilmedi bile. Ne fiziksel olarak ne de zihninde -neredeyse biliyormuş gibi.

"Reginald Coonan insan değil. Hallahanlar öyle ama o değil. Onları kullanıyor çünkü gündüzleri dışarı çıkamıyor ve yüzyıllar boyunca, hayatta kalmak istiyorsa, arka planda kalmanın ve piyonlarının ateşi almasının daha iyi olduğunu öğrendi. Bu da birçok Bu gece müdahale etmemizin sebepleri. Ölmeni istemediğim gerçeği bir yana, onu bulmamız gerekiyor. Hallahanlar bizi ona götürebilir."

Arkasından duvara doğru uzandı. Bu kez kirpikleri titredi ve onun soluğunu hissetti. Bunu hissetti, çünkü o kadar yaklaştı. O kadar yakındı ki nefes alışını hissedebiliyordu.

"Muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsun. Böyle bir şeyi duyan çoğu insan öyle düşünür ama sen sordun, ben de sana gerçeği söylüyorum." Ama onun deli olduğunu düşünmüyordu. Kızın içi hareketsizleşmişti. Adam onun zihninde kaldı. Bekliyordu. Öyle hareketsiz. Bilerek, bilmek istemeyerek ama yine de bilerek.

"Eğer o insan değilse," dedi Blaze dikkatle, "o ne?"

"Şehirdeki cinayetleri takip ediyor musunuz? Çoğunlukla evsizler ve fahişeler, ancak birkaçı bu mahalleden iş sahipleri.

Hallahanların gösteriş için öldüresiye dövdükleri değil de, vahşi bir hayvan öldürmüş ve kısmen yemiş gibi paramparça olanlar mı? Vücutlarında çok az kan kalmış olanlar mı?"

Bir elini göğsüne koydu ve baskı uyguladı. "Orada durabilirsin. Bize çoktan teklif edildi ve biz de hayır dedik. Babam vampirlere inanan ve hoşlanmadıkları herkesi avlayan fanatikler tarafından işe alınacak biri değildi. Bu tür bir cadı avı başka bir yüzyıla ait, bu yüzyıla değil."

Cevabında bir parça küçümseme vardı. Adam irkilmedi. Bunu bekliyordu, ancak ona ve babasına yaklaşılmış olmasına biraz şaşırmıştı. Gerçi şaşırmaması gerektiğini de fark etmişti. Sean McGuire ve kızı son derece yetenekliydi ve Blaze de psişik. Eğer bu yaygın bir bilgi olsaydı ya da daha önce test edilmiş olsaydı, toplumun radarına girerdi. Onun psişik olması gerektiğini biliyordu çünkü hayat arkadaşıydı.

"Kendilerine İnsanlığı Koruma Derneği diyenler. Onlarla bir bağım yok ve canavar gelip boyunlarından ısırса bile gerçek bir vampiri tanıyamazlar."

"Geri çekil," diye uyardı adam kıpırdamayınca.

Sesinde bir tehdit vardı. Garip, sapkın bir şekilde, onun kendisini tehdit edecek kadar kendine güvenmesi hoşuna gitmişti. Onun bir savaşçı olması ve kendini savunmakta tereddüt etmemesi hoşuna gitmişti.

"Blaze, sen gerçeği istedin. En azından beni dinle. Sana bunu söyleyeceğimi ve sadece inanarak kabul etmeni bekleyeceğimi mi sandın? Sana söylediğim şeylere dair kanıtlarım var. Ama anlamam gerek, bana saldırmak işe gidiyorum. Seni incitmek istemediğimi defalarca söyledim. Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok. Bunu siz istediniz ve tüm sağduyuma rağmen size gerçeği söylüyorum."

Onun yüzünü inceledi. Korkmuştu ama ona tam olarak inanmıyor değildi. Gerçeği bilmek istemiyordu. İçinde bir yerlerde, derinlerde bir yerde bunu duymaya zaten hazırды, ama bunu istemedi.

"Lütfen geri çekilir misiniz?" Bu sefer o sordu. "Sen bana bu kadar yakinken düzgün düşünemiyorum."

Yumuşak bir sesle ricada bulunurken bile, ayağı sertçe onunkinin üzerine indi ve açık avucu burnuna doğru koştu. En azından niyeti buydu. Maksim manevrasını tamamlayamadan yerinden kaydı. Ayağı onun ayağının olduğu yere indi ve eli sert ve hızlı bir şekilde dışarı fırladı ama adam gözlerinin önünde yok oldu. Yok oldu. Blaze'in nefesi kesildi ve iki bir adım öne çıkıyor ve onu bulmak için çılgınca oturma odasına bakıyor.

Maksim bir kolunu kadının karnına arkadan doladı ve diğeriyle başını sıkıca kavradı. Kısmen ihtiyaçtan, kısmen de ona bir ders vermek için dişlerini derinlemesine geçirdi. Bunu yaptığı anda bunun bir hata olduğunu anladı. Binlerce kez beslenmişti ve bunu yaparken hiç bir şey hissetmemişti, hatırladığı kadarıyla. Bu sefer her şey farklıydı. Çok farklıydı ve o bunu hesaba katmamıştı.

Onun soluğunun, dişleri yumuşak, nefis etini ısırduğında duyduğu yumuşak acı çılgınlığının, sıkı tutuşuna karşı mücadele eden bedeninin belli belirsiz farkındaydı. Son derece güçlüydü ve kızın saldırganlığından ya da korkusundan ziyade, bedeninin her hareketini erotik buluyordu. Onun sesini duyduğu andan itibaren hissettiği için için yanan ateş, parlak, sıcak bir ateşe dönüştü.

Hisset beni, sufletul meu. Benim ruhum. Soluduğum havanın ta kendisi. Ona zihnindeki çeviriyi vermemişti ama her kelimesinde ciddiye. O, ruhunun diğer yarısıydı. Ona doğru dürüst kur yapacak zamanı yoktu. Bir savaşın içindeydiler ve onu kendi tarafına çekmesi gerekiyordu, ama bundan da öte, onu herkesten ve her şeyden koruyacağını bilmesi gerekiyordu - kendisinden bile. *Bizi hisset. Sen bana aitsin.*

Onu yatıştırmaya çalışmadı. Buna ihtiyacı da yoktu. Aralarındaki çekimin gücünü hiçbir zorlama olmaksızın kendi başına hissetti. O kadar derinlere inen, o kadar güçlü bir ihtiyaçtı ki, Maksim buna karşı koyamazdı.

O mu? Her şeyi hissetmesine izin verdi. Kalbinin ritmi onunkiyile eşleşiyordu. Onun tadı, ağzında güzel bir şarap gibi patladı, tıpkı saçlarının alevini, ateşli ve tutkulu, vahşi ve evcilleşmemiş. Hepsi onun kanında vardı. Çok zengin. Mükemmellik. Anında bağımlısı olmuştu ve bu tada asla doyamayacağını biliyordu.

Te avio päläfertii lam. Sen benim hayat arkadaşısın. *Éntö lam kuulua, avio päläfertii lam.* Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum. *Ted kuuluak, kacad, kojed.* Ben sana aitim.

Ruhlarını sonsuza dek birbirine bağlayacak olan yeminleri fısıldadı, her bir kelimeyi kastederek. Ritüel bağlayıcı kelimeler

Doğmadan önce ona yüklenmişti ve gri, kasvetli, sonsuz hiçliğin uzun yüzyılları boyunca bunları kadınına söyleme fırsatını asla bulamayacağını düşünmüştü.

Aslında Karpat dünyasında evli sayılırlardı ama çok daha fazlasıydı. Her zaman, bir hayattan diğerine bağlıydılar. Daima birlikteydiler. Ruhları tarafından bağlanmışlar. Bir kez bağlandıklarında, asla koparılamazlar. Kalplerini de birbirine bağlamayı umuyordu.

Élidamet andam. Senin için hayatımı sunuyorum. *Pesämet andam.* Sana korumamı veriyorum. *Uskolfertiilamet andam.* Sana bağlılığımı sunuyorum. *Sívamet andam.* Sana kalbimi veriyorum.

Mücadele etmeye başladı. Vücudu yanıyordu, tıpkı onunki gibi. Kadının yumuşaklığının erkeğin sertliğine batışını hissetti. Kendini ona doğru şekillendirdi ama

Aklına soktuğu yeminleri ve onları birbirine bağlayan küçük, kopmaz ipleri hissetti. Adam onları hissetti ve içinden neşe fışkırdı. Kadın onları hissetti ve panikledi. Yine de duramadı, hatta onu sadece onun kanının enfes tadı.

Bilgi damağında, vücudunda, her hücrelerine ve organına işlemiştii. Vahşiden daha fazlasıydı. Vahşiydi, kendi yolunda giden ve kendi kararlarını veren bir kadındı ama doğru adamla tutuşabilir, ikisini de tüketmekle tehdit edecek bir tutku fırtınasına dönüşebilirdi. Ve onun kadınıydı.

Ona daha sıkı sarıldı. *Sakin ol, Blaze. Panik yapmana gerek yok. Sana asla zarar veremem.*

Ne yapıyorsun sen? Beni korkutuyorsun.

Aralarındaki psişik bağlantının ne kadar güçlü olduğunu görünce şok oldu. Onunla zihinden zihine konuşmakta hiçbir sorun yaşamıyordu. Korkmuştu ama kanını aldığı için değil. Adamın zihnine soktuğu kelimelerden ve ona hissettirdiklerinden korkuyordu. Bağ Aralarında zaten çok güçlü bir bağ vardı. Kadın eski Karpat dilini anlamıyordu ama adam onun için İngilizce tercümanlık yapıyordu, kendi dilinde, yani ne yaptığıının anlaşılmasında mümkün değildi.

Maksim onu aldatmadığı konusunda kararlıydı. Dürüst olmasını istemişti ve o da dürüst davranıyordu. Aralarındaki gerçek buydu. Kız onun hayat arkadaşıydı ve bundan kaçış yoktu. Yoktu. Çıkış yok. Onunla yaşamayı öğrenmek zorundaydı, o da onunla. Hayatta kalmak için ona ihtiyacı vardı. Ruhunun onu kurtarmak için ona ihtiyacı vardı. Onsuz hiçbir şeyi yoktu ve asla da olmayacaktı. Her şey

onuru tehlikeye girecekti. Ve bu olmayacaktı.

Sielamet andam. Sana ruhumu veriyorum. *Ainamet andam.* Sana bedenimi veriyorum. *Sívamet kuuluak kaik että a ted.* Senin olanın aynısını kendime alıyorum.

"Dur. Hemen şimdi dur." Yalvarışını fısıldadı. "Maksim, durmalısın."

Onun kendisine doğru yığıldığını hissetti ve anında dilini boynundaki ikiz iğne deliklerinde gezdirdi, kolları sırtının ve dizlerinin arkasına kayd. Onu kaldırıp yatak odasına götürdü ve oradaki kalın yorganın üzerine nazikçe yatırdı. Kadının durması için yalvarıp yalvarmadığını bilmiyordu. Çünkü yeminlerini en az onun kadar güçlü mü hissediyordu, yoksa kendini zayıf mı hissediyordu ve bu onu korkutuyor muydu?

Bilincini kaybetmemişti ama çok savunmasızdı. Onun yeşil Gözleri yanmaktan ıslıl ıslıl parlamaya başlamıştı. O meydan okuma oradaydı, mücadele etme, savaşıma ihtiyacı vardı ama kontrolü çok fazla elindeydi. Çaresiz olduğunu biliyordu. Gücünü hissetmesine izin vermiş ve değişim yeteneğini göstermişti. Bağlama ayinine başlamıştı ve o da bunu hissetti. Şokla uğraşıyordu ve zihni ona kendi gözleriyle gördüklerinin doğru olamayacağını söylemeye çalışıyordu. Zihninde duydukları ve hissettikleri imkânsız olmalıydı. Ama başından beri gerçeği biliyordu. Bunu kabul etmek istememişti - ilk nasıl öğrenmiş olursa olsun - ama onun türünü ya da en azından ölümsüzleri biliyordu.

Maksim onun kanını almıştı ve ona bir baskı uygulamamıştı. Onu sakinleştirmemişti. O sakin kalmıştı. Acının gittiği ve yerini erotik hazzın aldığı anı hissetmişti. Bunu hissetti. O da onunla birlikte hissetti.

"Ben vampir değilim, Blaze," diye onu rahatlattı. "Vampirler avlarını öldürür. Bir uyuşturucu bağımlısının kafayı bulması gibi hissettikleri heyecanın tadını çıkarırlar. Ne kadar çok

Kurbanlarını terörize ettikçe, kana daha fazla adrenalin pompalanır ve daha da yükselirler. Ben Carpathian'ım. Hayat arkadaşlarımızı bulamazsak, ölümsüz olma tehlikesiyle karşı karşıyayız."

Ona açıklama yaparken, tertemiz siyah ipek gömleğinin düğmelerini yavaşça açarak göğsünü ortaya çıkardı. Gözleri onun hareketlerini takip ediyor, hareketlerinden büyüleniyordu ama onu duyuyordu. Onu dinliyordu. Dili alt dudağına dokundu ve adam inledi. İhtiyaç onun üzerindeydi, daha önce hiç yaşamadığı bir ihtiyaç.

Tüm Karpat erkekleri gibi, her konuyu incelemek, öğrenmek ve bilgi edinmek için yüzyılları vardı. Neredeyse her şeyi biliyordu. seks hakkında ve bir kadını nasıl memnun edeceğini -ve kadınına erkeğini memnun etmeyi nasıl öğreteceğini- biliyordu. Yüzyıllar boyunca ilgisini çeken ve isteyeceğini bildiği şeylere aşına olmak için bolca zamanı olmuştu.

"Aramızda dürüstlük olmasını istemiştin Blaze," diye hatırlattı nazikçe. "Sana anlatmaya çalıştım. Gerçeği duyamadın, bu yüzden sana göstermek çok daha iyi bir fikir gibi göründü."

Onu kollarının arasına aldı, sanki onu itecek gücü kendinde bulacakmış gibi göğsüne doğru çırpınan elini görmezden geldi. Parmakları kızın başının üstündeki ateş kırmızısı ipeğieledi, ipeğin tenine değdiğini hissetmek açlığını daha da artırdı. Kan damarlarında hızla aktı ve Kasıkları. Sıcak. Dolu. Acı verecek kadar ağrıyordu. Sırf hissedebildiği için bu duyguyu seviyordu. Bu neredeyse onun tadı kadar bağımlılık yapıcıydı.

Yeşil gözleri onunkilerde sabit kaldı. "Ne yapıyorsun? Söyle bana."

"Seni sahipleniyorum. Sen de hissetmiyormuş gibi davranamazsın. Biliyorsun.

sen bana aitsin. Halkımın yolunda seninle kan değişimi yapıyorum."

Başını salladı ve dili tekrar alt dudağına dokundu. "Maksim. Ben senin halkından biri değilim. Senin kanını alamam."

"Sen benim hayat arkadaşısın. Hayat arkadaşları böyle yapar."

Adam elini kaldırıp tırnağının daha uzun, jilet gibi keskin bir tırnağa dönüşmesine izin verdiğini gösterdiğinde gözleri büyüdü. Adam tırnağını göğsüne, oradaki ağır kasların üzerine bir çizgi halinde çekerken nefesi kesildi. Bir anda yakut kırmızısı boncuklar belirdi. Başını tekrar salladı, bakışları bir yalvarışla onunkine yapıştı ve sonra kırmızı çizgiye düştü. Şimdiden, çünkü o onun

Hayat arkadaşıydı ve bu gerçeği inkâr edemezdi, aralarındaki çekimi hissediyordu.

Avuç içi başının arkasına yerleşti ve onu nazikçe kendisine doğru bastırdı. Kız kendini geri çekti ama adamın ısrarını durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Dudakları göğsüne değdiği anda damarlarında bir ateş belirdi. Bu heyecan inanılmazdı. Kızın ağzı, yakut kırmızısı çizgiden kaçınmaya çalışarak hareket etti. Adam ise

Başının arkasına baskı yaparak dönmesine izin vermedi, böylece başka seçeneği kalmadı - ağzı adama karşı kaldı.

Ainaak olenszal sívambin. Hayatınız benim için tüm zamanım boyunca değerli olacak. *Te élidet ainaak pide minan.* Senin hayatın her

zaman benim hayatımın üstünde olacak.

Nefes aldı ve dili çizgiye dokundu. Tadının ağzında şampanya köpükleri gibi patladığı anda anlamıştı. Kanı onun içindi. Onun kanıydı. Her şeyiyle onun ve onun tadı da en az onun tadı kadar bağımlılık yapıcıydı. Karşı koyabilmesinin hiçbir yolu yoktu ve karşı koymaya da çalışmadı.

Blaze ilk başta kararsızdı, dilini kullanarak onun teklifini nazikçe yaladı. Sonra ağzı onun üzerindeydi ve emerek özünü çekti. -hayatının anlamı- onun bedenine. Onu içine almak. Onu kabul etti. Ona ait olanı almak. Vücudu alev alev yanıyordu. Kız onun kucağındaydı ve adam onu kollarının arasında kaydırды, böylece kız ona daha sıkı oturdu. Dolu ve hayatla zonklayan siki kalçalarına yaslandı ve bu fırça, kot pantolonunun ve pantolonunun içinden bile vücudunu yalayan sıcak alevler gönderdi.

"*Te avio päläfertülam*. Sen benim hayat arkadaşısın. *Ainaak sívamet jutta oleny*. Sen bana sonsuza kadar bağlısın. *Ainaak terád vigyázak*. Her zaman benim gözetimimdesin." Bu sözleri yüksek sesle fısıldayarak bağlama ritüelini tamamladı. Susu'nun başına bir öpücük kondurdu ve aralarındaki ilk kan değişimini tamamlarken önce küçük daireye, sonra da Susu'ya baktı. "*Susu*, ben geldim."

Kadının kendisinden yeterince aldığını anladığında, parmağını nazikçe kadının dudaklarına, göğsüyle ağzı arasına kaydırды. Bunu isteksizce yaptı. Çünkü onun vücudundaki ağzı cennet gibi hissettiriyordu. "Yeter, Blaze." Başını yukarı kaldırdı ve ağzını onunkinin üzerine indirdi.

Nazik olmayı düşündü ama kanın tadı oradaydı ve sonra onu geçip kadının ağzının tatlı cennetine girdi. Kendi tadı oradaydı. Tıpkı kanı kadar vahşi, tıpkı onun kadar tutkulu. Vücudunun vaadi oradaydı. En az onun kadar vahşi. Bir o kadar tutkulu. Bunu istiyordu. Hatta buna ihtiyacı vardı.

Ağzı acımasızdı ama yine de ona açıldı. Onu aynı vahşilikle öptü. Aynı açgözlülükle. Sanki onun için onun kadar açmış gibi. onun içindi. Onun ağzını tekrar tekrar aldı. Açlık onu kasıp kavurdu. Onu sarstı. Elleri çıplak göğsünde gezinip mümkün olduğunca çok teni içine çekerken kontrolü daha da azaldı. Onun dokunuşunu bir marka gibi hissetti.

Maksim bluzunu çekiştirerek ön tarafındaki kumaşı yırttı. Lacivert bir demi-sutyenle sarılmış göğüslerine bakarken irkilmedi bile. Ağzını tekrar onunkine yapıştırmadan hemen önce gözlerindeki ateş parıltısını gördü. Eli saçındaki bağa gitti ve onu çekip çıkardı, böylece tüm o ateş kırmızısı ipek etraflarından aşağı döküldü. Anında

İki elini de içine gömdü, parmaklarını ateşli teller arasında defalarca gezdirdi ve bu hissin sikini titrettiğini hissetti.

Şiddetli ereksiyonu boyunca uzanan malzemedan kurtulmaya ihtiyacı vardı. Onu öpmeye devam ederek tekrar ayağa kaldırdı, böylece ayakta durabilecekti. Adam uzundu. Kendisinden çok daha uzundu ve ağzıyla bağlantısını korumak için başını yukarı eğmek zorunda kaldı.

Onu duvarla vücudu arasına hapsedinceye kadar yerde geriye doğru yürüdü, pantolonundaki sıcak, zonklayan şişkinlik karnına sıkıca bastırdı. Başını kaldırdı, ona, gözlerinin zümrüt rengine baktı ve keskin bir ihtiyaç gördü. Yoğun bir açlık. Ondan saklayamadığı o ateşli tutkuyu.

Başını eğerek dişlerini kızın çarpan nabzının, boynundaki o tatlı davetin üzerinde ileri geri gezdirdi. Dudakları da onu takip etti ve dilinin bir hareketiyle küçük ısırıkları yatıştırdı. Kızın bedeni onunkine karşı ürperdi. Kızın kirpikleri dalgalandı ve sonra aşağıya indi ama adam kızın içini dolduran sıcaklığı görmeden önce değil. Onu daha da yakına çekerken önce hafifçe kalçalarına masaj yaptı, ağzı yavaş bir saldırıya devam etti. Dişlerinin onu her ısırışında yumuşakça inledi ve ona doğru bastırdı, kalçaları onun uyluğuna süttü.

Elini kaldırıp göğsünü kavradı ve başparmağıyla dantelle kaplı meme ucunu okşadı. Kızın nefesi kesildi.

"Sütyenini çıkar, Blaze," diye fısıldadı.

Aklı yetişmeden önce elleri itaat etti. Arkasına uzandı ve gömleğinin kalıntılarıyla birlikte yere düşmesine izin vererek kancasını çıkardı. Nefesi ciğerlerini şok olmuş bir telaşla terk etti.

"Çok güzel," diye mırıldandı, elleri yumuşak ağırlığı kavradı. Eğildi Başını kaldırdı, gözleri onun vücudunda ziyafet çekiyordu, o kadar mükemmeldi ki. Şehvet yükseldi, sıcak ve şiddetli. O kadar keskindi ki dişlerinin kaydığını hissetti ve buna karşı koymak zorunda kaldı. Kız onun içindeki vahşiyi, ilkeli ortaya çıkarmıştı. Başını eğdi, dişleri kızın sol meme ucunu sıyırdı.

Kadın haykırdı, bu ses adamın zevkini artırdı. Adam onun göğsünü ağzının içine çekti. Sert. Sertçe. Güçlü bir şekilde emiyor, dilinin düz kısmını kullanarak meme ucunu ağzının çatısına doğru bastırırken Parmakları diğerini çekiştirip yuvarlıyordu. Göğüslerinin de boynu kadar hassas olduğu belliydi. Ona karşı kıvrandı, parmaklarını saçlarının derinliklerine sokmak için uzanırken yumuşak çığlıklar attı.

Ağız ve elleriyle göğüslerini okşarken, zihniyle de diğer giysilerini çıkarıp onu tamamen çıplak bıraktı. Fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. İcini öyle güçlü, öyle şiddetli bir açlık dalgası kapladı ki, kulaklarında kan çınlarken ve zihni onunla meşgulken zar zor düşünebiliyordu. Tüm çalışmalarına rağmen, tutkunun bu kadar güçlü, bu kadar yoğun olabileceğini, tüm kontrolü yok edebileceğini bilmiyordu. sadece zevkti, sadece saf duygulardı.

Aralarında kıvılcımlar çaktı, gerçek olmadıklarını biliyordu ama yine de oradaydılar, tıpkı gözeneklerine batan ve vücudunu kırbaçlayarak disiplinin tüm kalıntılarını beraberinde götüren yıldırımlar gibiydiler. Adam başını kaldırdı ve kadın adamın gözlerindeki ifadeyi görünce nefesi kesildi. Karanlık, şehvet dolu yırtıcıyı gördüğünü biliyordu ama yine de geri çekilmedi; ona uzandı, kontrolsüz açlığını kendi açlığıyla eşleştirdi.

Onu tekrar öptü, kollarının arasına aldı, ağız sertleşti, tutkusunu tattı. Bu şimdiye kadar tattığı en güzel şeydi. Meme uçları adamın göğsündeki sert kasların üzerinde gezinirken, kızın nefesi kesildi ve küçük bir çığlık attı. Adam onu tekrar tekrar öperek boğazından aşağı içti. Kızın dili onunla düello yapıyordu.

"Daha fazla," diye yalvardı usulca. Şiddetle. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

DÖRT

ELEKTRİK Blaze'in içinden geçti. Yıldırım çatalları kan dolaşımını kırbaçlayarak en hassas sinir uçlarına çarptı, ta ki aşırı duyarlı olmayan tek bir santimetre karesi kalmayana dek. Ona karşı kıvranıyor, kalçaları kıpırdanıyordu. Acıkmıştı. Muhtaç. Talepkâr. Kendini durduramıyordu. Alevler içinde kalıyordu ve bunu sadece o durdurabilirdi.

Ellerinin ve ağzının sert olmasına ihtiyacı vardı. Ağzına tekrar tekrar almak için başını geri çektiğinde kafa derisindeki ısırığa ihtiyacı vardı. Dişlerinin meme uçlarını sıyrmasına ve onun çok güçlü bir şekilde emmesine ihtiyacı vardı. Kendi miyavlayan çığlıklarını duydu ve istediğini elde etmek için yalvarması gerekip gerekmediğini umursamadı. İhtiyacı olan şeyi.

"Benim için ıslandın mı, Blaze?" diye fısıldadı.

Ona günah gibi geliyordu. Ayartma. Kötü ve yasak. İçindeki vahşilik, sadece ihtiyaç ve açlık onu kontrol edene kadar yükseldi. Sadece zevk. Saçlarının her keskin çekişi, parmaklarının kalçalarını çok sert, çok talepkâr bir şekilde sıkıştığını hissetmesi, dişlerinin sıyrılması bile onu daha yükseğe çıkardı.

Onun cevabını beklemedi. Ayaklarını tekrar yere indirdi ve ağzından boğazına, oradan da göğüslerine doğru bir öpücük izi bıraktı. Dişlerinin ya da parmaklarının her çekişi, ateşin doğrudan kadının kalbine yönelmesine neden oluyordu. Bacaklarının arasında çok sıcak, kavurucu bir yanma hissetti, bu yüzden hareketsiz kalamadı. Kadınsı kanalı kasıldı, sıkıştı, ihtiyaçtan ağladı.

"Kendim görmek istiyorum," dedi usulca, göğsünün altını ve sonra kaburgaları boyunca aşağı doğru yalayarak. "Dilimde senin tadına ihtiyacım var, *sufletul meu*."

Fısıltıyla söylediği sözler onu sarstı. Doğrudan çekirdeğine gitti, böylece başka bir güçlü spazm hissetti. Hayatta kalabileceğinden emin değildi. Ayağa kalkabileceğinden bile emin değildi. Yağmacı ağzı çok uzun süre kalmadı, ama karnından aşağı inmeye devam etti, dili kadının içine daldı

Göbek deliği, dişleri oradaki küçük altın halkayı çekiştiriyordu. Dizlerinin üzerine çökerek kadının kalçalarını ayırdı.

"Ayağını benim için masanın üzerine koy," diye emretti, sesi kadife bir törpüydü. Karanlık bir emirle doluydu.

Sesi kızın içinde keskin, ısıltılı bir heyecan yarattı, içinde bir açlık nabızı daha attı. Ses tonundaki keskinliğe itaatsizlik etmek mümkün değildi. Kendini etrafına bakmaya zorlarken inlememeye çalıştı. Kendi yatak odasını neredeyse hiç tanımıyordu. Yatağının yanındaki küçük sehpanın yanında olduklarını bile fark etmemişti. Tereddüt etmeden adamın dediğini yaptı, her ne kadar kendisini daha da günahkâr, kötü ve hatta yozlaşmış hissetmesine neden oldu.

O anda onun için her şeyi yapabiliirdi. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Hayatında hiç bu kadar çaresiz ve muhtaç olmamıştı. Bu his o kadar güçlü, o kadar yoğun ki vücudu sarsıldı. Kalbi hızla atıyor, kanı damarlarından geçerek en derin çekirdeğine doğru bir taleple çarpıyordu. Yüzü karanlık bir ifadeyle oyulmuştu, erotik duygusallık. Sert. Hatta acımasız. Vahşi ve evcilleşmemişti ve içinde derinlerde, orada olduğunu bile bilmediği bir şeye sesleniyordu -Ta ki Maksim'le göz göze geldiği ana kadar.

Onun için o kadar açtı ki, sıcak sıvının beklentiyle uyluklarından aşağı döküldüğünü hissedebiliyordu. Küçük bir inilti kaçtı ve nefesi kesilmiş bir halde bir eliyle saçlarına tutundu. Ona karşı tamamen açıktı ve utanması gerekirdi, ama bunun yerine, onun bir şey yapması için daha da çaresizdi - herhangi bir şey.

"Evet, *sufletul meu*, benim için çok hazırsın. Çok ıslaksın. Çok tatlısın." Ateşten ıslanmış buklelere baktı, gözleri kapüşonlu ve aç. Onun sesi neredeyse bir hırıltıydı.

Soğuk havayı doğrudan kızgın merkezine üfledi ve kız haykırdı, kendini sabitlemek için onun omzunu kavradı, zaten kontrolden çıkmışken bir çapaya ihtiyaç duyuyordu.

"Hepsi benim," diye fısıldadı. "Çok uzun zaman oldu, Blaze. Seni bulmak için çok uzun süre aradım."

Adam başını kadının titreyen kalçalarının arasındaki ziyafete doğru eğdiği için kadının onun sözlerini anlamaya vakti olmadı. Çılgılığı paramparça olmuştu. Kırılmıştı.

Keening. Sadece geçici bir yalama yapmadı. Maksim istediğini aldı. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi. Onu doymak bilmez bir iştahla tüketti. Onu yuttu. Dili onun ateşli tadını çıkarmak için derinlere daldı. Emdi,

dişlerinin ucunu kullandı. Sadece ağzını kullanarak ve başka hiçbir şey kullanmadan onu ele geçirdi.

Tutunmaktan başka bir şey yapamayan Blaze iki omzuna da yapıştı, adamın kalçalarını sertçe kavrayışına itaat ederek onu yağmacı ağzına sonuna kadar açık tuttu. Bu iyiydi. Çok iyiydi. Hayal edebileceği her şeyden daha iyiydi. Zihni çalışmayı reddediyor, mutlak olana odaklanıyordu.

Gelgit dalgası gibi yükselen bir zevk. Duygular cinsel, erotikti, yoğunluğu içindeki ahlaksız ihtiyacı daha da artırıyor.

Adam kızın üzerine öyle bir açlık saldı ki, dilini oynattı, tekrar tekrar derinlere daldı, okşadı ve okşadı, kız içinde cevap veren bir açlığın yükseldiğini hissetti. Adamın derinden gelen hırıltıları, kadının içindeki hisleri daha da artırıyor.

Şimşek geri dönmüştü, damarlarında dolaşıyordu, göğüslerinde ve kalçalarında, omurgasında ve derinlerinde bir elektrik çatlağı vardı. Kadınsı kanal.

Yakındı, çok yakındı, gerginlik o kadar sıkı sarılmıştı ki, ağzı en hassas düğmesini kapladığında ihtiyaçla çılgılık attı, hislerin onu boğması için yeterince yaladı, ama onu serbest bırakmadı.

"Maksim," diye tısladı onun adını yalvarırcasına. Yalvararak. İhtiyaç duyarak. Bilmek ona ihtiyacı olanı kendi zamanında verecekti. Vücudu onundu. Onu sahiplenmişti ve bunu bildiğinden emin olmak istiyordu. "Lütfen," diye fısıldadı, parmakları adamın omuzlarına gömülmüştü.

Adam ona baktı ve kadın onun ışıltılı gözlerinin yoğunluğunu hissetti, arzudan öylesine karanlıktı ki, bedeni ihtiyaçtan titredi ve sarsıldı. Kalçaları kıpırdadı, ona doğru bastırdı, onu ulaşamayacağı bir şeye doğru sürükleyen hislere o kadar açtı ki.

Ağzı bir kez daha hassas tomurcuğunu kapladı, dili fiskeledi, yaladı, geniş, düz vuruşlarla ve okşamalarla bastırdı, onu serbest bırakmak için hıçkırana kadar mümkün olduğunu düşündüğünden daha yükseğe çıkardı. Hızlı

Vuruşlar onu uçuruma sürükledi, paramparça etti, bir tür kör edici çılgınlıkla parçalara ayırdı.

Onu daha da yakına çekti. Dalga dalga gelen dayanılmaz zevk, ihtiyacını en ufak bir şekilde yatıştırmak yerine daha da artırdı.

"Maksim." Onun adını hıçkırarak söyledi.

Kalçasının iç tarafını yaladı ve sonra diğerini yaladı. erotik bir jestti, rahminin derinliklerindeki o çaresiz, acı verici arzuyu besliyordu.

"Ne istiyorsun, *sufletul meu*? Sana dünyayı vereceğim, Blaze. Sadece iste. Sadece söyle bana."

"Sen. Sana ihtiyacım var."

"Ben sana aidim," diye hatırlattı, ayakta duruyordu, vücudu çıplaktı. Çok yakın olduğu için tüm belirgin, akıcı kasları teninde kayıyordu.

Bir nefes aldı, ayağını dikkatlice yere koydu ve ona baktı. Onu içine çekti. Onun görüntüsünde içti. Uzun boylu ve çok kaslıydı.

Saçları uzundu ve gevşek bir iple yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

Omuzları geniş, kalçaları dardı. Kalçaları güçlüydü.

ama bakışları onun zonklayan, sarsılan sikine odaklandı. Bir erkeği hayal ettiğinden daha büyüktü.

Ağzı sulandı. Eli göğsünden karnına doğru kaydı ve sonra sırf onun sıcaklığını hissetmek için o kalın çıkıntının etrafını sardı. Bu sadece içinde kırbaçlanan yıkıcı hisleri daha da kötüleştirdi. İhtiyacı vardı. Kendini durduramıyordu. Ona doğru eğildi, dili kaslarının üzerindeki ince izin hemen üzerinde teninin tadına baktı. Yaladı ve sonra emdi. Sonra ısırdı.

Gerçekten de şimşegin onun içinden geçtiğini *hissetti*. İçinden. Şiddetle tahrik olmuştu. Aleti sertçe sarsıldı. Elinde nabız gibi atıyordu.

Başparmağını inci damlalarının arasından kaydırarak hassas tepeyi kapladı ve ondan tatmin edici bir inilti çıkardı.

Maksim homurdandı, eli başının arkasına geldi, diğer eli omzundaydı ve bastırıyordu. İnce bir emir. Kız ona karanlık bir bakış gönderdi. Adam onundu. Onun vücuduydu. *Onun vücudu*. Zorlukla nefes alabiliyordu, içindeki ihtiyaç ve açlık o kadar keskin ve korkunçtu ki.

"Daha fazla, Blaze. Bana her şeyi ver."

Sesi emir verir gibiydi. Kendisinininkiyle eşleşen ya da onu aşan bir açlıkla. O da bunu istiyordu. Onun kontrolden çıkmasını, kendisi gibi yanmasını istiyordu. Onu tekrar ısırdı ve acısını dindirmek için dilini kullandı, göğsünden ve karnından aşağıya doğru bir öpücük izi bıraktı, serbest eli okşadı

Yumruğu tembel bir pompalamayla aşağı yukarı kayarken okşadı. Ateşle oynuyordu. Onun yırtıcı doğasını, içinde keskin ve korkunç bir şekilde yükselen karanlık açlığı hissedebiliyordu.

İhtiyaçları kolay kolay karşılanmayacaktı ama korkmuyordu. Ondani istediğini alacaktı ama ödülllerinin büyük olacağını biliyordu. İçinde aynı karanlık tutku kuyusu vardı ve ona ihtiyacı vardı.

ona ihtiyacı olanı verirdi. Onun tadını seviyordu. Öpüp dokundukça teninin altında dalgalanan sert kasları seviyor, vücudunu ezberliyor, zihnine kazıyordu.

Ona baktı ve yüzündeki ifadeye bayıldı. Şehvetin karanlık damgası yüzünün çizgilerine öyle derin kazınmıştı ki. Kukuletalı gözler onu yakıyordu. Siyah gözlerinin derinliklerindeki sahiplenme. Gerçek siyah. Alışılmadık bir şekilde çok siyahlardı ama yoğun ve çok seksiydiler. Kalbi daha sert atmaya başladı ve iki elini de adamın sikinin etrafına sarıp yavaşça başını aşağı indirmeye başladı.

Kontrolü kesinlikle yıpranıyordu. En çok da bunu seviyordu. Onun yüzüne o bakışı yerleştirmesi. Onun demirden kontrolünü parçalayabiliyordu. Onu zihninde hissetti. Başka bir kadına hiç bakmadığını biliyordu. Sadece ona. Bu güçtü. *Bu* baş döndürücü bir güçtü. Ona bunu vermek. İnci gibi tepesini yaladı ve adamın tüm vücudu bu hafif dokunuşun altında titredi.

Elleri saçlarını sıkıca kavradı, onu durdurdu ve kesinlikle hareketsiz tuttu. Kontrolün kendisinde olduğunu düşünebilirdi ama kafa derisindeki keskin acıyla birlikte omurgasından aşağı bir heyecan aktı. Bakışları onunkilere sıçradı. Orada gördüğü mutlak şehvet karşısında nefesi ciğerlerinde tıkanı.

"Maksim," diye fısıldadı, sesinin tam da hissettiği gibi çıktığını biliyordu. Sıcak. Muhtaç. Sesi çok zengin, çok emredici ve açlıktan karanlıktı. Sadece sesiyle ona dokunuyor, tenini kadife bir törpü gibi okşuyordu. Kadınsı kanalı kasıldı ve sırf onu tutuşundan, ona bakışından ve o ses tonuyla konuşmasından bir orgazm daha yaşayabileceğini düşündü mutlak komut.

"*Draga mea*," dedi. "Tatlım. Şuraya diz çök."

Saçlarındaki tutuşu gevşetmedi ve ona çok az yer bırakarak hareket etmedi. Uyum sağlamak için vücudundan aşağı kaymak zorunda kaldı ve elleri onun önünde diz çökmesine izin vermek için birkaç santim hareket etti. Kızın ağzı sulandı.

Adam baştan çıkarıcıydı ve kadın onun tadına çoktan bakmıştı. Egzotik. Karanlık ormanlar. Erkeksi. Mükemmel. Daha fazlasını istiyordu.

"Ellerini kalçalarımaya koy," dedi usulca, bakışları onunkileri yakıyordu.

Kadın nefes aldı. Başını iki yana salladı. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Biliyorum."

Bu iki kelime içine işledi. Onu ürpertti. Bacaklarının arasından daha fazla sıcak sıvının dökülmesine, ateşli buklelerinde parıldamasına neden

oldu. O çok seksiydi. Onunla ilgili her şey.

"Ver şunu bana."

Ellerini adamın kalçalarına doğru kaydırdı çünkü o anda ona dünyayı verebilirdi. Parmaklarını sikinin dibine dolayarak ağzına doğru yönlendirdi ve bu şimdiye kadar gördüğü en seksi şeydi. Kendi açlığının kontrolden çıkmaya başladığını biliyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Onun karanlık büyüünde kaybolmuş, onun açlığıyla sarılmış, kendi açlığına karışmıştı.

Kadifemsi tacı dudaklarına bastırdı. Bu his kanalında bir spazm daha yarattı ve ağzını açarak oradaki damlaları yaladı, ikramı aldı ve onun tadını çıkardı. Tadı bağımlılık yapıyordu.

Çok seksi.

"Bana bakmaya devam et, Blaze. Bunu istediğinden emin olmak için seni görmem gerek."

Cevap olarak, beklentiyle onun sikinden dökülen damlaları yaladı. Bunu istiyordu. Onu istiyordu. Dünyada bu adamdan, onun vücudundan ve onu sarmaladığı saf şehvetli zevkten başka bir şey yoktu. Adamın sikinin başını kızın sıcak ağzına bastırdığında boğazında gümbürdeyen boğuk iniltiyi seviyordu.

"Benim hissettiklerimi hisset." Cazibesini fısıldadı. "Zihnime gir, Blaze. Her şeyimi hisset."

Onun ne demek istediğini biliyordu. Sahip olduğu bir yetenek. Her zaman sahip olduğu. Bir nefes aldı ve tüm akıl sağlığını bırakarak ona uzandı. Ona bunu verdi. Ne bulabileceğinden korkuyordu. Ama onun zihnine dokunduğunda, sadece Orada zevk vardı. Ona verdiği zevk.

Elektrik akımı kadının ağzından adamın sikine doğru akıyor, adamın omurgasını kırbaçlıyor ve kafasını kamçılıyordu.

"Hissettin mi, *draga mea*? Bana ne yaptığını hissediyor musun? Bu çok iyi. Çok ateşli."

Onu ağzının derinliklerine çekmeye çalıştı, güçlü bir şekilde emdi, dili onu işledi, alevlenmiş başın etrafında ve altında. Yalama. Okşayarak. Daha fazlası için aç. Yıkıcı hisleri vücudunda kamçılama devam etmek için aç. Kendisinininkini de kamçılıyordu, çünkü bu şekilde zihin zihine, onun hissettiği her şeyi hissediyordu. Heyecan vericiydi. Çökertici. Seksi.

Adam geri çekildi ve kız bir itiraz çılgılığı attı ama sonra adam ağzına gömüldü, ona istediğini verdi ve o da ona karşılık verdi. Yavaş ve kolay hareket ediyordu, her vuruş onu neredeyse boğazına gelene kadar daha derine götürüyordu, ona dikkat ediyordu, ama emerken vücudunun nasıl tepki verdiğini hissetti

Sertçe. Yakıcı zevkten dolayı kaslarının şiddetle kasılması çok güzeldi. Bunu ona vermek, kendini her zamankinden daha güçlü hissetmesini sağladı. Daha fazlası için açgözlüydü. Ve kendi vücudu alevler içinde kalıyordu. Ona ihtiyacı vardı. Onun için çok aç.

İçinde vahşi hissediyordu. Çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onu çalıştırdı, onu uçuruma sürüklemek istiyordu, kendi vücudunun kontrolü bıraktığını hissediyordu. Gerginlik artıyordu. Gittikçe daha sıkı sarılıyordu.

O kapüşonlu, siyah gözlerle izledi, sikinin dudaklarının arasına girip çıkmasını izledi, taç ve şaft şimdi ağzından ıslaktı, nemle parlıyordu. Onun izlemesi hoşuna gitmişti. Adamın sikinin bu kadar şişmiş ve dolgun olması. Onun sıcaklığını hissedebiliyor, dilini kavuruyor, seksi ve egzotik bir tada sahipti. Açlığı, doğru düzgün düşünemeyinceye kadar arttı. Beyni kısa devre yapana kadar. Ta ki kontrolden çıkmış bir alev gibi yanana kadar.

Ellerini sabit tutamıyordu, vahşi ihtiyaçlarına engel olamıyordu. Ağzını onun etrafında sıktı ve dilini kırbaçlamak ve okşamak için kullandı, adam ağzına girip çıkarken, sık ve derin, onu yok etmekle tehdit eden umutsuz aklıktan delireceğini düşünene kadar hareketleri kontrol etti.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı ve kontrolü geri almaya kararlı bir şekilde Avuçlarını uyluklarında gezdirdi, ellerini uyluklarının içinde, bacaklarının arasında gezdirirken ısınan kasların kasıldığını ve nabzının attığını hissetti, ağır kesesini avuçladı, oradaki kadifeyi, sarmalayan gerginliği hissetti.

Maksim geri çekildi, dudaklarının arasından kaydı, ağzının onu takip edişini izledi, elleri saçlarını sıkarken gözleri için için yanıyordu ve kafa derisindeki ısırik, göğüslerinden merkezine doğru bir elektrik akımı gönderdi.

Aşağı uzanıp bileklerini yakaladı ve bir eliyle onları birbirine tutturdu, sikini ağzına götürürken başının üstünde tuttu. Dudaklarını ayırdı ve onu tekrar içine aldı.

Daha derine itti, sıkı emişi, sikini çevreleyen titreşimleri hissetti ve küçük yaparken ona işkence eden zevk sivri uçları gönderdi, Etrafındaki çaresiz sesler. Kontrolünü kaybetmemeye çalışırken ter boncuk boncuk olup sırtından aşağı akıyordu. Etrafını saran ipeksi dudakları ve zevkten sersemlemiş yeşil gözleriyle çok güzeldi. Onun için çıldırıyordu. Onun için çıldırıyordu. Çok hazırdı. İhtiyaç içinde. Hayatında gördüğü en güzel manzaraydı ve aldığı zevk neredeyse çok fazlaydı. Sonuna kadar dayanamayacağını biliyordu.

Bir ya da iki vuruştan daha fazlasını. Yine de duramadı, siki kadının ağzının nemli sığağında ve sıkı emişinde bir başka mükemmel anı ararken kontrolünü zorladı.

"Yeter, *sufletul meu*," diye mırıldandı. Sesinin yumuşak kadifesi daha çok hırıltılı bir hırıltıya dönüşmüştü. Ona sunduğu vahşi, sınır tanımayan armağanıyla onu mahvediyordu. Onun vahşiliğine asla doyamayacaktı. Asla.

Uzun yüzyıllar boyunca onun tadına, bedenine o kadar bağımlı olacağını biliyordu ki, bulunduğu yerden başka bir yerde olmayı asla istemeyecekti. "Bana gel, Blaze." Bir talep. Sert. Sert. Kendine engel olamıyordu. Ona sahip olmalıydı. Gözlerindeki yalvarış, içinde yanan saf ateş karşı koyamayacağı kadar fazlaydı.

Onu ayağa kaldırmak için bileklerini kullandı, kalçalarından yakaladı ve bir koluyla kendisine doğru kaldırdı. Diğeriyle de kadının bacağına kendine doladı. O da hemen diğeri sardı. Kadın kollarıyla boynunu çevrelerken, adam onları yatağa doğru götürdü. Bir dizini yatağın üzerine koyan Maksim, ikisini de aşağı indirerek kadını altında tuttu. Kalçaları onun için ayrılmıştı ve Maksim bundan yararlanarak sikinin geniş başını o kavurucu sıcak cennete yerleştirdi.

Vücudu onu o kadar çok içine çekerken, sıkarken, erimiş lav onu çevrelerken, o kadar sıkı ki, öleceğini düşündü. O anda patlayacaktı. Baskı uygulamaya başladı, küçük kısa dalgalanmalar o sıkı kasları zorladı. Çok sıcaktı. Mükemmeldi. Çok sıkı. Onu cennette boğuyordu. Etrafındaki his saf bir coşkuydu, vücudu gerildi ve yandı, yavaşça, isteksizce istilasını kabul etti.

O ince bariyere ulaştı ve kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken alnında boncuk boncuk terler belirdi. Vücuduna, istilasına uyum sağlaması için gereken zamanı vermek için. Neredeyse yeterince derine inmemişti. Hareketsiz kalmak çok zordu.

"İyi misin, *sufletul meu*, bana bak." Onun gözlerini görmeliydi. Gözleri kapalıydı ve onu incitmediğini bilmesi gerekiyordu.

Kirpikleri dalgalandı ve sonra kalktı. Karın kasları şiddetle kasıldı. Vücudu titredi ve siki inanılmaz derecede kalınlaştı, zonkladı, daha fazlası için çaresiz kaldı. Çok seksi görünüyordu.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Lütfen, acele et. Lütfen. Yanıyorum. İhtiyacım var."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Adamın kolu kadının kalçalarına dolandı ve onu kaldırdı.

Bir anda bacakları ona daha sıkı sarıldı, ayak bilekleri beline dolandı, parmakları ensesinde kilitlendi, gözleri yalvarıyordu. Bir nefes aldı çünkü kadının görüntüsü onu öldürüyor, tüm kontrolünü yok ediyordu. İleri atıldı. Sertçe. Onun bedenini aldı. Onun olduğunu iddia ediyordu. Masumiyetini geçip dar kıvrımlarından güç alarak, kavurucu ateş akıl sağlığını ele geçirirken, dar kanalının onu kabul etmekten başka seçeneği yoktu.

Acının kırbacıyla haykırdı, ama sıvı alevlerin sikini sıkıca sardığını ve sonuna kadar yerleşene kadar onu daha derine sürüklediğini hissetti. Sıkı kanalı onun etrafında dalgalandı, en sıkı yumruk ya da yüz parmak gibi sıkı ve sağdı, onu kavradı ve etrafında hareket etti. Dişlerini sıkı, tekrar kontrol için savaştı, vücuduna uyum sağlaması için zaman vermeye çalıştı.

Kalçaları sarsıldı. Başını salladı. Küçük bir ihtiyaç iniltisi boğazından süzüldü ve adamın sikini alev alev yaktı. Sert ve derin bir şekilde tekrar tekrar itme ihtiyacı onu neredeyse çıldırtıyordu, ama onun için tutunarak nefes aldı.

"Hazır mısın, Blaze? Benim için nefes al, tatlım."

Yeşil gözleri onunkilerle buluştu. Vahşi. O kadar vahşiydi ki nefesi boğazında düğümlendi. Kız hareket etmek için çaresizce ona karşı koymaya çalışırken onu hareketsiz tuttu.

"Lütfen," diye tekrar fısıldadı.

Sesi onu uçuşuruma sürükledi. Çiğ. Uyarılma, tatlı ateşi her zamankinden daha sıcak hale getirdi. O zaman hareket etti, geri çekildi ve sonra onun ateşli kanalının derinliklerine daldı. Kadının iç kasları, kavurucu ipek gibi, sikini hayal edilebilecek en sıkı yumruk gibi kavradı. Son kontrolünün de parçalandığını hissetti ve ona doğru güçlenmeye başladı. Sertti. Masumiyeti için fazla sertti ama bir kez kaybedildiğinde kontrolü yeniden kazanmak mümkün değildi. Onu saran zevk o kadar yoğundu ki, aslında acının sınırındaydı.

Zihni onunkinin içindeydi ve onun orgazma doğru yükseldiğini hissedebiliyordu. Ona doğru koşuyordu. Onu yutmakla tehdit eden bir gelgit dalgası hissi. Kalçalarını sertçe kavradı, parmaklarını esnetti ve sonra derinlere daldı, bir an için onu tuttu, sıkı, ipeksi, ıslak kanalın tadını çıkardı ve sonra sert, derin vuruşlarla tekrar tekrar içine daldı, ateşin vücudundan geçmesine izin verdi. Taşaklarının gerildiğini hissetti. Kılıfındaki ani, ezici kasılmayı hissetti. Dalgalar onu çevreliyordu. Onun çığlıklar kulaklarını ve zihnini dolduruyordu. Zevk onu sardı, ele geçirdi. Onu da aldı. Aletin her sert darbesi kızın içine akıyor, saf bir zevk yumağı

oluşturuyordu.

Maksim yüzünü onun boynuna, o yumuşak, tatlı boynuna gömdü, nabzının atışını, kanının gelgitlerini dinledi. Vücudu Maksim'in altında yumuşacıktı, aleti hâlâ kayıyor ve sertti ama Maksim'in sesini duyduğu andan beri onu çok sert, çok acımasızca tahrik eden o karanlık şehvet, Maksim'in ona meydan okuyacağını ve savaşını tek başına vereceğini bildiğinden, doymasına izin verecek kadar hafiflemişti.

Çoğu insandan farklı olarak zorlamaya karşı koyabiliyordu ama kanlarını değiş tokuş etmişlerdi. Onun zihnine girmesine izin vermişti. İkinci kez ona bu kadar kolay karşı koyamazdı.

Başını kaldırdı ve ona, yüzündeki çaresiz, sersemlemiş zevke baktı. Kirpikleri dalgalandı ve daha gözlerini tam olarak açamadan adam onun ağzını aldı. Yavaşça. Şefkatle. Onunkine tamamen zıt bir şekilde pürüzlülük daha önce.

Sufletul meu, tatlım, yas tutmana izin vermelisin. Sertleşti ve elleri onu uzaklaştırmak için omuzlarına gitti. *Burada benimle güvendesin.* Kelimeleri usulca onun zihnine kaydırıldı.

Başından beri onun kederini hissetmişti. Babasının ölümünün gerçekliğiyle yüzleşmeyi reddetmişti. Yıllar önce onu terk eden ve bir daha geri dönmeyen ya da kızının hayatta olup olmadığını öğrenmeye zahmet etmeyen annesi dışında yaşayan tek akrabasıydı. Sean McGuire kızı için her şey demekti. Vahşice öldürülmüştü.

Dağılmana izin vermelisin. Sadece bu seferlik, seni yakınımda tutarken. Yarın gece tekrar güçlü olabilirsin, ama şu anda bana sarıl, beni içinde tut, bunu da bana ver.

Bir zorlama kullanmamaya çalıştı ama onun yas tutmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sonunda gitmesine izin vermek için. Babasının öldüğünü kabullenene kadar içindeki o sert düğüm asla çözülmeyecekti. Babasının ölümüyle yüzleşene ve kendini onun geri gelmeyeceğini anlamaya zorlayana kadar onu asla kabullenemeyecekti. Bu sürece başlaması gerekiyordu. Geleceğe asla bakmayacaktı ve Maksim'in isteyeceği son şey Blaze'in intikam için hayatından vazgeçmeyi düşünmesiydi. Ölümü fazlasıyla kabullenmişti.

Sevişmeleri vahşiceydi. Sert. Yoğun. Bu yoğun bir durumdu ve adam orada, kadının zihninde kalarak onun kendisine son hediyesini vermesini bekledi. Kederini. Gözyaşlarını. Onun mutlak kederini. O onun hayat arkadaşındı ve henüz bunun ne anlama geldiğini bilme de aralarındaki derin bağı hissediyordu.

BEŞ

Başına **vuran baş ağrısı** ağır bir uykudan çıkmasını zorlaştırıyordu. Normalde Blaze saat kaç olursa olsun çabucak uyanırdı. Yatakta oyalanmaz ya da kafasını toparlamak için üç fincan kahve içmek zorunda kalmazdı ama baş ağrısı düşünmesini zorlaştırıyordu. Kafasının karıştığını ve biraz da midesinin bulandığını hissetti. Vücudunun her yeri ağrıyordu. *Her yeri.*

Kalbi küt küt atarken gözleri fal taşı gibi açıldı ve başını çevirerek Yatağında başka biri vardı. Açıkça yalnızdı, uzun, ürpertici bir nefes aldı, gecenin olayları kafasında çok daha netleşti. Sisi gerçekliğe tercih ediyordu. Işık bile gözlerini acıttığı için inleyerek, günün parlak ışığından korunmak için bir elini yüzüne götürdü.

Dün gece saatlerce ağlamıştı. Saatlerce. Onun kollarında. Maksim. Neredeyse tamamen yabancı biri. Tekrar inledi, yüzü alev alev yanıyordu. Onun kollarında ağlamaktan fazlasını yapmıştı; vücudunu ona bırakmıştı. Bir kez değil. Ama tekrar ve tekrar. Ağlama krizlerinin arasında. Dün gece aklını kaçırmıştı. Tamamen kaybettim.

Maksim Volkov'u ya da onunla yaptıklarını yokmuş gibi davranamazdı. Muhteşem seksi inkâr etmek mümkün değildi ve seks hem yoğun hem de inanılmaz derecede muhteşemdi. Pişman olmak istiyordu. Adam tamamen yabancıydı ve üzerindeki kıyafetleri neredeyse parçalamıştı ama sonra bütün gece çok yoğun geçmişti. Sahip olduğu tek mazeret, tek açıklama buydu. Ölmeyi bekliyordu. Buna hazırdı ve doğrusu, bir parçası bunu diliyordu, ki bu da babasını ona çok ama çok kızdıracaktı.

Üçüncü kez inledi ve yüzüstü dönerek yüzünü yastığa gömdü. Kan kısmı dışında her şeyin hatırladığı gibi olduğundan oldukça emindi. Bu olamazdı.

Çünkü kanın tadı öyle değildi. Bağımlılık yapıcı ve sıcak ve

tamamen erkeksi. Hatırladıkça ağzı sulanıyordu. Eğer kan gerçekten de tadını aklından çıkaramayacağı ve daha fazlasını arzulayacağı kadar güzel olsaydı, insanlar onu karaborsada satar ve bir servet kazanırlardı.

Vampirlerle gelince -bu kelimeyi duyunca biraz irkildi- o konuya girmek istemedi. Vampirleri biliyordu. On yaşındayken Emeline hayatına girdiğinden beri biliyordu. Elbette başlangıçta iki kız da inanmamıştı. Ne zaman birlikte olsalar, kâbus görüyorlardı. Emeline'in aynı kabus. Güçlü, çirkin ve korkutucuydu. Çok sık birlikteydiler. Kabusu ne kadar çok görürlerse, o kadar çok ortaya çıkıyor ve daha uzun ve daha ayrıntılı hale geliyordu.

Tekrar inledi, vampirler ya da kontrol edemediği canavarlar hakkında düşünmek istemediği için beynini kapatmaya çalıştı. Yaşadığı sürece Maksim'i bir daha görmeyeceğine göre, yıllardır yaptığı gibi bunların hiçbirine inanmıyormuş gibi davranabilirdi. Bu arada, evinde yatıp kendine acıma lüksüne de sahip değildi. Yapacak işleri vardı.

Telefonu sehpanın ahşap yüzeyinde titreşerek vızıldadı. Ayağını masanın üzerine nasıl koyduğunu ve sonrasında neler olduğunu hatırlamamaya çalışarak telefonu hızla kaptı. Beyni hafızasını kapatmaya çalışsa da bedeni hatırlıyordu. İçinin derinliklerinde cevap niteliğinde bir sızı hissetti. Bir anda için için yanmaya başladı.

"Blaze'i yakaladın," diye cevap verdi.

"*Nerelelerdeydin?* Seni otuz kere aradım," diye bağırdı en yakın arkadaşı Emeline Sanchez, bir merhaba bile demeden. "Beni çılgın bir sapık kadına dönüştürdün. Çok *endişelendim*. Tanrıya şükür beni bekledin. Bu konuda tamamen arkandayım tatlım. Striptiz kulübünde bir iş buldum. Bilirsin, The In Place. Ciddiyim. Beni hemen işe aldılar."

Blaze daha dik oturdu ve sağa sola dökülen saçlarını itti. "Em, çıldırdın mı sen? Bu bir oyun değil. Bu adamlar babamı öldürdü. Striptiz kulübüne gizli görevle gidemezsin." Sesini neredeyse bir fısıltıya indirdi. "Nedenini biliyorsun."

"Senin gibi belalı biri olmayabilirim Blaze ama bilgi toplayabilirim. Bu konuda iyiyimdir. İyi olduğumu biliyorsun. Her zaman bu yeteneğe sahiptim ve bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim. Bırakmayacağım. Sen ve baban ..." Sesi dalgalandı ve

sözünü yarıda kesti. Boğazını temizledi. "Siz ikiniz olmasaydınız, ben burada olmazdım. Bunu biliyorsunuz. Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim."

Blaze kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. Emeline, Blaze'in olduğu anlamda bir dövüşçü değildi. Sean ona öğretmeye çalışmıştı ve bu konuda yetenekliydi ama bu onun doğasında yoktu, Blaze'in doğasında olduğu gibi. Emeline daha sessizdi. Çok güzeldi. Gerçekten ölümüne muhteşemdi. Tabii ki striptiz kulübü onu işe alacaktı. Ayrıca gizemli, ele avuca sığmaz ve sokakta yürürken bile son derece seksi görünüyordu. Nadiren tartışır, güçlü fikirleri olmasına rağmen, sessizce kendi yoluna giderdi. Bir şey yapmaya karar verdiğinde, kimse onu durduramazdı. Hiç kimse. Blaze bunu erken öğrenmişti.

"Emmy, beni dinle. Bu şehirde olmak senin için güvenli değil. Bu ülkede olmak senin için güvenli değil. O striptiz kulübünde olmak senin için kesinlikle güvenli değil. *Özellikle de o* striptiz kulübünde. Ne yaptın sen? Havaalanından doğrudan bara gidip iş başvurusunda mı bulundun?"

"Şey... evet."

Sanki bu tamamen mantıklıymış gibi. Blaze saçlarını yolmak istedi. Hayatı kontrolden çıkmıştı. Tamamen kontrolden çıkmıştı. Emeline'e Sean'ın öldüğünü ve katillerin peşine düştüğünü söylediği anda, Emmy'nin kendisi için ne kadar tehlikeli olursa olsun bir uçağa atlayıp yardım için geri döneceğini bilmeliydi.

"O kulübün sahibinin kim olduğunu biliyor musun?" Blaze usulca sordu. Vücuduna bir göz attı. Çırılçıplaktı. Tamamen çıplaktı. Asla çıplak uyumazdı. Göğüslerinde leke izleri vardı. Parmak izi gibi. Ve sol memesinin üzerinde şüpheli bir şekilde ısıriğa benzeyen bir iz vardı. Gözlerini kapadı, adamın dişlerini içine batırdığında nasıl hissettiğini hatırladı. Cinsel organı kasıldı. Sıkıştı. Hatırladıkça sıvı sıcaklığının arttığını hissetti.

"Hayır. Umurumda da değil."

"Daha önce hiç içinde bulundun mu?"

"Tabii ki hayır. Sorduğunuz buysa daha önce hiç soyunmadım ama formda kalmak için direk dansı yaptım ve hayatım boyunca dans ettim. Bunu başarabileceğimden hiç şüphem yok."

Blaze nefesini içine çekti. "Bekle. Bekle. Bekle. Seni striptizci olarak mı işe aldılar? Seni garson olarak işe aldıklarını sanıyordum."

"Tatlım, onlardan biri değilsem bilgi almak için kızlara nasıl yaklaşabilirim?" Emeline'in sesi sanki sabrının bir kısmını kaybediyormuş gibi çıkıyordu.

Blaze ığlık atmak istedi.

"Blaze." Emeline'in sesi yumuşadı. "Bu işe gözlerim kapalı girmeyeceğim. Ani bir kararla geri dönmedim. Riskin farkındayım ve tıpkı senin gibi bunu kabul ediyorum. Sen ve Sean bir aileye sahip olduğum en yakın şeysiniz. Başka kimsem yok ve kaçak yaşamak bana arkadaş edinmek için ne teşvik ne de zaman veriyor. Onu  ld rd ler. Onu aldılar.

Bizden. Bunu sizin yaptığınızdan daha fazla yanlarına bırakmayacağım. Sizinle birlikte savaşa giremem ama size istihbarat sağlayabilirim."

Blaze elini yüzüne sürdü. Bunun için bir argümanı yoktu. Heps i doğruyd u ve Emeline'in Sean hakkında ne hissettiğini çok iyi biliyordu. Emeline'in konuşacak gerçek bir ailesi yoktu. Annesi o   yaşındayken ölmüştü. Babası ortadan kaybolmuş ve Emeline ilgisiz akrabalarının yanında evden eve taşınmıştı. Blaze onunla tesadüfen bir sokakta karşılaştı. ve çok hızlı arkadaş oldular. Emeline on üç yaşından beri çeşitli akrabaları için mağazalarda çalışıyordu ve on altı yaşına geldiğinde Sean'ın referansıyl a kolayca bir iş ve bir daire buldu. Çoğunlukla, Ondan önce gündüzleri sokaklarda yaşıyor, geceleri ise Blaze'in odasında uyuyordu.

Sean onun dans derslerini ve büyürken almak istediği ekstra her şeyi karşılamıştı. Sanki bir yetişkini varmış gibi okula gidiyordu. onu izliyordu. Emeline sekiz ay önce onlara gelip bir cinayete tanık olduğunu ve korktuğunu, takip edildiğinden korktuğunu söylediğinde, Sean ülkeyi terk etmesine yardım etmişti.

"Em, polise cinayeti tarif etmişsin..."

Emeline inledi. "Keşke 'vampir' terimini hiç kullanmasaydım. Dedim ki Vampir gibi ve bana inanmadılar. Vampir olmadığını biliyorum. Hatta geri adım atmaya çalıştım ve belki de bir hastalığı olduğunu söyledim. vampir olduğuna inanıyor ve insanları öldürüp kanlarını içiyor. Diş etleri çekilmişti, solgundu, saçları tel teldi ve tüm bunlar hastalıkla açıklanıyordu. "Vampir" dediğimde kimse bana inanmadı. dedi."

"İkimiz de onun bir vampir olduğunu biliyoruz," dedi Blaze sessizce. "Buna inanmak istemedik ama o kâbus ..." İçini çekti ve parmak uçlarını çarpan şakağına bastırdı. "Emmy, tatlım, o kâbus giderek yaklaşıyor. O kulüpte çalışmaya gidemezsin. Kabustaki bazı şeyler çok gerçek. Eğer hepsi gerçek olursa ne olacağını ikimiz de biliyoruz. Dışarıda daha güvendesin

Ülkeye. Güvende olmanı istiyorum, Emmy. Lütfen Fransa'ya geri dön." Boğazı düğümlendi. Emeline'in gitmeyeceğini biliyordu. Eğer kâbusları gerçeğe dönüşecekse gitmezdi.

Küçük bir sessizlik oldu. "Tatlım, seni sevdiğimi biliyorsun. Sen benim tek ailemsin. Sean benim de babamdı. Bunu yapmak zorundayım. Eğer burada sana yardım etmiyor olsaydım kendimle yaşayamazdım. Bunu sana veremem. Ve nedenini biliyorsun. Onu tanımlamak için *vampir* kelimesini kullanmamış olsaydım, polisler beni deliymişim gibi kovmazlardı."

"Emmy, beni dinle. Polisler sana inandı. Onlar kirliydi. Sean bunu biliyordu ve seni buradan çıkardı. Bazıları bu adam ve çetesi için çalışıyor. Adı Reginald Coonan ve o kulübün sahibi. Sean sana inandı ve ben de inandım. Düşünen başkaları da var ..." Maksim hakkında bir şey söylemek istemediği için sözünü yarıda kesti. Emeline'e bile ihanet etmiş gibi hissediyordu.

"Neyi düşüneyim?" Emeline ısrar etti.

"Sanırım bir vampir gibi öldürüyor. O her neyse, kendisine Reginald Coonan diyen adamın cinayet işlediğini ve kurbanlarının kanını içtiğini biliyoruz. Onu gördünüz."

Emeline fısıltıyla, "İki tane," diye hatırlattı. "Hâlâ her gece kâbus görüyorum. Uyumaktan korkuyorum."

"Biliyorum tatlım," dedi Blaze. "İşte bu yüzden o kulübe geri dönmemelisin. Eğer seni orada görürse . . ."

"Sean beni Avrupa'ya gönderirken verdiği isimle işe alındım. Bunu yapıyorum, Blaze. Sean için. Senin için. Ama en çok da kendim için. Kaçmaktan yoruldum ve eve dönmek istiyorum. Sahip olduğum tek şey sensin."

Blaze gözlerini kapadı ve kendini yatağın üzerinde geriye doğru attı. Emeline bir şeye karar verdiğinde onu durdurmak mümkün değildi. Blaze'den daha fazla. "Tamam ama akıllı olmalıyız," diye teslim oldu. "Bu gerçekten tehlikeli."

"Neredeyse sokaklarda yaşadım Blaze, bu işte iyiyim. İnsanları benimle konuşmak istemedikleri şeyler hakkında konuşmaları için manipüle etme konusunda çılgın becerilerim var."

Blaze derin bir nefes aldı, kirpikleri hâlâ sıkıca aşağıdaydı. Nedense panjurlardan sızan ışık gözlerini rahatsız ediyordu. Doğrulduğunda baş ağrısı daha da artmıştı. "Birkaç ay önce bir adam bara geldi ve babama üzerinde bir numara olan bir kart uzattı. Yardım etmeyi teklif ettiler. Hallahan problemi. Babam kartı kaydettiğinde şok olmuştum, çünkü biz

İkisi de mahallemizi ele geçirmek isteyen rakip bir çete olduğunu düşündü."

Emeline sessiz kaldı, bekledi.

Blaze iç çekti. "Dün gece numarayı aradım çünkü ölürsem diye isimlerine bar koydum. Eğer ben ölürsem ve Hallahanlar hâlâ hayattaysa, birinin onları öldürmesini istedim. Bir gangsterden daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Onlara bunu yaptığını mı *söyledin*? Şimdi de iki farklı mafya ailesi seni öldürmek mi istiyor?" Emeline'in sesi şok olmuş gibiydi.

"Şey. Hayır. Tam olarak değil. Onlardan biriyle yattım. Kazara. Şey." Blaze tekrar doğruldu ve vücuduna baktı. "Uyumadı. Çok dayanıklıydı. Birbirimize girdik ve sonra babamın ardından ağladım. Onun önünde, Emmy. Buna inanmadım. Ve sonra tekrar, ama daha yavaş ve daha tatlı. Sonra tekrar. Ve tekrar . . ."

Emeline inledi. "Anladım. Vay canına, Blaze."

"Biliyorum. Değil mi? İnanılmaz biriydi. Ciddiyim. Bir öpücük ve eridim. Aslında ondan çok önce eridiğimi düşünüyorum. Cidden, sadece sesini duymak bile. Böyle bir konuşma tarzı var. Çok alçak. Yumuşak. Ama tamamen hükmedici. O ..."

Emeline onun yerine devam etti. "Otoriter mi? Kibirli mi? Otoriter mi? Hayır, Blaze. Ve sen onunla yattın mı? Tatlım. Onun gibi erkeklere sadece bakıyorsun. Aslında onlarla yatmıyorsun."

"Aslında Emmy, gerçek bir uyku falan yoktu. Sadece bir bakış, sadece onun sesi ve ben tamamen eridim."

"Tatlım, sana şunu söyleyeyim, hükmeden, süper seksi erkekleri hayal etmek harikadır ama asla ama asla onlarla bir ilişki kurmaya çalışma. Gerçek hayatta yürümez. Şimdi en azından biliyorsun ki ve kendini izleyebileceğin türden bir adam. Ben her zaman kötü çocuğa aşık olurum. Gerçek olana. Ne kadar dövmeleleri, kasları ve motosikletleri varsa, o kadar ayaklarına kapanıyorum. Ama ben onlara dokunmam. Neden?"

"Çünkü seks ne kadar iyi olursa olsun, kendimi tanıyorum. Kalbim işin içine girecek ve dişlerime tekmeyi yiyeceğim. O yüzden yapmıyorum."

"Kötü çocuklar mı?" Blaze belli belirsiz yankılandı.

"Yüzde yüz. Maçoları severim. Otoriter. Kibirli. Bunlar olmadan bir sızı bile hissetmiyorum ama aptal değilim Blaze. Oraya gitmeyeceğim. Sen

Bu adam yatakta ne kadar iyi olursa olsun kendini toparlamak zorundaydın. Sen savunmasızdın ve o bundan faydalandı."

Blaze boğazını temizledi. "Pek sayılmaz. Onun üzerine atladığımdan oldukça eminim." Emeline yumuşak bir sesle, "Savunmasızdın tatlım," dedi.

Blaze elini kalçasında gezdirdi. İç tarafında bir ısırık izi vardı, yukarı doğru bir çilek. Midesi takla attı ve vücudunun derinliklerinde anlık bir tepki hissetti. "Belki, ama kesinlikle katıldım."

"O şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. Uyandığımda gitmişti." Belirgin bir sessizlik oldu.

"Ben bir ilişki aramıyorum Emmy," dedi Blaze. "Bu oldu ve memnun olmadığımı söyleyemem. İnanılmazdı. Seksin bu kadar h a r i k a olduğunu bilmiyordum ama yapacak işlerim var ve bir ilişki bunlardan biri değil. Olan oldu. Hayatıma devam ediyorum."

"Bu gangsterlerden biri mi?"

"Gangster olduklarından emin değilim," diye düşündü Blaze. "Daha çok avcı gibiler." Bunu söylerken kalbi küt küt atıyordu ve eli tam nabzının zıplayıp attığı yerde boynuna gitti. "Ama o gece ne gördüysen Emeline, onlar da gördü. Biz deli değiliz. Biri var..."

"İki kişilerdi," diye tekrarladı Emeline. "Sadece bir değil. İki kişiydiler." "Tamam, iki tane. Ama en azından birini başka biri görmüş."

Ve onları öldürürken görmüşler. Onların peşinden gidiyorlar."

"Güzel. Onlara izin ver. Hallahanların peşinden gideceğiz çünkü onlar hakkında biraz araştırma yaptım. Güneş ışığında dışarı çıkabilirler. Onları yakalayabiliriz, Blaze."

"Sadece dikkatli ol. Birkaç saat içinde kulübe gelip arkayı kollayacağım."

"Kızıl saçlarını gözden kaçırmak imkânsız," diye belirtti Emeline. "İşini şansa bırakamazsın ve eğer bunu mahvedip benimle konuşursan, o zaman kimliğim açığa çıkar. Zaten Sean beni buradan çıkarmadan önce onlardan biriyle karşılaşmadığım için şanslıyım."

Blaze *çok* yüksek sesle iç çekti. Emeline'in duyabileceği kadar yüksek sesle. "Bir casus filminde değiliz, Em. Kendini dramaya kaptırma."

Emeline güldü. "Çok komik, Blaze. Ben dramayla ilgiliyim. Beni bu yüzden seviyorsun. Ben kız gibi kıyım ve her zaman dramatik oluyorum. Sen istikrarlı, saçmalamayan, benimle uğraşma, kışına tekme basarım kızısın. İşte bu yüzden

Biz arkadaşız. İkimiz de drama kraliçesi olamayız." Durakladı ve sonra

sesini alçalttı. "Seni seviyorum, Blaze. Sen benim tek ailemsin. Seni kaybedemem. Kaybedemem. Hayatta kalamam. Hayatını bir kenara atma."

Blaze telefonu daha sıkı kavradı, o kadar sıkı kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. Bunu yapıyordu. O kadar kederliydi ki, babasının ölümünden önceki o saatleri düşünmemeye o kadar kararlıydı ki, kendini tehlikeye atmaya hazırdı. Emeline'i -haksızca- kimsesiz bırakacaktı.

Hayatını kurtardıkları için Maksim Volkov ve Tarık Asenguard'a sonsuza dek minnettar kalacaktı. Ölebileceğini biliyordu. Oldukça emindi ki

en azından Hallahan kardeşlerden birkaçını yanına alırdı ama Emeline haklıydı. Sean'ın yaşadığı kâbusla yüzleşmektense ölmeyi tercih etmişti.

"Keşke dışarı çıkmasaydım. Barmenlik hileleri üzerine bir ders aldım. Derse katılabileyim diye babam vardiyamı aldı. Şimdi çok aptalca geliyor."

"Aptalca değildi Blaze," dedi Emeline. "Hayat bu. Hayatımızı yaşarız ve Bazı şeyler olur ve başa çıkmamız gerekir. Anlaşıyoruz. İkimiz Hallahan kardeşleri teker teker ortadan kaldırmanın en iyi yolunu bulacağız. Gerekirse onları baştan çıkarırım."

"Emeline." Blaze onun adını soludu. "Sakın buna cüret etme."

"Sadece söylüyorum. Gitmeliyim tatlım. Mark Charles Oteli'nde kalıyorum. Biraz köhne, ama bir striptizcinin orada yaşayabileceğini düşündüm."

Blaze dişlerini sıktı. "Emmy, güvende olmalısın. Kapılarda sağlam kilitler var mı? Bir gözetleme deliği? Orada korunuyor musun?"

"Sean bana bir iki şey öğretti, Blaze," dedi Emeline, sesi ciddiye. "Nasıl güvende olacağımı biliyorum. Avrupa'yı tek başıma gezdim. Senin gibi kış tekmeleyememem, ikinizin de bana öğrettiği şeylere dikkat etmediğim anlamına gelmez. Bunu yapabilirim. Senden daha güvende olduğumu düşünüyorum. Eğer sen kulübe gel, o saçlarını sakla."

"Evet anne," dedi Blaze. "Ben de güvende olmak hakkında biraz bir şeyler biliyorum. Birkaç saat sonra görüşürüz. Ama Emmy, eğer dans ediyorsan, kör olmamak için gözlerimi kapatıyorum."

Emeline güldü. Blaze onun kahkahasının ne kadar güzel olduğunu unutmuştu. Emeline'in çok güzel bir sesi vardı. Güzel bir vücudu vardı. Onunla ilgili her şey muhteşemdi. Güzellik tanrıları tarafından kutsanmıştı ama bu güzelliği yüzünden tanrılar tarafından lanetlenmişti.

"Bunu sen yap, tatlım. Dikkatli ol."

"Dikkatli ol," diye yankılandı Blaze ve telefonunu kapattı. Komodinin üzerine fırlattı ve yüzünü kapattı. Dün gece ölmeye çok yaklaşmıştı. Olanlardan tek bir pişmanlık duyduğunu söyleyemezdi. Maksim Volkov'u istiyordu ve doğrusu onu tekrar istiyordu. Ama oraya gitmeye *hiç* niyeti yoktu. Maksim gibi biriyle birlikte olabilecek bir kadın değildi ve Maksim'in ona söylediği şeylere rağmen bir an bile onun tek erkeği olduğunu düşünmemişti.

Bir kere, eli tekrar boynuna gitti ve vücuduna yavaşça bir kızarıklık yayıldı. Bir de kan meselesi vardı. Yüzü yanıyordu. Adamın ağzı onun üzerindeyken erotikti ve kızın ağzı da onun üzerindeyken. Tadı bağımlılık yapıyordu. Daha fazlasını istiyordu. Kanın tadı böyle değildi. O biliyordu. Kendini kestiğinde yarayı emen o tuhaf insanlardan biriydi. Kanın tadı *hiç* de öyle değildi.

Yine de onun hareket ettiğini görmüştü. Daha doğrusu, hareket ettiğini görmemişti. O kadar hızlıydı. Eğer kanı onu bu kadar hızlı yapabiliyorsa, babasının işkence ve cinayetinin intikamını aldığı için biraz daha *onun* gibi olmakta bir sakınca görmezdi. Bunu bir yabancının ellerine bırakamazdı.

Blaze kendini yataktan aşağı itti. Anında başının döndüğünü ve yönünü şaşırdığını hissetti.

Kafasındaki çarpıntı büyüdü. Eğer kafalar patlayabilseydi, kendisinininkinin patlayacağından oldukça emindi. Şimdiye kadar yaşadığı tüm akşamdan kalmalardan çok daha kötüydü. Elini inip kalkan midesine bastırdı ve sendeleyerek banyoya doğru yürüdü. Her adımda zorlanıyordu. Ayakları bataklığa saplanmış gibi kurşun gibi hissediyordu.

İçinden tekrar uzanmak ve tüm ışığı engellemek için yorganı başının üzerine çekmek geldi. Bunun yerine duşu açtı ve akan suyun altına girerek örümcek ağlarını temizlemek için suyun yüzünde ve vücudunda akmasına izin verdi. Sorunları sadece fiziksel olsaydı, bununla bir sorunu olmazdı ama düşünceleri Maksim Volkov'u yalnız bırakmayı reddediyordu. Ne yaparsa yapsın, onu düşünmekten kendini alamıyordu.

Duşta saçlarını yıkarken hayallere daldı, parmaklarını saçlarında gezdirdi, adamın ellerinin saçlarındaki hissini, kafa derisindeki acının erotik ısırlığını hatırladı. Çok güzeldi. O kadar iyiydi ki anısı bile bir spazm yarattı. Ona dokunduğunda teninin nasıl hissettiğini hatırladı. Sıcak. Sert. Çok güzeldi, eğer bir erkek güzel olarak tanımlanabilirse. Elleri

tenini yıkadı, onun yolunu izledi. Göğüslerini, karnını, belini, daha da aşağısını. Kendi iniltisini duydu ve şok oldu.

Duygusal bir insan değildi. Gerçekten. Değildi. Birkaç erkeğe bakmıştı ama cidden, hiç ilgilenmemişti. Yarı donuk olmaktan neredeyse bir erkeğin kıyafetlerini yırtmaya kadar gidebileceğini düşünmek garipti.

Bunu yaptığına hiç şüphe yoktu ve bir saniyesini bile geri almayacaktı.

Ayrıca adamın ona söylediği her şeye inanmak için kendini kandırmadı. Erkekler bir kadını yatağa atmak için bir şeyler söyler. O saf değildi. Adam ona söylediği her şey olsa bile -vampir değil, tamamen başka bir tür- Bir erkek için tek bir kadın olamazdı. Bir erkeğin tek kadını olmak kulağa harika geliyordu ama Maksim kadar ateşli bir erkeğin istediği kadar kadını olabilirdi. Olmak zorundaydı da, yoksa yatakta bu kadar harika olamazdı. Tonlarca deneyim olmadan kimse bu kadar iyi olamazdı. Kendisi de o kadar kötü değildi.

Sırıtarak vücudundaki sabunu duruladı, üzerinden akan suyun hassas teninde bu kadar şehvetli hissettirmemesini diledi. Maksim cinselliğinin kapılarını açmıştı. Buna hiç şüphe yoktu. Onu yeniden arzulamaya başlamıştı. Onun tadını. Vücudunu. Sikini. Her bir santimini. Onun sesini duymak istiyordu. Gülümsemesini görmek.

"Saplantı," diye fısıldadı yüksek sesle. *Tam da* Emeline'in onu uyardığı şeyi yapıyordu. Maksim'le bir ilişki istiyordu, tek gecelik bir ilişki değil. "Seksle yetineceğim," dedi sıcak su spreyine. "Onunla bir sürü harika seks. Ve eğer gerçekten o kadar hızlıysa, belki biraz da ondan."

Saçlarını son bir kez duruladı ve duşu kapatarak kurulanmak için bir havluya uzandı. Malzemenin kadife yumuşaklığıyla vücuduna dokunmak bir hataydı. Havlu meme uçlarının üzerinde kaydığı anda, elektriğin merkeze doğru aktığını hissetti. Kılıfı kasıldı. Derin İçi ihtiyaçla zonkluyordu. Kan dolaşımını kasıp kavuran alevlere karşı dişlerini sıktı ve sürtünmeye devam etti.

Malzemeyi bacaklarının arasına, acıdığı yere -lezzetli bir şekilde acıdığı yere- yerleştirdiğinde yanıyordu. Havluyu zonklayan düğmesine değdirmek bile şok edici bir orgazmın içinden geçmesine neden oldu. Lavaboya yaslandı, zor nefes alıyordu ve Maksim'in yanında olmasını diliyordu. Maksim ona

Bu hediye. Daha önce hiç bu kadar güçlü bir orgazm yaşamamıştı. Hayal etmek

Ağzını ona dayaması, ağzında ya da vücudunda ağır bir ereksiyon yaratması, içinden başka bir dalganın geçmesine neden oldu.

Nefes nefese havluyu bir kenara fırlattı ve boy aynasının önünde durmadan önce saçlarını sarmak için başka bir havlu aldı. Bu manzara nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. Kendine yüzlerce kez bakmıştı, genellikle kıyafetlerinin ters olmadığından ya da aynı derecede aptalca bir şey olmadığından emin olmak için üstünkörü bir bakış atardı.

Cildi hiç bu kadar parlamamıştı. Gözleri daha büyük, yeşili daha parlak, neredeyse göz kamaştırıcı görünüyordu. Kirpikleri daha kalın ve uzun görünüyordu. Vücudu gür görünüyordu. Kesilmişti. Spor yapıyordu ve kaslarının çok belirgin olmasına alışkındı - ve öyleydiler - ama bir şekilde kıvrımlarını fark etti. Daha çok vücudundaki lekeleri, Maksim'in sahip olduğu izleri fark etti. Sanki onu damgalamış, izini iliklerine kadar işlemiş gibi bir sürü iz vardı.

Nefesini yavaşça bıraktı. Çok güzel görünüyordu. Hayatında hiç bu kadar güzel hissetmemişti. Sade olmadığını biliyordu ama yine de böyle değildi. Asla böyle hissetmemişti. Maksim onu bir şekilde dönüştürmüştü ya da en azından kadınlığının farkına varmasını sağlamıştı - hiç kabul etmediği bir şeydi bu. Yavaşça giyindi, kıyafetini özenle seçti. Savaş için giyinmişti. Kolayca esneyen kotlar. Hızlı hareket etmesini sağlayacak kadar hafif ama tekme attığında birini yere serecek botlar. Kıvrımlarını vurgulayan bir gömlek, birkaç silahı saklamasına izin veren bir yelek. Çanta almamış ama yeleğinin cebine kimliğini ve parasını sıkıştırmış. Bir botuna bıçak, diğerine de silah yerleştirmiş.

Saçları biraz zaman aldı. Saçlarını ördü ve sonra sadece bu tür amaçlar için sakladığı birkaç peruktan birini taktı. Sean ona nasıl fark edilmeyeceğini öğretmişti ve saçının rengi her zaman ona zarar vermişti. Onu gölgelediğinde, Sean her seferinde onu fark etmişti, bu yüzden peruk satın almıştı. Daha ucuz olanlarla onu hemen fark etmişti ama gerçek saç için iyi para ödediğinde, yakalanmadan onu birkaç kez takip etmeyi başarmıştı. Kısa, siyah bir peruk taktı, sağlam olduğundan ve gerçek görüldüğünden emin olduktan sonra bir güneş gözlüğü taktı çünkü ışık gözlerini öldürüyordu. Aceleyle daireden çıktı. Önce gözetleme yapacak, sonra da bir sürü insan varken kulübe girecekti.

ALTI

BLAZE ışığa çıkmanın bu kadar zor olacağını tahmin **etmemişti**. Koyu renk gözlüklerinin arkasında bile gözleri sulanıyor ve yanıyordu. Arabasını park etti

Kulübün karşısındaki binanın arkasındaki ara sokakta bir motosiklet. Yukarı sıçrayıp yangın merdivenini yakalaması, aşağı çekmesi ve çatıya tırmanmaya başlaması zor olmadı. Oraya vardığında, kendisini izleyen birileri varsa görmemeleri için alçakta kalarak, çatıdan The In Place'in karşısındaki çatıyı çevreleyen dört ayak yüksekliğindeki duvara doğru ilerledi.

Dürbünüyle binanın kapısının üzerindeki yanıp sönen neon tabelaya bakarken yüzünü buruşturdu. Kulüp popülerdi. Dansçıları iyiydi. Söylentiye göre, orada iş bulabilmek için çok güzel ve iyi bir dansçı olmanız gerekiyordu. Ücret iyiydi ve bahşişler daha da iyiydi. Emeline'i neden hemen işe aldıklarını anlayabiliyordu. Emmy her ikisiydi de.

Blaze, Hallahan kardeşlerin oraya nöbetçi koymadığından emin olmak için önce gözlükleri çatı boyunca hareket ettirdi. Sean'ın ona öğrettiği gibi bölgeyi titizlikle kontrol etti ama kimse yoktu. Belli ki Hallahanlar onun peşlerinden geleceğinden şüphelenmemişlerdi. Onu kadın olduğu için kovduklarını biliyordu. Onun barına girmemişlerdi.

Çünkü Tarık Asenguard, Maksim ya da -eğer yanlarında getirmişlerse- adamlarından herhangi biriyle uğraşmak istemedikleri açıktı. Öyle olduklarını hissetmişti. O gece barı temizlemek için iki adamdan daha fazlası gerekmişti.

warp hızında hareket edebilseler bile. Görmediği başkalarının da olduğu düşüncesi aklına pek yatmamıştı ama şimdi düşününce, elbette başkalarını da getirmiş olabileceklerini düşündü. Adamlar gibi

Onlar mı? Farklı mı? Onlar gibi kaç adam vardı?

Binayı süpürmeye devam etti. İki katlıydı ve bloğun üçte birini kaplıyordu. En üst kat çoğunlukla ofislerden oluşuyordu ama kendi binasında olduğu gibi barın üstünde de büyük bir daire vardı. Barın sahibinden oldukça emindi.

Hallahanlar dairede yaşamıyordu ama daireyi kullanıyorlardı. Bunu biliyordu.

Çünkü tehdit edildikten sonra hem kendisi hem de babası evi gözetlemişti. Hallahan kardeşler pencereleri kapatma zahmetine girmemişlerdi; aslında, onların teşhirci olduklarından ya da sadece İnsanların onları görmesi ve belki de korkması için.

Birden fazla kadın o daireye getirilmiş ve söylentiler doğruysa paylaşılmıştı ve öyle olduklarından oldukça emindi. Buraya dövmeleri için erkekler de getirmişlerdi. Ve onları açık alanda, şu pencerenin önünde dövmüşlerdi.

Sean ona Reginald Coonan'ın porno filmler yapan bir şirketi olduğunu, bu yüzden kadınların filmleri çekmeden önce Hallahan'larla seçmelere katılmış olabileceklerini söyledi. Sean'ın öğrendiğine göre, Coonan'ın şirketi son derece başarılıydı. Stüdyolarının nerede olduğunu kimse bilmiyordu ve fetiş filmler de çektiği söyleniyordu. O istemedi Bunların ne olduğunu biliyordu ve Sean ona söylememişti. Yine de Emeline'in Hallahan'ların dikkatini çekeceğinden endişeleniyordu. Gerçekten de o kadar güzeldi.

Apartmanda kimse görünmüyordu ve kadın sokağı ve otoparkı süpürdü. Otopark dolmaya başlamıştı. Güneş batmaya başlamış, gökyüzünü kırmızı ve turuncunun farklı tonlarına çevirerek yanan gözlerini rahatlatmıştı. Cildinin de yanmış gibi hissetmesine şaşırmıştı. İrlandalıydı, bu yüzden tam olarak bronzlaşmamıştı ama akşamın erken saatlerinde dışarı çıktığında hiç sorun yaşamamıştı.

Hallahan'ların hiçbir aracını görmemişti. Normalde çok süslü arabalarını, kullanımları için açıkça işaretlenmiş dört noktaya park ederlerdi. Hiç kimse onların yerlerine park etmeye cesaret edemezdi, en azından son birkaç aydır.

Beyzbol sopalarının ev sahiplerine götürüldüğü ve evlerin tamamen tahrip edildiği söylentileri

Şöhretleri yayılmadan önce karşılarına çıkan araçlar, şimdi kimsenin risk almasını engelliyordu.

Neredesin?

Kadife ses kolayca zihnine kaydı. Açıkça. Sesteki o keskinlik midesinin önce dalgalanmasına, sonra da takla atmasına neden oldu. Sesin gerçek olduğunu ve Maksim olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Seni bıraktığım yerde değilsin.

Bir nefes aldı ve ona cevap vermenin daha iyi olacağına karar verdi. Belki de en akıllıca şey değildi, onunla bir ilişki hayal etmeye devam etmek istemiyorsa, ama yine de, yavaş yavaş bir yanma başlıyordu, gerilim

sarmallanıyordu

İçinde sadece onun doyurabileceği bir yanma vardı. Hayır, bu akıllıca değildi ama henüz bağlarını koparmak istemiyordu.

Yapmam gereken birkaç şey var. Sanki hayatının her günü vahşi, sert, sınır tanımayan bir seks yaptığı bir adamla telepatik olarak konuşuyormuş gibi soğukkanlı davranmaya çalıştı. Daha fazla vahşi, sert, sınır tanımayan seks yapmak istediği bir adamla. Dünyanın en seksi erkeği olabilirdi ve göz kamaştırıcı bir güzelliği vardı ama ona emir veremezdi. Ve o da dairesinde oturup, yatağını terk ettikten sonra kendisini aramasını beklemeyecekti.

Kadınımı yatağında aradım, adımı haykırana kadar ağzımı bacaklarının arasına sokmak ve sonra tekrar çığlık atana kadar yaptığı gibi beni çılgınca sürmesini istedim. Sonra ikimiz de yorulana kadar ona sert, sert ve derin bir şekilde binmek istedim. Yatak boştu.

Vücudundan bir ürperti geçti. Sadece sesi değildi. Seksi konuşuyordu. Kimse böyle konuşmuyordu, değil mi? Onun ağzını bacaklarının arasında istiyordu. Ona çılgınca binmek istiyordu. Ve gerçekten de onun kendisini sert, vahşi ve derin bir şekilde becermesini istiyordu. Çığlık atmak isteğe bağlı olabilirdi ama iyi olurdu. Aniden kuruyan dudaklarını nemlendirdi ve nefes alıp verirken dürbününü buğulandırmamaya çalıştı.

Bana bir not bırakmamışsın. Geri dönmeyi planladığını bilmiyordum.

Bir sessizlik oldu. O sessizlikte, zihnine bir buzulun aktığını hissetti. Onun onaylamamasının kendisini etkilemesine izin vermemeye çalışarak titredi.

Geri dönmeyi planladığımdan haberin yok muydu? Bu ne demek oluyor? Seni kullandığımı ve çekip gittiğimi mi düşündün?

Tamam. *Tam olarak* böyle düşünüyordu ve belli ki yanılıyordu. Otoparkta bir ateş motoru kırmızısı parıltısı yakaladı ve arabayı çevirdi. Hallahan'ların kutsal mekânlarından birine hızla giren üstü açık arabanın üzerindeki dürbün. Jimmy Hallahan. Kardeşlerin en büyüğü. Üstü açık arabasının kapısından atladı ve uzun adımlarla kulübün yönetim dışında kimsenin kullanmadığı yan kapısına doğru yürüdü ve içeride kayboldu.

Evet. Evet, itiraf etti, çünkü yapabileceği başka bir şey yoktu. Seninle yattım ve sensiz uyandım. Elimde tonlarca

Bu yüzden belki de senin yöntemin budur diye düşündüm.

Soğukluk faktörü sıfırın altına düştü. *Benim yöntemim mi?*

Açıkça görülüyordu ki, konuşmadan daha iyi bir sonuç alamıyordu. Geri çekilme zamanı gelmişti. *Şu anda bu konu hakkında konuşamam. Burada gerçekten bir şeyle ilgileniyorum ve tüm dikkatimi istiyor.*

"'Burası' The In Place olmaz, değil mi?"

Sesi yumuşak ve ipeksi geliyordu. Kulağında, zihninde değil. Yalnız olduğundan o kadar emindi ki ilk başta tepki vermedi ama sonra onun sıcak nefesini kulağında hissetti. Anında omurgasından aşağı bir heyecan indi. Nefesini sertçe içine çekti ve omzunun üzerinden bakmak için başını çevirdi.

Maksim yakındı. Çok yakındı. Çok güzeldi. Muhteşemdi. Vücuduna yapışan eski mavi kot pantolonu ve kalın göğsüne doğru uzanan, kaslarının çokluğunu gösteren dar siyah tişörtüyle hatırladığından bile daha ateşliydi ve hafızası gerçekten çok iyiydi. Ağzı kurudu ve boğazında oluşan yumruyu yutmak zorunda kaldı.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Onunla ilk tanıştığında olduğundan daha uzak ve buz gibi görünüyordu. Siyah saçları yüzünün etrafına dökülüyordu. Kalındı. Lüks. Parmakları tüm bu saçların arasında gezinmek için kaşınıyordu. tıpkı bir parçasının onun içindeki ateşi tutuşturmak ve tüm o buzları eritmek istediği gibi.

"Seni yatağında uyurken bıraktım. Burada ne yapıyorsun?" diye ısrar etti. Sesinin kadife törpüsü, hem bir talep hem de bir okşama olarak kızın üzerinde kayıyordu.

Bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama ses tonu çok etkiliydi. Titredi ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. Aldığı her nefes onu ciğerlerinin daha da derinlerine çekiyordu, ta ki etrafı sarılmış hissedene kadar. Neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Onu hayatta ve nefes alırken görünce rahatladı. Uyandığı ve onun gittiğini gördüğü andan itibaren bir yanı gergin ve endişeliydi. Bunu Emeline'e istemediğini söylediği bir ilişkiyi gizlice istemesine bağlıyordu.

"Blaze." Adını yumuşakça söyledi. Bir uyarı.

"Orada bir soru mu vardı?" Tavrına geri döndü çünkü gerçekten de, adam ona doğru yaklaşırken ve bu kadar ... nefis görünürken kim düşünebilirdi ki?

Uzanıp bileğini tuttu ve sıradan bir güçle onu ayağa kalkmaya zorladı. Orada da durmadı, onu vücuduna doğru çekti. Buz gibi görünebilirdi ama vücudundan yayılan sıcaklık hiç de öyle değildi. Kadının bileğini boynuna doladı, dürbünü kadının elinden aldı ve havada süzdü.

-evet, onları yere indirdi ve diğer kolunu onun boynuna doladı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Soruyu kızın ağzının kenarına doğru mırıldandı, dudakları kızın dudaklarını sıyrıp geçti ve kızın amına doğru bir dizi küçük sarsıntı gönderdi. Anlık sıvı ısısı külotunu nemlendirdi. Refleks olarak parmaklarını onun ensesinde birleştirdi, vücudu onunkinin içinde eridi.

"Çalışıyorum," diye cevap verdi, başını dudakları onunkilere değecek kadar çevirerek. Onun öpücüğünü arıyordu. Ağzını dudaklarında hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Tam orada, keşif yaptığı gece kulübünün karşısındaki binanın çatısında, azalan ışıktaki. Halka açık yerlere giden bir kadın değildi.

Ama onun ağzına havadan daha çok ihtiyacı vardı ve nedenini bilmiyordu. Sadece onun için gerekli olduğunu biliyordu.

Eli kadının sırtına, boynuna doğru kayarak saçlarının arkasını kavradı. "Anlıyorum. Beni beklemen gerekiyordu. Birlikte çalışacaktık. Değil mi?"

Ona bu kadar yakın olduğu için hızla pelteye dönüşen beynini yoklamak için çok uğraştı. Birlikte çalışmakla ilgili bir konuşma yapmışlar mıydı? Bu mümkündü. "Önce ben uyandım, konuşmak için orada değildin ve şu anda birinin arkasını kolluyorum. Bekleyemedim."

Başparmağı kızın alt dudağını okşadı. "İçeride biri mi var?"

Kadın başını salladı. "Bilgiye ihtiyacım var. O bulacaktır."

"Ona güveniyor musun?"

"Hayatım pahasına."

Siyah, kapkara gözleri kızın yüzünde gezindi. Düşünceli. Moody.

"Yaptığın şey tam olarak bu, Blaze. Ona güvenebilsen iyi olur, Çünkü aklını okuyabiliyorum. Onun senin için kim olduğunu biliyorum ve eğer sana ihanet ederse onu öldürürüm."

İfadesini kesin bir şekilde dile getirmişti ve kadın bunun boş bir tehdit olmadığını biliyordu. Her kelimesinde ciddiydi. Sesini yükseltmedi. Her zaman yaptığı gibi çok alçak sesle konuşmuştu ama kadın onun sözlerini karnında *hissetti*. Derinlerde. İliklerine kadar işlemişti. Başını geriye eğdi, adamın uzak, buz gibi gözlerine baktı, bir ifade aradı.

"Neden bana yardım ediyorsun?"

"Sen bana aitsin. Benim olana ben bakarım. Seni yüzyıllarca aradım. Kimse seni benden alamayacak."

Yine gerçeğin sakın bir ifadesiydi. Kendini titrerken buldu. Ona inanmıştı. Onun yüzyıllardır hayatta olduğuna ve vampirleri avladığına inanıyordu. Ona inanıyordu çünkü on yaşındaki beri ayrıntılı kâbuslar *görüyordu* ve Emeline bir vampir *görmüştü*. Emeline yalan söylemez ve abartmazdı. Ve Maksim ona ne ve kim olduğunu göstermişti. Onda çok eski dünyadan ve kıbar bir şeyler vardı. Emeline'in

Aynı zamanda bir alana girdiğinde, etrafındaki hava sanki son derece tehlikeli bir yırtıcı hayvanmış gibi tehlikeyle elektriklendi.

"Maksim, birbirimizi çok az tanıyoruz," diye belirtti, hâlâ ona doğru bastırılmıştı, hareket etmesi gerektiğini bilse bile hareket edemeyecek kadar güçsüzdü. O yırtıcı hava hâlâ kendini gösteriyordu.

"Beni tanıyorsun. Aklımın içindesin. Doğruyu söylediğimi biliyorsun. Bilmek istemiyorsun ama biliyorsun. Korkunç bir şeyin peşindeyiz. Bu şeyi yapmana izin verirsem anlamam gerekir."

Bu onun omurgasını sertleştirdi ve geri çekildi ya da çekilmeye çalıştı. Kolları hemen demir parmaklıklar gibi etrafına kilitlendi. "İzin vermek mi?" Teninde ve zihninde küçük kıvılcımların çakmaya başladığını hissetti. "Kimse bana bir şey yapmam için izin vermiyor, Maksim. Eğer benim böyle bir kadın olduğuma inanıyorsan, yanlış kadını bulmuşsun demektir. Aramaya devam etmelisin."

Aralarında boşluk bırakmak için geriye doğru eğilmesine rağmen kolları sıkı kalmıştı. Gülümsemesi hiç de komik değildi. "Ben bir İnsan, Blaze ve benim muazzam bir gücümüz var. Ölümsüz benden saklanıyor ve bu dünyada ondan daha güçlü çok az şey var, yine de ben yakınımıdayken saklanıyor ve titriyor. Ruhumun diğer yarısını yüzyıllarca, *yüzlerce* yıl arayacağıma, onu bulacağıma ve güçlü iradeli ve inatçı olduğu için onu kaybetme riskini alacağıma gerçekten inanıyor musunuz? Zihnimin derinliklerine bakmalı ve beni gerçekten görmelisiniz."

Bunu yapmak istemedi. Zaten sindirmesi gereken çok şey vardı. Adamın söylediklerinin mantıklı olduğunu fark etti. Filmlerde ve kâbuslarında gördükleri dışında vampirler hakkında çok az şey biliyordu ve bunun gerçeğe ne kadar yakın olduğunu kim bilebilirdi ki? Eğer Sean'ın yüzyıllar boyunca vampir avladığına ve o kadar uzun yaşadığına inanıyorsa, ondan çok daha fazla tecrübesi vardı. Sean'ın ona defalarca öğrettiği bir şey varsa o da beyninin en büyük silahı olduğuydu. En büyük varlığı. O vardı

Ona her zaman kendi yeteneklerini ve sınırlarını bilmesi gerektiğini öğretilmişti. Belki Hallahanlarla savaşılabir ve eşit şartlarda olacağına kesin olarak inanabilirdi ama vampirler . . . asla.

"Haklı olabilirsiniz Maksim, ama lütfen 'izin vermek' gibi kelimeler kullanma. Bana dikte etmeye çalıştığında kışına tekme basmayacağım; çekip gideceğim."

"Çekip gitmeyi geride bıraktık. Her şeyi konuşarak halledeceğiz. Ama önce beni öp. Beni öpmedin ve sanırım öpücüğüne hasret uyandım."

Ağzı yine yakındı. Baştan çıkarıcı. Güzel dudakları vardı. Bir davetti ve onun nasıl öpüştüğünü çok iyi biliyordu.

"Seni öptüğümde her şeyi unutuyorum. Sana söyledim, içimde bir arkadaşım var ve oraya girip ona göz kulak olmak istiyorum."

"Sadece Jimmy Hallahan içeride. Diğer kardeşleri çalışıyor, Reginald Coonan'ın kas gücü olarak işlerini yapıyorlar. Şu anda içeride bir de arkadaşım var. Bu kadının resmini çek ve biz içeri girene kadar ona göz kulak olması için bir mesaj göndereceğim."

Nefes aldı. "Hayatım konusunda sana güvenmek bir şey. Onun hayatı için sana güvenmek başka bir şey." Meydan okumuyordu ama gerçekten de işler çok hızlı ilerliyordu.

"*Draga mea*, seni son nefesime kadar savunacağımı biliyorsun ve bu arkadaşlarının da benim korumam altında olduğu anlamına geliyor. Bu kadını sevdiğini görüyorum. O senin için bir kardeş. Zihnimin içine bak. Korkmana gerek yok."

Ama öyleydi. Onu inciteceğinden korktuğu için değil. Ya da ona ihanet edeceğinden. Zaten bu kadarını bilecek kadar onun zihninin içindeydi. Dürüst davrandığını biliyordu ama yine de onu geri dönüşü olmayan bir yola sürüklüyordu. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Şimdiden onu arzuluyordu. Onun tadını arzuluyordu. Vücudunun onunkinin içinde hareket etmesini arzuluyordu. Onun içinde çok hızlı bir şekilde kayboluyordu ve onun için gerçek bir açıklama yoktu. Açıklayamadığı hiçbir şeye güvenmiyordu.

Onun zihninde hareket ettiğini hissetti ve buna karşı çıkması gerekirdi ama kendini onunla paylaşarak bunu ona zaten vermişti. Ona karşı açıktı. Savunmasız. Emeline hakkındaki bilgileri onun kafasından çıkardı. Ondan uzaklaşmadı ve arkadaşına talimat verdiğini, Blaze'in yakınlarda saklanan resimleri de dahil olmak üzere Emeline'in bilgilerini ona gönderdiğini görmesine izin verdi.

Onu iyi koruyun ama başı belada olmadığı sürece yaklaşmayın.

Bu Asenguard değil, diye itiraz etti.

Onun da Maksim ve Tarık gibi Karpatyalı olduğunu söyleyebilirdi. Onun gücünü hissetti, tıpkı Maksim'in yakınlarındayken hissettiği gibi.

"Adı Tomas. Tomas ve kardeşleri birkaç gün önce geldiler ve Reginald Coonan'ın avlanmasına yardım etmeyi teklif ettiler. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz ve birkaç kez, aynı kıtada olduğumuz zamanlarda Aynı civarda, birlikte avlandık. Kardeşleri gibi o da işinde çok iyidir. Onlar üçüz. Birinin olduğu yere diğerleri de yakındır. Arkadaşınız emin ellerde."

"Emeline." Boğazını temizledi. "Onu gördü. Ya da onun gibi birini. İki kişi."

"Tomas'ı gördü mü?" Maksim sordu.

Blaze başını salladı. "Coonan. Coonan olduğundan şüpheleniyorum. Emeline bir cinayete tanık oldu. İki adam, soluk yüzlü, diş etleri çekilmiş, keskin dişleri bir adamla karısını ısıırıyordu. Çifti öldürmüşler, neredeyse ikisinin de tüm kanını emmişler. Tanık olmak berbat ve korkunçtu. O olmalı

Biri başını çevirip onu gördüğü için ses çıkardı, ama aniden başkaları geldi, katillere yaklaşan adamlar ve kaçtılar."

"Bu ne kadar zaman önceydi?" Maksim nazıkçe sordu. "Onun gördüklerine inanıyor musun?"

Başını salladı.

"Yaklaşık sekiz ay önceydi, tam da polislerin evsizlerin peşine düşen bir seri katil olduğunu iddia ettiği sıralardaydı. Ona

"Strike Twice," çünkü bir gecede hep iki kez saldırırdı. Her zaman iki kurban alırdı. Çünkü onlardan iki tane var," dedi Blaze. "Emeline onları gördü ama polis ona inanmadı."

"Ben de oradaydım. Tariq ve ben o gece oradaydık. Sadece onları kaçırdık. O zamandan beri inlerini bulmaya çalışıyoruz. Burası büyük bir şehir. Hallahanların Coonan'ın emirlerini yerine getirdiğini fark ettiğimizde çabalarımızı kalan işletmeleri korumaya yoğunlaştırmalıyız."

Derin bir nefes aldı, hâlâ ona doğru eğiliyordu. Hâlâ kollarıyla onun boynunu çevreliyordu. Oraya, ona doğru oturdu. Adamın ellerinden biri boynuna doğru kayd, Parmakları sanki kadının gerginliğini azaltabilecekmiş gibi hafifçe masaj yapıyordu.

"Neden belirli mülkleri hedef aldıklarını biliyor musun?" Gözleri onunkileri aradı. Adam biliyordu. "Bana söylemek istemiyorsun ama biliyorsun," diye fısıldadı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Ondan uzaklaşmak için kollarını onun omuzlarına doğru kaydırdı.

O daha söyleyemeden, adam ensesindeki kavrayışını sıkılaştırdı, parmakları derinlere kıvrıldı. "Ne olduğumuz hakkında bir anda çok fazla bilgi vererek seni korkutmak istemem. Servetler ve mülkler edinir ve onları Şüphe çekmemek için sık sık kendimizi kontrol ederiz. Tüm Karpatyalılar bunu yapar. Ben Karpatlıyım, hayal edebileceğinizden çok daha eski bir tür. Bazı yeteneklerimiz var ve bunlardan biri de uzun ömürlülük. Bazıları ölümsüz olduğumuzu söyler ama doğrusu, öldürülebiliriz. Erkek, hayat arkadaşını bulana kadar duygularını hissetme ya da renkli görme yeteneğini kaybeder. ruh."

Daha önce de böyle söylemişti ve belki de bunun hâlâ devam eden eski bir inanç olduğunu düşündü. Devam etmesi için başını salladı.

"Vampirler, beslenirken öldürmenin onlara sağladığı heyecanı hissedebilmek için ruhlarından vazgeçmeyi seçen Karpatyalı erkeklerdir. Karpatyalı oldukları için mülk ve servet de edinmişlerdir. Çoğu düşünemeyecek ya da plan yapamayacak kadar kibirli ve kurbanlarının kanındaki adrenalinin bağımlısıdır ve bu da onları takip etmeyi kolaylaştırır. Ancak bazıları son derece zekidir ve tıpkı avcı gibi deneyimleri sayesinde yeni dönüşmüş vampirleri nasıl saflarına katacaklarını ve onları nasıl piyon olarak kullanacaklarını öğrenmişlerdir. Bazıları ise daha da ileri giderek insanların arasına sızarak onlardan bir ordu yaratmıştır. Onlar en zor olanlardır çünkü sabırlı ve kurnazdırlar. istediklerini elde etmek için."

Kaşlarını çattı. "Yani bu vampirlerin mahalledeki bazı mülklere zaten sahip olduklarını ve sahip olmadıkları mülkleri aradıklarını mı söylüyorsunuz?"

"Bu mantıklı. İşletmeleri olduğu gibi bırakacaklardır çünkü onlar için işletmenin kendisi önemli değildir, sadece bina önemlidir."

"Neden?"

"Henüz buna bir cevabım yok. Ama giderek yaklaşıyoruz. Reginald Coonan, Karpatyalı'nın mülkünü bırakmak için kullandığı isim, belki de Vampire dönüşmeden önce. Tariq şu anda henüz dokunmadıkları diğer binaların kime ait olduğunu araştırıyor. Eğer herhangi biri Aileler hala sizin gibi binalara sahipler, bir sonraki hedeflerinin kim olacağını da bileceğiz. Yine de, tüm bunlara rağmen, arkadaşınız o gece öldürülmesine tanık olduğu vampirlere ait bir mülkün yakınında olmamalı. Eğer onun kokusunu alabildilerse, onu avlayabilirler. Bunu o gece boyunca yapamazlar."

Ama insan kuklalarını onun peşinden gönderebilirler, tıpkı babanın peşinden gönderdikleri gibi."

"Emeline benden daha fazla pes etmeyecek. durdu," dedi Blaze. "Babamı severdi. Bunun peşini bırakmayacaktır. Bıraksam bile, ki bırakmayacağım" -doğruyu söylediğinden emin olmak için gözlerini ona dikti- "durmaz. Zaten bir işi var. dans etmek."

"Blaze. Beni çok iyi tanıımıyorsun," dedi Maksim. "Ama şunu bil ki. Bir erkek uzun süre avlandıktan sonra bir kadın bulduğunda, kıskançlık krizine girer. Sahiplenici bir çizgi. Benim için dans etmek istemiyorsan, dans etmek sana göre değil."

Her şeye rağmen kendini usulca gülerken buldu. Ona doğru gevşedi. "Endişelenmene gerek yok. İstesem bile dans edemem."

Daha yakına eğildi, dişleri çenesini ısırdı ve sonra ağzının köşesine kadar öptü. Dudaklarının yumuşak fırçasını bir damga gibi hissetti, cildinin üzerinde dans eden bir alev izi. Ağzı onunkine yerleşti. Nazikçe. Önceki geceki öpücüklerin hiçbirine benzemiyordu. Nazikçe onu korkuttu. Naziklik onu dehşete düşürmüştü. Naziklik duygularla ilgiliydi, kimyayla değil. O veremezdi. Çünkü bu adam onu yok edebilirdi.

Sanki onun ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş ve beynine kısa devre yaptırmak istiyormuş gibi öpücüğü derinleştirdi. Bunu kolayca yaptı. Açlığın tadını aldı. Vahşilik. Sahip olma. İhtiyacı tattı. Öpücüğü nazikten sertliğe dönüştü. Islak.

Talepkâr. Karşı koymadan kendini ona bıraktı, içine doğru ilerledi, ellerini ensesinde sıktı, parmaklarını saçlarına doladı, ağzı onunki kadar saldırgandı. İhtiyacı vahşi ve sahipleniciydi, her parçası onunki kadar aç.

Onu tekrar tekrar öptü, ta ki yanana kadar. Dünya, tehlike, korku, keder, her şey yok olup gitmiş, geriye zevk, tutku ve damarlarında dolaşan sıcaklıktan başka bir şey kalmamıştı. Bir çatıda olduğunu unutmuştu. Ne yaptığını ve adının ne olduğunu unuttu, Sadece Maksim ve onun muhteşem ağzı, güçlü kolları ve onunkine sıkıca bastıran sert vücudu vardı.

YEDİ

MAKSİM'İN AĞZI Blaze'in dudaklarından boğazına doğru **ilerledi.**

Boynunun yan tarafına. Kalbi beklentiyle çarpmaya başladı. Kılıfı sıkıştı ve derinlerde bir yerde saf zevk spazmı hissetti. Sanki onu tekrar görmek, dokunuşunu hissetmek için bir ömür boyu beklemiş gibi hissediyordu. Dişlerinin hafifçe çarpan nabzının üzerinde gezindiğini hissetmek için.

Bu kadar küçük bir jestin bu kadar samimi hissettirebileceğini kim bilebilirdi? Bu kadar erotik?

Parmakları adamın saçlarının derinliklerine girdi. Oraya demir attı. Ona daha iyi erişim sağlamak için başını çevirdi. Peruk kısaydı, adamın dili teninde dolaşırken koyu renk saçları çenesini okşuyor, kanında küçük ateş çizgileri oluşturunuyordu.

"Blaze."

Gürleyen nabzının üzerine onun adını fısıldadı. Sadece bunu. Sesi günahkârcaydı. Şeytani. Parmakları gibi onu okşuyordu. Okşuyordu. Baştan çıkarıcı.

Gözlerini kapadı, nefesini içine çekti, dişleri boynuna kayarken onun kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekti. Isırık acı vericiydi. Kendi nefesini duydu ve adamın kolları sıkılaşıarak onu sardı, kalbi vücuduna çarpıyordu, böylece kendi ritmi de sabit ritmi bulup takip etti.

Acı bir anda kayboldu ve yerini tamamen farklı bir şeye bıraktı. İçinden zevk fişkırdı. Vücudundaki her hücre canlandı, onun farkına vardı. Onun. Onların. Gözlerini kapadı ve kendini ona bıraktı. Onu tamamen esir alan karanlık tutkuya. Ondan çılgılık atarak kaçmalıydı. Ya da üzerindeki birçok silahtan birini kullanmalıydı.

Bunun yerine daha da yaklaştı ve kendini ona teslim etti.

Onu inkar edemezdi. İstemiyordu da. Onun ne yaptığını tam olarak biliyordu ve derinlerde bir yerde heyecan yayılıyordu.

Alevler yükseliyor ve gerilim tırmanıyor.

Zihninizi açın. Hissettiklerimi hisset.

Düşünmek için durmadı. Onun fısıltılı cazibesine uyarak içeri girmesine izin verdi. Tamamen. Adam içine aktı. Sıcak. Güçlü. Şehvetli. Onun kendisini doldurduğunu hissetmek o kadar güzeldi ki gözleri yaşlarla doldu. Hayatının çoğunda kendini yalnız, diğerlerinden farklı hissetmişti. Birine ait olmak isteyebileceğini hiç düşünmemişti. Maksim'le göz göze geldiği ana kadar kendini tamamlanmış ve kendinden emin hissediyordu.

Bacakları aniden güçsüzleşti ve onu ayakta tutan sadece kolları oldu. Adam onun kanını vücuduna çekerken, özünü, o vahşi, enfes *bağımlılık* yapan tadı alırken kendi tadına *baktı*. Çok güzeldi. Bundan asla bıkmayacaktı.

Ona asla doyamazdı. Hiç düşünmeden, hiç çaba harcamadan kendini onun zihnine akıttı, o yalnız yerlerin her birini doldurdu. Onu ona veriyordu.

Onu istiyordu. Emeline'e nedenini söyleyemezdi ama biliyordu. O güçlü bir kadındı, Sean tarafından kendine güvenmesi ve başının çaresine bakması için yetiştirilmişti.

-Ve bu hoşuna gitti. Ama o aynı zamanda bir kadındı. Bir erkeğin de güçlü ve kendinden emin olmasını istiyordu, kendisi gibi savaşçı olan bir erkek. Onun gücüne güç katacaktı. Maksim Volkov'u görene kadar böyle bir erkeğin varlığına inanmamıştı.

Blaze bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. İnanılmaz yetenekleri vardı - Hallahan'lar gibi adamları ve Reginald Coonan gibi katilleri alt etmesini sağlayacak yetenekler. O da bu hediyeleri isteyecek kadar savaşçıydı. Maksim'le geçirdiği o ilk anın, ona kanını verdiği zamanın onu bir şekilde değiştirdiğini biliyordu. İşitme duyusu daha keskindi. Güneşe karşı hassas olmasına rağmen görüşü çok daha iyiydi. Her zaman hızlı reflekslere ve olağanüstü bir koordinasyona sahip olan vücudunun çok daha koordineli bir şekilde hareket ettiğini hissediyordu.

En önemlisi, kendini yalnız hissetmiyordu. Babasıyla birlikteyken bile - ki ona tapardı- çoğu zaman kendini çok yalnız hissedirdi. Bunun farklı hissetmekten kaynaklandığını biliyordu. O farklıydı. Şimdiye kadar sahip olduğu tek yakın arkadaşı Emeline'di. Emeline hiçbir zaman Blaze gibi bir aile hayatına sahip olmamıştı ama yine de bir şekilde birbirlerinin boşluğunu dolduruyorlardı. Ama tüm yetişkin hayatı boyunca, Blaze yalnızlığın yavaşça içine yayıldığının farkındaydı.

Kendine ait bir adam istiyordu. Kendine ait bir aile. Tanıştığı erkeklerle pek iyi ilişkiler kuramıyor ve genellikle uzaklaştıktan sonra onları aklından tamamen çıkarıyordu. Gözlerini açtığı andan itibaren Maksim'i düşünmeye başlamıştı; Emeline'le konuşurken bile.

Gözetleme için çatıya çıkın.

Ona karşı cinselliğin ötesinde -ama sadece kendine itiraf etmek zorunda olduğu- bir çekim hissetti. Onu tanımak istiyordu. Soğuk gözlerinin ve uzak ifadesinin ötesini görmek istiyordu. Onun her şeyine sahip olabilecek kişi olmaya ihtiyacı vardı. Kendisine ve Emeline'e sadece cinsel bir ilişki istediğini söyleyebilirdi ama o daha iyisini biliyordu.

Benim dünyamda bana katılacaksın, draga mea, diye fısıldadı sanki onun düşüncelerini kolayca okuyormuş gibi zihnine usulca.

Onu içeri aldığı unutmamıştı. Kendisinin de onun kadar zihninin derinliklerinde olduğunu. Dili kadının çarpan nabzında gezindi; nefesini ve belki de kalbinin bir parçasını çalan lezzetli, yatıştırıcı, *samimi* bir hareketti bu.

Güçlü olacaksın. Ve hızlı. Şu an olduğundan çok daha hızlı.

Onu baştan çıkarıyordu. Onu kendi dünyasına bir adım daha atması için cezbediyordu ve bunu biliyordu. İkisi de biliyordu. Adam gömleğini açtığında nefesini tuttu.

Onun karanlık gözlerine bakamıyordu. Gözler o kadar siyahtı ki gölgeler görebiliyordu. Açlık oradaydı. Karanlık ve korkunç. Çağırıyordu.

Onun kendisini baştan çıkaran şeytan olduğunu biliyordu ama karşı koyamıyordu. Daha şimdiden onun tadı ağzındaydı. Bakışlarını indirip bir tırnağının göğsünün ağır kasında, kalbinin hemen üzerinde kayışını izledi. Bir anda yakut boncuklar kabardı. Onun kokusunu ciğerlerine çekerek içine çekti. Adam hatırladığı kadar güzel kokuyordu.

Maksim'in eli kızın başının arkasını kavrayarak ağzını ona doğru itti. Bu damlalar kışkırtıcı bir baharattı. Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı. "Bunu yaparsam geri dönebilir miyim?"

Başını yavaşça salladı, vücudu tamamen hareketsizdi. "Ama ben her zaman seninle olacağım. Her zaman. Bir daha asla yalnız olmayacaksın, Blaze."

Yapmaması gerektiğini biliyordu. Neye bulaştığını tam olarak bilmiyordu ama adamın vücudu sert ve güçlüydü ve bir hediye gibi kokuyordu. Ve o ince çizgi onu bir mıknatıs gibi çekiyordu. Onun tarafından büyülenmişti, günahkâr cazibeye bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Kaybolmuştu ve bunu biliyordu. Belki de kendini yeniden bulmanın yolu bu değildi ama vücudu çoktan onunkinin içinde erimişken ve başının arkasını kavrayan el onu daha da yakınlaştırmışken direnmek mümkün değildi. Özellikle de o yakut damlalarını yalayıp ağzına götürdüğünde Onun tadı onu bütünüyle yuttu. Onu başka bir yere götürdü. Damarlarından ateş fışkırıyordu.

Sadece anının gerçek olup olmadığını görmek için küçük bir tat alabileceğinden o kadar emindi ki. Dili göğsüne dokunduğu, yakut damlalarını ağzına götürdüğü an, arzusu karşı konulmaz bir hal aldı. Sadece enfes, eşsiz tadı için değil, onun için de. Vücudunun sertliği için. Onun gücüne. Kokusu için. Uzun saçlarının taranışı ve ellerinin onun üzerinde dolaşıp onu sahiplenişini hissetmek. En çok da zihni onunkinin içinde olduğu, onu doldurduğu, korku ve yalnızlığını aldığı için.

Yasak bir şey olduğunu bildiği halde içti. Onun sunduğu her şeyi aldı çünkü durmak yoktu. O anda, sunduğu her şey gerçektir. Aradığı şey. Beklediği. Hayalini kurduğu.

Gömleğini çıkar.

Dışarıdaydılar. Yükselen tutku dalgasında kaybolmuş olsa da bu kadarını bilecek kadar biliyordu. Aralarındaki ısrarlı zonklama Bacaklar acil bir talebe dönüştü ve onun fısıltılı emriyle, orada artan nemi hissetti.

Biri bizi görebilirdi. Telepatinin daha samimi fısıltısını kullandı. Ona duyduğu ihtiyaç omurgasında dans etmeye başladı. Yasak olanın cazibesi. Ona her zaman bunu verirdi ve nedense damarlarında kabaran, klitorisine çarpan ve içinde derin bir spazma neden olan bir ısı dalgasıyla karşılık verdi.

Kimse görmeyecek. Bunu benim için yap. Senin içinde olmadan daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Karpatlar rüya görmez, Blaze, ama hepsi

Gün boyunca seni hayal ettim. Yumuşak tenini. İpek gibi saçlarını. Tadını. İçine girdiğimde beni ateşle sarman. O ağzın. Tatlı. Sıcak. Ellerini üzerimde hissetmek için can atıyordum.

Onu rüyasında görmüştü. Ağzında onun tadıyla uyandı. Dudaklarında onun adıyla. Onu arıyordu. Yatağında onunla birlikte olmadığı için hayal kırıklığına uğramış ve incinmişti.

Beni terk ettin. Sesi ona ihanet etti. Sarsıldı. Birazcık, ama yeterliydi. Duydu. Biliyordu. Onun incindiğini hissetti.

Çok nazikçe peruğunun saçlarını çekti. Parmaklarının ensesini okşamasına izin verdi.

Karpatlar gündüzleri uyumalı, sufletul meu. Biz çok bu zamanda savunmasız. Toprak bizi gençleştirir. Bekliyordum ki Uykuda kal ve sen uyanmadan geri döneyim. Eli onun üzerinde gezindi

omzunu okşadı ve öpücüğü derinleştirdi. Yumuşattı. İhtiyaçtan sızlamasını sağladı. *Benim için gömleğini çıkar. Bütün gözleri senden uzak tutacağım.*

Kendini durduramadan elleri tişörtünün eteklerine gitti ve başını kaldırıp ihtiyacı olanı almaktan vazgeçmekten nefret ederek onu sürükleyerek çıkardı.

ondan. Yine de tişörtü çatıya bıraktı ve ağzını bir kez daha onun göğsüne dayadı.

Elleri kadının sırtında, omurgası boyunca ilerledi, sutyeninin mandalını buldu ve sutyenini çıkardı. Gece havası göğüslerini okşuyordu. Arzunun parmakları omurgasında dans ederken ürperdi. Adam ona dokunduğu anda kendini kaybetti. Ellerini vücudunda gezdirdi, omurgası boyunca, göğüs kafesinin üzerinden, poposuna kadar. Parmakları derinlere inerek onu sahiplendi. Onu sıkıca içine bastırıyordu.

Bana ağzını ver.

İsteksizce dilini adamın göğsündeki ince çizgide gezdirdi ve yüzünü onunkine doğru kaldırdı. Adamın ağzı kızıncının üzerine indi ve kızıncını kendi ağzının altında ezdi. Sıcak. Sert. Lezzetli. Dili dişleri boyunca, ağzının çatısında geziniyor, onunkiyile düello yapıyordu. Israrcıydı. Başını döndürüyordu. Onu canlı bir aleve dönüştürüyordu. Dudaklarından çenesine doğru öpücükler bıraktı. Dişleri hafifçe ısırды ve anında bir tepkiye neden oldu. Gerginlik arttı ve bacaklarının arasındaki yanma büyüdü. Dudaklarını nemlendirdi. İşte yine oradaydı. Yasak olan. Elleri vücudunu okşarken açık havada soyunmak. Gece esintisi onun üzerinde. Duygularını daha da harekete geçiriyor. Bu fikrin onu daha da tahrik ettiğini fark etti.

Ona bakmak için geri çekildi, gözleri vücudunun üzerinde yanıyordu. Bakışlarının dokunduğu her yer, ellerinin okşaması gibi hissediliyordu. Başını eğerken göğüslerini avuçladı ve onları ağzına doğru kaldırdı. "Yani çok güzel," diye mırıldandı yüksek sesle.

Adamın ipeksi saçlarının çıplak tenine değdiğini hissetti. Nefesi ciğerlerini uzun bir telaşla terk etti ve sonra adamın ağzı onun üzerindeydi. Dişleri meme ucunu ileri geri sıyrarak kan dolaşımına arzu kırıntıları gönderdi. Heyecanı durduramıyordu, beklenti hayal edilebilecek en güçlü dalga gibi içinden geçiyor, onu bir ihtiyaç girdabına sürüklüyordu.

Ağzı göğsünün üzerine kapandı, sertçe emdi. Sert. Talepkâr. Elleri onu ısırды, masaj yaptı, çekiştirdi ve yuvarladı, nefes nefese kalırken hiç durmadı, bacakları güçsüzleştiği için ona yapıştı. Demir atma

İki eliyle adamın saçlarını tutarak onu kendine doğru çekti, ağzına, sert emişine ve acımasız taleplerine ihtiyaç duyuyordu.

Adamın eli kalçasının üzerinden geçti ve adam bacağını onunkilerin arasına sokup kalçalarını birbirinden ayırırken çıplak kalçalarında serin havayı hissetti. Serin hava için için yanan ateşi alevler içinde kalacağını düşünene kadar körükledi. Nefesi kesik kesik geliyordu ve şehvet keskin ve korkunç bir şekilde yükseliyordu.

Boğazına kadar öptü. Ağzını buldu. Aldı. Tekrar ve tekrar. Uzun, derin öpücükler kondururken, elleri onun vücudunda sahiplenici bir şekilde gezindi. Başını kaldırıp ona baktı, bakışları vahşiydi. Karanlık bir yırtıcı. İçinden bir heyecan ürpertisi daha geçti, uyarılma ateşi yükseliyordu. İhtiyacı acıldı. O bir şey söyleyemeden, adam vücudunu öpmeye başladı. Boğazının üzerinden. Göğüslerini. Kaburgalarını.

Onun niyetini anladığında nefesi ciğerlerini terk etti. Etrafına bakındı. Gece çökmüştü. Yıldızlar sönmüştü. Onu saklayan bir bina yoktu. Çatıda hiçbir gölge yoktu. Önünde çömeldi, elleri kalçalarını birbirinden daha da uzaklaştırdı ve saf açlığın bir başka spazmına neden oldu.

Biri bizi görebilir, diye fısıldadı onun zihnine. Onu durdurmalıydı ama yapamadı. Buna ihtiyacı vardı. Ağzı, korkunç, acımasız yanığı onu tüketecek çatırdayan alevlere dönüştürüyordu.

Buna asla izin vermem. Varlığımızı koruyabilirim. Seni benden başka kimse görmez. Asla.

Bunu kastettiğini biliyordu. Başka bir çatıdan ya da pencereden onlara bakan biri olursa onları nasıl gözlerden uzak tutabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu yapabileceğinden de şüphesi yoktu. Yine de, bu bilgiyle bile, yine de yasadışı olanın heyecanını hissetti.

Bacaklarını daha fazla açmanı istiyorum, Blaze. Sesi sert bir komuttu, seksi törpüsü ve sıcak nefesi doğrudan ıslak, hassas girişine karşıydı.

Bir eliyle onun omzunu, diğeriyle saçlarını tuttu, onu kendisinden uzaklaştıracak gücü olup olmadığını bilmiyordu. Karşılık olarak sıvının ılık ılık döküldüğünü hissedebiliyordu. Parlak, çaresiz açlık bir ok gibi içinden fırlıyordu. Parmakları adamın saçlarında sıkılaştı.

Bacağını kaldırdı, baldırını omzunun üzerinden iterek onu kendisine, geceye daha da fazla maruz bıraktı. İhtiyaçtan bir hıçkırık kaçtı. Ona doğru eğildi ve

Dili ıslak, kıvrımlı, saplamalı bir şekilde yanığı şiddetli alevlere gönderdi.

Elinizi vücudunuzdan aşağı kaydırın. Yavaşça. Parmaklarının tenine dokunuşunu hisset. Hissetmeye izin ver.

Sesinin cazibesine karşı koymak mümkün değildi. O kötü açlığa. Tutku ve güzelliğin karanlık vaadi. Bir anda zihnini ona daha da açtı, hissettiği her şeyi, her duyguyu, ağzının ona verdiği her muhteşem hissi hissedebileceği şekilde içine girmesine izin verdi. Bir eliyle kendini sabit tutmak için saçlarına yapıştı; diğer eliyle göğsünü buldu, yumuşak ağırlığını kavradı, başparmağı meme ucunda gezindi. İçinden bir ateş dalgası fişkırdı, doğruca zonklayan klitorisine doğru ilerledi. Başını geriye attı.

Daha sert, Blaze. Sert seviyorsun.

Yaptı. Hem de çok. Parmakları meme ucunu yuvarladı ve çekiştirdi, en derin çekirdeğini bulmak için vücuduna bir dizi beyaz-sıcak ok gönderdi. Ağzı onu yalıyor, emiyor, hatta dişleriyle kazıyordu. Dünya etrafında patlıyor gibiydi, gözlerinin arkasına ateşli kıvılcımlar yağıyordu.

Bu tam olarak istediğim şey, dedi. Çok güzel. Elini bana doğru getir, draga mea, vücudunda aşağı doğru kaydır. Ne kadar güzel olduğunu hisset. Tenin çok yumuşak. Vücudun sert ama yumuşak. Enfes. Mükemmel.

Adamın ağzı hiç durmadı, kadının içinde fırtınalar koparıırken bile. Blaze ona baktı, şehvetle oyulmuş o şehvetli, yırtıcı yüze. Gözleri ikiz buzullar gibiydi ama tüm o buzun altında, mavi ve beyaz alevlerin yandığını ve tıpkı ağzı gibi onu da tükettiğini görebiliyordu.

Uyarılmanın bu kadar acımasız olabileceğini ya da vücudunun bu kadar alev alabileceğini hiç düşünmemişti. Parmak uçları saten gibi teninin üzerinde kayıyor, her dokunuşta alevler sinir uçlarına yayılıyordu. Parmakları göbek deliğinin içine daldı, saçlarının fırçasını hissedene kadar daha da aşağı indi. Adamın eli yukarı uzandı ve kızını yakaladı, daha da aşağı çekti, parmaklarını içeri kıvırdı, böylece dili derinlere inerken kız kendi iltihaplı klitorisini okşadı. Çok seksiydi. Çılgınca şehvetliydi. Şehvetini körükledi, tutkusunu artırdı ve eli onunkinin üzerindeyken, parmağını derine itti ve sonra geri çekti, böylece o sıkı küçük tomurcuğu tekrar tekrar okşadı, onu yutan başka bir güçlü orgazmın yıkandığını hissetti.

Ağız hareket etmeye devam etti, eli parmağını derine zorlamaya ve sonra okşamaya devam etti. Duygular onun içinde yuvarlandı. Uyluklarından aşağı dans etti. Karnına doğru, içinden orman yangını gibi yayılıyordu. İnanılmazdı, çok iyiydi. Mükemmeldi. Ona daha iyi erişim sağlamak için kalçalarını eğdi, adam onu güçlü bir şekilde yalayıp emerken nefesi küçük bir hıçkırıkla kesildi ve onu saf bir tutku dalgasına sürükledi.

Üçüncü orgazmı güçlü bir şekilde vurdu ve ağzını çekti, ayağa kalkarken vücudundaki tüm kıyafetleri çıkarmak için elini salladı. Kolunu ona doladı, onu kaldırmaya başladı ve başını salladı, omzunu ısırdı, göğsünü yaladı.

"Sıra bende. Tadın çok güzel, Maksim. Bana bırak."

Adam gözlerini kapattı ve kadın adamın yüzündeki o saf cinsel zevk ifadesine bayıldı. Derinlere oyulmuş çizgiler. İçindeki açlık. Hepsi onun içindi. Gözlerini açıp ona baktığında, buzun ardındaki alevler her zamankinden daha parlak yanıyordu.

"Ağzını üzerimden çek, *draga mea*." Adamın eli kadının omzuna gitti. "Ama o meşhur kontrolüm elimden kayıp gidiyor."

Zaten ayakta duramıyordu, bu yüzden onun önünde dizlerinin üzerine çökmek rahatlatıcıydı. Altındaki minder orada değildi ve o anın sıcaklığında bile adamın onun rahatını düşündüğünü biliyordu. Onun tadını hatırlayınca ağzı sulandı. Ellerini onun kalçalarına doğru kaydırды ve kasları salkım salkımdı. Ağır kesesini avuçlayarak, kadife taşaklarını diliyle okşamak için yakınına eğildi. Adamın ona fazla zaman vermeyeceğini biliyordu; şimdiden kalın, uzun ve çok sertti. Çok sıcaktı.

Blaze dilini aletin tabanından tepesine doğru okşadı. Hiç vakit kaybetmeden onu ağzına çekti, güçlü bir şekilde emdi, baharatlı, zengin tadını çekti. Adamın sert ve vahşi olmasını seviyordu ve bu onun bağımlılık yaratan tadında vardı. Parmaklarının ensesine batması, etini ısırması ve böylece daha fazla nemli balın uyluklarından aşağı dökülmesi.

Olabildiğince hızlı bir şekilde alabildiği kadarını aldı, onu kontrolünün eşiğine getirdi, yapabildiğini sevdi. Sevdığını bildiği için seviyordu. Dikkatini onun üzerinde topladı, onu izledi, bakışlarını *onunkine* yapıştırdı, ona verdiği zevkin yoğunluğunu gördü. Diliyle ona saldırdı, shaftının alt tarafına doladı, emdi, alay etti, onu derinlere ve sonra sığılara aldı.

Onu kollarının altından yakaladı. *Bu kadarı yeter. Senin içinde olmalıyım.*

Onun da buna ihtiyacı vardı. Onun hissini ve tadını kaybetmekten nefret etmesine rağmen onu bıraktı, ama adam onu yukarı kaldırdı, vücudu onunkine sürtündü, böylece meme uçları birleşen vücutlarının sıyrıklarını hissetti. Onu kolları ve bacaklarıyla sardı, tam orada, yanan girişinde hissettiğinde neredeyse ağlıyordu.

Hiç tereddüt etmedi. Onu üzerine doğru iterken yukarı doğru yükseldi. Kadın tamamen üzerine oturana ve adam o sıkı, iltihaplı kıvrımları itene kadar. Aldığı zevkle haykırmamak için adamın omzunu ısırıldı. Bu çok fazlaydı. Çok iyiydi.

"Maksim."

Adı, içinde istediğinden çok daha fazla duygu barındıran boğuk bir fısıltıyla çıkmıştı ama bırakın sesini, bedenini bile kontrol edemiyordu. Daha şimdiden içi parçalanmaya başlamıştı, onun çekiç gibi şaftının etrafında parçalanıyordu. Yanma bu sefer farklıydı, daha da yoğun ve nedenini bildiğinden korkuyordu. Bu tür bir adamı çok sık hayal etmişti ve şimdi tüm umutlarını, uzun zamandır sakladığı tüm duygularını ona yüklüyordu. Ona.

Adımı söylemeni seviyorum. Sana ait olduğumu bildiğin zaman. Benim olduğumu. Vücuduma yaptığın şeyler, Blaze. Tam bir cennet.

Vücuduna yaptığı şeyler saf günahı. Güçlü sarsıntı boyunca hareket etmeyi durduramadı çünkü elleri buna izin vermeyi reddetti. Adam onun içine güç verirken, kızın şaftında aşağı yukarı kaymasını sağladı. Kadında hiç

Orgazmının devam edip etmediğini ya da bir diğerine doğru yuvarlanıp yuvarlanmadığını bilmiyordu, ama onun şiştiğini, sert vuruşların derinlere indiğini hissetti ve sonra yüzü boynundaydı ve onunla birlikte sadece birlikte bulabilecekleri o yere doğru roket atıyordu.

Kalpleri hızla atarken ve ciğerleri yanarken ona uzun süre sarıldı. Başını ilk kaldıran Maksim oldu, yanağına ve burnunun kenarına öpücükler kondurdu.

"İyi akşamlar, benim güzel ruhum."

Başını adamın omzundan kaldırmadı ama ona gülümsedi. Fiziksel olarak hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı - manken gibi değil. Bunun için fazla sertti, fazla erkeksiydi. "İyi akşamlar.

Bu inanılmazdı. Ateşli ve inanılmaz."

"Böyle düşünmene çok sevindim."

Rüzgârı yüzünde hissetti ve bu sis biraz olsun dağıldı, onunla çatı katında çılgınca seks yapmanın ardından yaşadığı sersemlik biraz olsun dağıldı. Başını kaldırdı, kendine şaşırmişti. Adam hemen ayaklarını yere bastı. Çaresizce kıyafetlerini aradı. Onlara ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Ellerini salladı ve bir anda ikisi de tamamen giyinik hale geldi. Kızın nefesi boğazında düğümlendi. O da temizdi. Kesinlikle temiz ve tamamen giyinikti - sanki hiçbir şey olmamış gibi.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Yakında bir gün sana öğreteceğim. Bu arada, endişeni gidermek için harekete geçmeliyiz."

Blaze ona baktı, güç gösterisi karşısında hâlâ şoktaydı. Aklına gelen hiçbir açıklama yoktu, bu yüzden cevap ihtiyacını bir kenara bıraktı ve aniden onun kollarından çekildi. "Ayakta durduğuma inanamıyorum burada çatıda seninle birlikte, her ne yapıyorsak onu yapıyoruz ve Emeline kulüpte desteksiz."

"Destegi var." Sesi yumuşak bir hırıltıydı. "Sana söyledim, Tomas kulüpte. Ona bir şey olmasına izin vermeyecektir."

"Yine de onu tanımıyorum. Seni çok az tanıyorum." Ve daha yeni onunla çatıda çılgınca seks yapmışken bu birazcık aşağılayıcıydı.

"Beni tanıyorsun. Birlikte yürüyeceğiz, sen benim kolumda. Kız arkadaşın seni peruğunla tanıyacak mı?"

"Benimle içeri giremezsin. Jimmy Hallahan içeride. Seni hemen tanır."

"Beni tanımayacaktır. Yüz hatlarımı kesinlikle gizleyebilirim." Sesinde bir parça mizah vardı. Eğilip ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. "Ben senin çok daha yaşlı, şehvet düşkününü şeker baban olacağım. Yoksa senin gibi iyi bir kız neden böyle bir kulübe gitsin ki? Şeker babanın etrafa saçacak çok parası var ve kadınlardan hoşlanıyor."

Gözlerini adamın yüzüne dikti. "Dikkatleri üzerine çekeceksin."

"Elbette. Bu sana kaçıp kız arkadaşınla konuşmak için bir şans verecek." Onu hâlâ içinde hissedebiliyordu. En mahrem yerinin derinliklerinde,

Kadınsı çekirdek. O oradaydı. Onun zihninde. Onu dolduruyordu. Oradaydı. Ağzında onun tadını alabiliyordu. O da oradaydı. Onun içindeydi. Üzerindeydi.

Etrafını sarıyordu. Onun içine, sıcaklığına ve gücüne doğru ilerlemek istedi ama geri adım attı.

Emeline ona güveniyordu. Babası da öyle. Tamamlaması gereken bir görevi vardı ve Maksim onu ne kadar kendine çekse de, onun içinde kaybolduğunun farkındaydı. Titreyen parmaklarını ağzına bastırdı.

"Neden kanın beni hasta etmiyor? Beni tiksindirmiyor?"

Adam onun eline uzandı. Dokunuşunda beklenmedik bir nezaket vardı ve onu tamamen silahsızlandırıyordu.

"Sen benim ruhumun diğer yarısısın, Blaze," dedi basitçe. Zaten zor olan bir durumu daha da karmaşıklaştırıyordu. "Ritüel bağlama sözcüklerini kullanarak bizi birbirimize bağladım ve iki kan değişimi yaptık. Benim dünyama giriyorsun."

"Bu ne anlama geliyor?" Kadın elini çekmedi ama adam onu çatıyı boydan boya geçen kalın korkuluklara doğru çekince onunla birlikte gitti.

"Sana göstereceğim." Elini ağzına götürdü ve kolunu boynuna dolamadan önce parmak eklemlerini öptü. "Bana diğer elini ver."

Bunu tereddütle yaptı, kendini neyin içine soktuğundan emin değildi. Tam kenardaydılar, bu yüzden aşağıya baktığında yer çok uzaktaydı.

"Parmaklarını boynumun arkasına kilitle ve sıkı tutun."

Parmaklarını birbirine geçirmeyi zar zor başarmıştı ki, adamın kolları göğüs kafesinin etrafına geldi ve adam kenara doğru adım attı. Kadın haykırdı ama yüzünü adamın omzuna gömdüğü için sesi gömleği tarafından boğuldu. Düşme hissi geçince gözlerini açtı ve etrafını görebilecek kadar başını çevirmeye zorladı.

Havadaydılar. Yüzüyorlardı. Düşmüyorlardı. Yüzüyorlardı. Kontrollü bir şekilde süzülüyorlardı.

Başını kaldırıp Maksim'in yüzüne baktı ve onu kendi yüzüne bakarken yakaladı. Gözleri gece kadar siyah, her zamanki kadar soğuktu ama yavaş yavaş sırtımaya başladığını gördü. Yaramazca. Eğlenceli. Eğlence dolu.

İçinde derinlerde bir şey

cevap verdi. Cevap veren bir sırtışın başladığını fark etti. Bir kez başladığında, kendini tutamadı, çünkü doğrusu ya bayılabilirdi -ki bu hiç de yakın hissettirmiyordu- ya da bu anı kucaklayabilirdi. O tamamen kucaklamaktan yanaydı.

SEKİZ

Ayakları yere değdiği **anda** Blaze yüzünü kaldırdı ve Maksim'in ağzını yakalamak için parmak uçlarında yükseldi. O inanılmazdı. Bir mucizeydi. Korkunç bir acının ortasında onu gülümsetmişti. İçinde parçalandığını ve Emeline'e olan dostluğu ve sevgisinden başka hiçbir şeyi kalmadığını bir anlığına da olsa unutmasını sağlamıştı. Ya da Emeline bir kez daha eskiden olduğu gibi yalnız bırakılmıştı.

Maksim olağanüstü biriydi ve bir şey olsa ve aralarında gerçekten hiçbir şey olmasa bile, onu unutturduğu için sonsuza dek minnettar kalacaktı. Onu gülümsetebildiği için. Otoriter ve daha önce hiç duymadığı tuhaf bir tür olabilirdi ama bu onu korkulacak biri yapmıyordu. Bu onu daha da ilgi çekici kılıyordu ve ona kalırsa tam bir baş belasıydı.

Ona yapabileceği şeyleri teklif ediyordu. Bunu uydurmadığını biliyordu, çünkü zaten evrim geçiriyordu. Şimdiden işitme duyusu daha keskindi, görüşü de öyle. Vücudundaki gücü ve hareket etme şeklindeki akıcılığı hissediyordu. Her gün antrenman yapıyordu. Anatomi çalıştı. Kickboks ve boks yaptı. Düşme ve yuvarlanma alıştırımları yaptı. Antrenmanlarını silahlar ve günlük koşular. Kendisini hiç o anki kadar güçlü ve kudretli hissetmemişti.

Onu öperken vücudu onunkinin içinde eridi. Kolları onu sıkıca sarmış, kendisine yakın tutuyor, ağzı onun ağzında hareket ediyor, ateşi ateşle buluşturuyordu. Tatlılık daha fazla tatlılıkla. Adamın tadı ateşli, erkeksi ve tutkuluydu ama şimdi başka bir şey daha vardı, parmağını tam olarak koyamadığı, altında yatan bir şey. Birbirlerinin aklına girdikçe, onu tanıdığını daha çok hissetti. Ona o kadar yakın hissediyordu.

Yine de çok derine bakmamaya dikkat etmişti. O insan değildi. Kadın biliyordu. Hatta bunu kabul etmişti ama bu bilmek istediği anlamına gelmiyordu.

çok fazla ve çok hızlı. Yavaş ilerleyerek onun hakkında öğrendiği şeyleri kabullenebilir ve korkmazdı.

"Lütfen gerçek ol," diye mırıldandı onun ağzına karşı. Onun rüya gibi öpebilen güzel, muhteşem ağzına. "Gerçek olmana ihtiyacım var."

"Ben gerçeğim," diye güvence verdi ve çenesiyle başının üstünü okşadı.

Ona yapışmaya devam etti. "Eğer değilsen, sana teşekkür etmem gerek." Adamın vücudundaki anlık gerilimi, söylemek istediği şeyin reddedilişini hissetti. Parmakları onun saçlarını sıkı bir yumruk haline getirdi. "Hayır. Bunu sana söylemek zorundayım. Beni duymalısın Maksim."

İtiraf ettiğinde ona bakamadı. Çok utanmıştı. Babası ona kızabilirdi. Emeline onu yeterince iyi tanıyordu. Yoksa Blaze'in bir yabancıyla çılgınca seks yapmasını bu kadar kolay kabul etmezdi.

"Dün gece ölmek istedim. Ölmeye niyetliydim." İtirafını biraz aceleyle yaptı. "O vardiyada çalışmam gerekiyordu ve babam benim yerime aldı. Polis onu bulmama yardım etmedi ve onu alabileceklerini düşünebildiğim her yere baktım ama bulamadım. Barın dışındaydım. Sabahın erken saatlerinde onu hareket halindeki bir arabadan ayaklarımın dibine attılar. Çoktan ölmüştü. Hayal bile edilemezdi." Acı sesini kırdı. "Sana bunu söylediğimi biliyorum ama aklımın nerede olduğunu, beni kendimden kurtarmasaydın ne yapacağımı anlamalısın."

"*Sufletul meu,*" diye fısıldadı usulca. Nazikçe. Kolları onu sımsıkı sarmıştı ama ona sarılma şekli rahatlık hissi veriyordu. Bir sığınak gibi. "Bana ihtiyacın olduğunda yanında olup sana yardım edemediğim için üzgünüm."

Bu şefkat neredeyse onu mahvediyordu. Hıçkırıklarını bastırmak zorunda kaldı. "Sen benim hayatımı kurtardın." Bilmek zorundaydı. Aralarında her ne varsa, eğer o gelmeseydi, bu kadar yoğun ve tutkulu olmasaydı, içinde ölü hissettiğinde ona yeniden yaşadığını hissettirmeseydi ...

"Sana en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımdaydın."

"Sen sadece hayatımı kurtarmadın, Blaze," dedi, yanağından çenesine doğru öpücükler kondurarak. "Sen benim onurumu kurtardın ve bir Karpatyalı için onur her şeydir. Ödeşmekten de öte olduğumuzu söyleyebilirim." Parmakları kızın yanağında gezindi.

Adamın dokunuşunda yine midesine taklalar attıran bir şefkat vardı. Ona gülümsedi. "Sadece bilmeni istedim. Her ihtimale karşı. Bilirsin işte."

Kaşlarını çattı. "Ne olur ne olmaz diye mi? Açıkçası bilmiyorum."

"Um." Uh-oh. Adamın yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştı. Adam göz açıp kapayıncaya kadar tatlıdan kibirliye dönüşebiliyordu. Sadece kibirli değil, korkutucu derecede tehlikeli, sakın bana bulaşma muhteşem. "Ne olur ne olmaz," diye ısrar etti. Ama sesi tökezledi. "İşler yolunda gitmez."

Kaşları havaya kalktı. "İşler yolunda gitmiyor mu? Ne işleri? Babanın ölümünden sorumlu olanları yakalayacağız. Bunun için çalışan adamlarım var zaten. Onlar avcı. Yüzyıllardır avlanıyorlar. Coonan kaçamayacak ve onun insan katilleri de kaçamayacak."

Gerçekten de orada bırakması gerekiyordu. Dürüstlük, ancak bir erkek yırtıcı, ışıltılı gözlerle size bakmıyorsa, öndeyken durmanız için sizi uyarmıyorsa iyiydi. O da durdu. Ama adamın kolları gevşemedi.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sen benim hayat arkadaşısın. Birbirimizi tanıyacak, hatta bunun gerçekte ne anlama geldiğini konuşacak zamanımız olmadığının farkındayım, ama şunu bil ki ... Ben. *Gitmiyorum*. Gitmiyorum. Hiçbir yere."

Bunu anlıyordu. Taklalar atmaya başlamadan hemen önce midesi bulandı. Bunu ona denemeden bile yapabilirdi. Boğazını temizledi. "İçeri girmem gerek. Kulüp doluyor ve Emeline içeride. Jimmy Hallahan onu dans etmeden önce görürse, ona asılır. O kadar dikkat çekici. Dans ederken muhtemelen bir isyan başlatır." Bu konuda da şaka yapmıyordu. Emeline sadece güzel değildi. Blaze'in onu Maksim'e yeterince tarif etmesine imkân yoktu. Kendi gözleriyle görmeliydi.

"Bunu yanına bırakmayacağım," dedi, sesi her zamanki gibi alçaktı. Yine de onun kendisine kızgın olduğunu biliyordu. Ses tonunun altında bir kırbaç ısırtığı vardı ve onu ürpertti. "Unutma, ben senin şeker babanım. Rolünü oyna."

Ondaki ince farkı hemen hissetti ve yüz hatlarındaki değişim karşısında nefesi kesilerek başını kaldırdı. Çok daha yaşlı görünüyordu, kendisinden yirmi ya da daha fazla yaş büyüktü. Saçları kısaydı ve kesinlikle tuzlu ve biberliydi. Yüzü kesinlikle güçlü bir adamın yüzüne dönüşmüştü, ama fiziksel olarak çok fazla değil. Kurumsal biriydi. Takım elbisesinin değeri bin dolar ya da daha fazlaydı. Ayakkabıları İtalyan'dı.

Kendi kıyafetlerine baktı. Kot pantolonu yoktu. Askılı bir mini elbise giymişti. Önü göğüslerini zar zor örten iki şerit kumaştan oluşuyordu, belinin altına kadar iniyor, fiyonk ve fırfır minik eteğin üzerinden zarifçe dökülüyordu. Neredeyse hiç arkası yoktu. Malzeme

Vücutuna yapışmış, endamını gösteriyordu. Ayakkabıları dört inçlik ince topukluydu ve ayak bileğine kadar uzanan düzinelerce kayışı vardı. Elbise daha önce giydiklerinden daha kısa ve çok daha pahalıydı.

"Bir daha yanında ben olmadan böyle bir şey giyersen sorun yaşarsın," diyerek kızın elinden tuttu ve onu caddenin karşısındaki kulübe götürdü.

"Sadece belirtmek istedim, böyle bir şeye sahip değilim," diyerek elini ipeksi kumaşın üzerinde gezdirdi. Güzelce örtünüyordu ama her adımında vücudundaki esintiyi hissedebiliyordu. "Bence tanga biraz fazla," diye ekledi. "Etek popomu zar zor örtüyor."

"Harika bir popon var," diye işaret etti. "Bir dans kulübümüz var ve bu kıyafet pek çok kadının giydiğine kıyasla oldukça uysal. Ayrıca, şeker baban tam bir serseri. Yoksa neden kadının böyle bir yere getirsin ki? Eline geçen her fırsatta sana dokunacaktır. Tanga muhtemelen giymeni istemeyeceği bir şey. I

Bu gece kimseyi öldürmek zorunda kalmayayım diye sana bunu bir taviz olarak verdim. Yanımdan ayrılmayacaksın."

İçinden küçük bir beklenti ürpertisi geçti. Elbise çok güzeldi ve üzerine eldiven gibi oturmuştu. Sütyen takmıyordu çünkü hem arkası hem de önü tamamen açık saçıklık sınırında olduğu için bu imkânsızdı. Elbisenin aşağıya, poposunun kıvrımlarının hemen üzerine kadar sarktığını ve attığı her adımda parmaklar gibi tenine değdiğini hissetti.

Maksim'in eli sırtında bir damgaydı, alçakta, kumaşın hemen üzerindeydi ama arada bir aşağı kayarak poposunun kıvrımlarını okşuyordu. Yüksek topuklu ayakkabılarının içinde vücudu ince bir davetkârlıkla sallanıyor, böylece ipek meme uçlarına sürtünerek doğrudan merkezine küçük ateş okları gönderiyordu. Bu duygu çok seksiydi.

Birlikte içeri girdiklerinde başlarını çevirdiler. Maksim hemen fedaiye doğru eğildi ve kulağına otoriter bir şekilde konuştu. Fedai başını salladı, bir garsona işaret etti ve yüz dolarlık banknotu cebine attı. Her şey pürüzsüzce tamamlanmıştı ve Maksim'in eli kızın çıplak tenini okşamayı ve kalçalarını okşamak için aşağıya inmeyi hiç bırakmadı.

Sahne dans edenleri rahatça görebilecekleri şekilde yükseltilmiş küçük, samimi bir kabine yönlendirildiler, ancak ışıklandırma düşüktü. "Mükemmel," dedi Maksim garsona bir yüzlük daha uzatırken. "Tam istediğim gibi. Bak tatlım, masanın üstü örtülü. Oraya doğru kayman ve

Ben; kimse bir şey göremez." Bunu garsonun duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi. O konuşurken Maksim'in eli kızın kalçasına doğru kaydı, elbisesinin kısa eteğinin altından geçerek kalçasına ulaştı.

Blaze kıpırdamadan durdu, vücudundaki ısıyı ve yükselen kızarıklığı kontrol etmeye çalışıyordu. Işıklar alçaktı ve Maksim'in bedeni onunla diğer herkes arasındaydı ama yine de bu son derece utanç verici bir andı. Kadın ona hizmet etmek için orada bulunan bir nesneydi ve Maksim bunu açıkça belli ediyordu. Garson kız ona cilveli bir gülümseme fırlatarak parayı geniş göğüs dekoltesinin içine doğru itti. Blaze'e bakmadı bile, çünkü belli ki Maksim'in oyuncağı sayılmıyordu, onun yerine Maksim'e kirpiklerini kırıştırıp kocaman gülümsedi.

Garsona göz kırptı ve Blaze'i de peşinden sürükleyerek kabine girdi. Kendisi için burbon, Blaze için de oral seks siparişi verdi. Hepsisi bu kadardı.

gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

Bu kadar açık olmana gerek yok.

Tabii ki biliyorum. Garson kız, seks takıntısı olan yüksek sosyeteyi patronuna rapor edecek. Dikkatinin üzerimde olmasını istiyorum. Burada yüksek bahisçileri severler. Kızların özel şovlar için müşterileri aldığı bir arka odaları var.

Öyle mi? Emeline kendini neyin içine sokmuştu?

Eli masanın altına inerek kadının kalçasından yukarı kaydı ve eteğini de beraberinde götürdü. Bir yandan da garsona gülümsüyordu. "Gelmeye devam et tatlım. Burada gösterilerin harika olduğunu duydum ve sanırım kızımın bu gece çok çalışması gerekecek, değil mi bebeğim?"

Blaze ona doğru eğildi ve boynunun yan tarafını yaladı. "Seni mutlu edeceğim yakışıklı. Her zaman yaptığımı biliyorsun."

"Bazen arkadaşlarından biraz yardım alarak," dedi ve kaba bir şekilde güldü.

Kalçasındaki el, teninde desenler çiziyordu. Parmakları sıcaktı, bu desenleri tenine işliyordu. Böyle adi bir yerde onun farkında olmak istemiyordu ama bu imkânsızdı. Onun bir rol oynadığını ve kendisine de aynısını yapması için yardım ettiğini biliyordu ama zaten onun farkındaydı, sadece

En ufak bir dokunuş kan dolaşımında küçük elektrik kıvılcımlarına yol açıyordu.

Garson kız ona doğru eğilerek iri göğüslerini ve büstiyerinin altında zar zor gizlenen koyu renk meme uçlarını daha fazla görmesini sağladı. "Biz burada *çok* arkadaş canlısıyız," diye mırıldanan bir sesle güvence verdi.

Emeline'i görüyor musun? diye sordu.

Sesinde küçük bir endişe notası vardı ve bu onu hem memnun etti hem de endişelendirdi. Adamın Emeline'in güvenliği için endişelenmesi hoşuna gitmişti ama endişelenme ihtiyacı hissetmesi de onu endişelendirmişti. İçeri girer girmez odayı taradı ama o kadar çok insan vardı ki. Oda karanlıktı, bu yüzden dansçıların gösteri yaptığı yükseltilmiş sahne ve birkaç dansçının müzik eşliğinde sallandığı, çarpıştığı ve yere düştüğü yükseltilmiş kafesler dışında pek bir şey göremiyordu.

Kulübü bir striptiz kulübü olarak düşünmüştü ama bundan çok daha fazlası haline getirildiğini görebiliyordu. Dışarıdan bakıldığında, atmosfer birçok gencin yanı sıra striptizcileri görmeye gelen erkeklere de hitap ediyordu. Diğer hizmetlerin satın alınabileceği bir arka oda olduğunu bilmek aşırı popülerliği açıklıyordu.

Emeline sahnenin yakınında değildi ve Blaze, yükseltilmiş kürsülerinden bile onu hiçbir yerde göremiyordu. Odada Jimmy Hallahan'ı aradı. Barın yanındaydı ve eğilmiş garsonla konuşuyordu. İki kez onların kabinine doğru baktı ve Blaze yüzünün Maksim'e hayranlıkla bakmak için yukarı kalktığından emin oldu.

Yüzünde bir gölge vardı ve Maksim'in onu orada tuttuğunu biliyordu. Hangi yöne hareket ederse etsin, karanlık odada yüz hatlarını görmek imkânsızdı.

Hallahan garson kızımızla barın yanında. Bu tarafa bakıp duruyor. Em'i henüz gördüğünü sanmıyorum, yoksa ona saldırırdı. Arka tarafta diğer dansçılarla birlikte gösteriye hazırlanıyor olmalı.

Jimmy Hallahan'ı görmek bile onu hasta ediyordu. Ona gitmek, tam orada, çenesine bir silah dayamak ve tetiği çekmek istiyordu. Babasının cesedini arabadan attığında, gülerek eğilmişti.

"Henüz değil," dedi usulca, dudaklarını kulağına değdirmek için başını eğdi. Eli onun kalçasına sürtündü. Bu jest hiç de cinsel değildi. Onu rahatlatıyordu. "Bilgi istiyoruz. Hallahan'ı öldürdüğünüzde, bu Burası çıldırarak. Özellikle de bunu açık alanda yaparsanız. Sabırlı olun."

Bu onun midesini yatıştırdı. O ana kadar midesinin çalkalandığını ve safrasının yükseldiğini bile bilmiyordu. Ta ki onun yumuşak, büyüleyici sesi ve elinin okşayışı onu sakinleştirene kadar.

"Kimse benim vücudumu da gerçekten göremiyor, değil mi?" diye sordu ani bir içgörüyle. Başını çevirdi ve ona baktı. Çenesi

sertleşti ve zaten oldukça sertti. Siyah gözleri yanıyor, karanlıkta neredeyse parlıyordu.

"Gerçekten vücudunu başka erkeklerin gözlerine maruz bırakacağımı mı düşünüyorsun? Onlar *seni* görmüyor. Kısa siyah saçlı, beyaz, pek de düzgün olmayan bir elbise giymiş, vücudunu sergilediğini düşündükleri bir kadın görüyorlar. Ama öyle değil. Yakınından bile geçmiyor."

Bunu bilmeliydi. Kendisi için bir illüzyon yaratmıştı; elbette onun için de aynısını yapacaktı. Kendini görüyordu ama başka kimseyi görmüyordu.

olur. Başka kimse olamazdı. Seçtiği beden, yüz her ne olursa olsun, kesinlikle ona benzemiyordu.

"Ellerini tenimde hissedebiliyorum."

"Çünkü *sana* dokunabiliyorum. İkimiz de hangi şekle girersek girelim, birbirimizi her zaman hissedebilir ve görebiliriz. Eğer yeterince yakından bakarsan, benim için yarattığım formun ötesini de görebilirsin."

"Yani elbisenin içinde beni mi görüyorsun, yoksa yarattığın formu mu?" Merak ediyordu, çünkü elbisenin içinde kendi bedenini görebiliyordu, kumaş meme uçlarını tahrik ediyordu. Adamın elinin kalçasını ve poposunu okşadığını hissedebiliyordu, bu da içinde bir dizi alevin dans etmesine neden oluyordu.

"Tabii ki sadece seni görüyorum. Sadece sana dokunuyorum. Çok güzelsin ve bu elbisenin içinde -ki bu elbise sadece yatak odasında giyilmeli, kulüpte değil- fiziksel bir tepki hissedebiliyorum. Diğer kadınlara karşı fiziksel bir tepki vermiyorum. Ellerini bir kadından uzak tutamayan bir Letch rolünü oynuyorum. Bunu bir şekilde inandırıcı kılmam gerekiyor ve bunu yapabilmemin tek yolu da seni görmek ve sana dokunmak."

Bu hoşuna gitti. *Hem de çok hoşuna gitti.* Dans başladığında bu değerlendirmenin doğru olup olmayacağından emin değildi ama böyle düşünmesi hoşuna gitmişti.

"Kulüpteki hiç kimsenin beni bu elbisenin içinde görememesi hoşuma gidiyor. Daha çok, senin onların görmesini istememen hoşuma gidiyor," diye itiraf etti.

"Ben sana yakın olduğum sürece illüzyon devam edecek. Bu elbiseyle yanımdan ayrılmamanın pek çok nedeninden biri de bu."

"Hallahan'la ilgilenmek için oradan ayrılmak zorundayım." Onun gözlerinin içine baktı. "Onunla ilgilenen ben olacağım, sen değil. Arkadaşın da değil." Bunu kesin bir dille ifade etti ve tüm bu süre boyunca onu izledi. Babasının intikamını başkasının almasına izin vermeyecekti ve

Jimmy Hallahan'ın onu indirenin Sean'ın kızı olduğunu bilmesini istiyordu.

Maksim ona doğru eğildi, vücudu hafifçe kıpırdadı. Bir anda korunduğunu hissetti. Onun tarafından korunuyordu. Eli yüzünü nazikçe kavradı, başparmağı çenesinin çizgisinde gezindi. "Artık seni tanıyorum, can yoldaşım. İhtiyacını görüyorum ve can yoldaşın olarak sana destek olmak benim görevim. Seni tehlikeye atmayacağım ama bu adama güvenli bir şekilde ulaştığında, seni dünyanın geri kalanından koruyacağım ve dünyayı bir canavardan kurtarmak için ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin. Hata yapma Blaze, Jimmy Hallahan, Reginald Coonan onu ele geçirmeden çok önce de bir canavardı ve şimdi

Bir vampirin etkisi, hayal edebileceğinizden daha kötü. Eğer kızınız Emeline onun dikkatini çekerse, büyük bir tehlike altında olacaktır."

Blaze bir nefes aldı. "Onun gözüne çarpacak. Herkesin dikkatini çekecek." Onunki de dahil. Emeline güzelliğin de ötesindeydi ve eğer dans ediyorsa ...

Blaze onun hareketlerini kulüplerin dans pistlerinde ve Em ile Blaze eğlenirken, içerken ve dans hareketleri sergilerken evinin mahremiyetinde görmüştü. Kimse Emeline gibi hareket edemezdi. Emeline'le her zaman çok gurur duymuştu ama şimdi aniden Maksim'in gözlerinin arkadaşının da üzerinde olacaktı. Başka bir kadına karşı fiziksel bir tepki vermeyeceğini düşünebilirdi ama Emeline'i dans ederken ya da etmiyorken gördüğünde hatalı olduğunu biliyordu.

Maksim onun çenesini sıkıca kavradı, başını eğdi ve bakışlarını onunkilerle buluşturmaya zorladı. Gözleri o kadar siyahtı ki, gördüğü boşluk karşısında nefesi kesildi.

Orada sonsuz siyah boşluğu gördüm. Güzel. Uzak. Ve sonra hayatla, duygularla parladılar, sadece onun için. Sadece onun için. Nefesi derinlerde bir yerde yakalandı.

Akciğerleri ve onu orada, içinde hissetti. Zihninde hareket ediyordu. Vücudunun derinliklerinde. Etrafını sarıyordu.

"Sadece sen varsın, Blaze. Sen hayatına girene kadar bir adamın tüm duygulara, tüm renklere, avlanmak dışında her şeye karşı ölü olabileceğini hayal etmenin zor bir kavram olduğunun farkındayım. Ta ki ben senin sesini duyana ve sen beni hayata döndürene kadar. Bizim türümüz böyle. Ruhumun diğer yarısı sende. Başka kadınları göremiyorum. Senin korktuğun şekilde değil. Bu imkansız."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Kesin gerçeği söylüyordu. Bunu sesinden anladı. Gözlerindeki yaşam parıltısından anlıyordu. Onun zihnindeydi ve gerçek de oradaydı. Dudaklarını ıslattı. Adam haklıydı. Önüne serdiğinde

bile bu kavramı kavramak zordu. Kadın

Onun gibi güçlü, muhteşem bir erkeğin bir kulübe gittiğini ve sergilenen kadınlara ve vücutlarına tepki vermediğini hayal edemezdi.

"Bana planını anlat," dedi Maksim. "Senin ve kız arkadaşının bir planınız olduğunu biliyorum. Bana söylemen için sabırla bekledim."

"Hoşuna gitmeyebilir ama mantıklı geliyor." Blaze bir gece kulübünde oturuyor, onu görüyor ama görmüyor, onun kadife hipnotik sesinin teninde kaydığını duyuyor olmayı tuhaf ve biraz da heyecan verici buluyordu. ama yine de öyleydi. Onun yanında oturması hoşuna gitmişti. Dahası, kendini güvende hissediyordu. Aslanın inindeydiler ve o kendini güvende hissediyordu.

"Anlat bana."

Ona bunu verebilirdi çünkü zaten onun aklından geçenleri biliyordu. Onun sözünü tuttuğunu biliyordu ve kendisi için önemli olan bir şeyin onun için de önemli olduğunu anlamaya başlamıştı. "Hallahan kardeşlerin kadınlar üzerinde bir şöhreti var. Dansçılarını kendilerine boyun eğmeye zorlamayı severler. Dansçı ne kadar üst sınıftan olursa, onu kırmaya o kadar kararlıdırlar.

Emeline, Jimmy Hallahan'ın dikkatini çekecek ve onu üst kata, kadınlarını getirdikleri daireye davet edecek."

"O kısmı çözdüm."

Eli kızın kalçasına indi. Parmakları mümkün olduğunca çok çıplak teni içine almak için genişçe açıldı. Adamın elleri büyüktü ve neredeyse bacağının etrafını sarabileceğini hissetti. Kalbi yerinden fırladı ve sonra deli gibi çarpmaya başladı, o kadar sertti ki etraflarını saran müziğin ritminin kalbinin ritmiyle aynı anda attığını hissetti.

"Jimmy onu yukarı çıkaracak. Ben oraya çıkmanın bir yolunu bulacağım ve o da inandığı tanrıyla barışmak için bir şans yakalayacak."

"Onun tanrısı bir vampir, Blaze," dedi. "İçinde hiç merhamet kalmamış. İyilik yok. Başkalarının acısı ve kendi ahlaksızlığı için yaşıyor. Başkalarına zarar vermek zorunda çünkü bu adamın kurtulmasının tek yolu bu."

Ona bir uyarı verdiğini biliyordu. Gerçi bunu ona söylemesine gerek yoktu; babasının kırık, parçalanmış bedenini görmüştü. Hallahan kardeşler ona işkence etmekte acele etmemişlerdi. Onu çok uzun süre hayatta tutmuşlardı ve buna ihtiyaçları yoktu. Bu da onun hayatını ve acısını kendi zevkleri için uzattıkları anlamına geliyordu. İçindeki canavarın açıldığını hissetti. Çiçek açtığını. İhtiyaç duyuyordu. Jimmy Hallahan'a doğru yürümek, boğazına bir silah dayayıp tetiği çekmemek için bedenini zor tuttu.

"Adamım Tomas arkadaşınıza göz kulak oluyor. Hallahan'la birlikte merdivenlerden çıkmasına izin vermesini söyledim. Seni gizleyebilirim, böylece takip edebilirsin. Ama, Blaze." Adamın parmakları kadının kalçasını ısırdı. "Ben de tam orada olacağım. Beni görmeyeceksin ama başın belaya girerse -ikinizden biri-ben devralacağım ve onu kendim öldüreceğim. Anladın mı?"

Adamın basit bir sorudan fazlasını sorduğunu biliyordu. Ona söylediği anda geri çekilmesi gerektiğini, yoksa sonuçlarına katlanacağını söylüyordu. Çok korkan bir kadın değildi ama yine de bu kadife ses tonunun altında yatan çelik ürpermesine neden oldu.

"Anlıyorum, Maksim. Onlardan dört tane var. Dördünü de istiyorum. Ve Emeline'in zarar görmesini istemiyorum, bu yüzden evet, işler kötüye giderse beni kurtarmanı memnuniyetle karşılarım." Anlayıp anlamadığını görmek için gözlerinin içine baktı. Eğer onu anladiysa. Ona güvenini veriyordu. Onun dünyasına bir adım daha atıyordu. Babasından başka hiçbir erkeğe vermediği bir şeyi ona veriyordu.

Gözleri ısındı. Soğuktan sıcağa. Onun için. Ona doğru eğildi, bir elini göğsüne koydu ve dudaklarından öptü. Sertçe. Islak. Lezzetli. Anlamı buydu. Eli başının arkasını kavradı ve ağzı onunkini ele geçirdi. Daha sert. Daha ıslak. Her zamankinden daha lezzetli. Anlamı da buydu. Öyle ki bu anlamı vücudundaki her hücrede hissetti.

Aniden başını kaldırdı ve alnını onunkine bastırdı. *Bu tarafa doğru geliyor. Gösteri zamanı, Blaze. Buna hazır mısın? Kaldırabilir misin? Rolünü oynayabilir misin? Gerçek senle ilgili hiçbir detayı görecektene kadar yaklaşmasını istemiyorum.*

Onun zihninde hareket ettiğini, ona güven verdiğini hissetti. Onu doldurduğunu. Onu güçlü kollarıyla tuttuğunu. Yutkundu, başını salladı. Maksim başının arkasına baskı uyguladı ve ağzını Maksim'in karnının alt kısmına bastırması için onu aşağıya doğru indirmesine izin verdi. Ne yapacağını biliyordu, ellerini gömleğinin altından geçirerek, dudaklarını çıplak tene bastırarak kadar kaldırdı ve yüzünü etkili bir şekilde gizledi.

"Jimmy Hallahan," dedi Jimmy, aksanı çok kalındı. Blaze'in diğer tarafındaki kabine kaydı, kalçası onunkine değdi. "Gösteri başlamak üzere ve sana ihtiyacın olabilecek ya da isteyebileceğin her şeyi teklif etmek istedim.

Eğer istersen buradaki her şey senin olabilir. Küçük fahişeni doğru yere koymuşsun. Sana sunacaklarımı gördükten sonra biraz rahatlamaya ihtiyacın olacak."

"Max," dedi Maksim. "Ve o bir oyuncak, kevaşе değil. Arada bir fark var ve eğer bunun ne olduğunu bilmiyorsan, senin için üzülüyorum." Eli Blaze'in saçlarını okşuyor, en yaşıllı Hallahan'a olan yakınlığı onu geriyor, hasta ediyor ve onu öldürme isteğini birbirine karıştıırken onu sakinleştiriordu.

DOKUZ

Sahnede **ışıklar** yandı ve kulübün üzerine küçük bir sessizlik çöktü. Dans müziği azaldı ve kadınlarla erkekler daha iyi görebilmek için hevesle yerlerinden kıpırdandılar. En yaşlı Hallahan kardeş, sanki orada değilmiş gibi Blaze'in vücuduna doğru eğildi ve dikkatini Maksim'e verdi.

"Buraya bayılacaksınız," dedi. "Ve dostum, menüde istediğin her şey var."

Elini gelişigüzel Blaze'e doğru bıraktı. Maksim onun bileğini yakaladı. Dişlerini gülümser gibi gösteriyordu ama gözleri buz gibiydi. "Burada menüde hiçbir şey yok." Sesi her şeyi anlatıyordu.

Bana dokunmasına dayanamıyorum. O kadar yakın ki kusmak istiyorum. Ya da onu öldürmek. Blaze silahları olmadan çıplak hissediyordu. Bir bıçak. Herhangi bir şey. Boynunu kırabilirdi ama bu itiş kakış fedailerin dikkatini çekerd ve yardım gelmeden önce boynunu kırıp kıramayacağı şüpheliydi. Gerçekçi olmak zorundaydı ve nefes almak neredeyse imkânsız hale geliyordu. Adam yanındaki kabine girdiğinden beri nefesini tutuyordu.

Hallahan, Maksim'e dişlek bir sırıtış gönderdi. Bakışları, oyun oynamak için kulübüne gelen sapık adam için bir anlamı olması gereken kadına kaydı. Bir oyuncak demişti, ama yine de değerli bir oyuncaktı, yoksa Jimmy'nin onu yere itip ağzını kullanması umurunda olmazdı. diğer değersiz sürtüklerin erkekler için yaptığı şov. Onlarla dalga geçerler. Para için vücutlarını sergiliyorlardı. Dansçılarını birer fahişeye dönüştürdü. O ya da onun her istediğini yapmak zorunda olan değersiz fahişeler. kardeşler talep etti. Ve istedikleri her şeyi talep ettiler. Ne zaman isterlerse.

Tekrar kadına baktı. Kadının yüzü zengin adamın çıplak karnına bastırılmıştı. Kadının yüzünü göremiyordu ama vücudu çok güzeldi. Reddedilmeye alışık değildi ama yine de gülümsedi. Bu sefer de

tam da zengin adamın önünde. Yaşlı adama bu hakareti izletecekti.

Sana elini süremez, Blaze. Nefes al. Ciğerlerine çekeceğin tek şey benim, Maksim temin etti. Senin illüzyonun o kadar gerçek ki, eğer kalçana, sırtına ya da herhangi bir yerine dokunursa

Aslında seni hissediyorum, ama yarattığım şeyi. Onu hissettiğini sanıyorsun ama o sana dokunmuyor. Buna asla izin vermem.

Blaze bir an daha durdu, ciğerleri yanıyordu. Çiğ. Havaya ihtiyaç duyuyordu. Maksim'e inanıyordu ama eğer Maksim yanılıyorsa ve aynı hava bile olsa Jimmy Hallahan'ın içine girmesine izin veriyorsa buna dayanamazdı. Nefes almaktan başka çaresi yoktu. Yüzünü -ağzını- sertçe Maksim'in karnına, pantolonunun beline bastırdı ve sığ bir nefes aldı.

Maksim'i derinlere çekti. O kadar derine ki neredeyse başı dönüyordu. Bir sonraki nefesi sığ değildi çünkü onun kokusu, o mükemmel, harika erkeksi kokusu Hallahan'a ait her şeyi yok etti. Gözlerini kapattı ve kendini kulübün dışına attı. Orada o adamla birlikte olamazdı.

Babasını öldüren kişi, hayal olsun ya da olmasın, yanında duruyordu. Dili Maksim'in belirgin kaslarının üzerinde gezindi. Tadını almak için diliyle kasların üzerinde gezindi. Hallahan'ı daha da uzaklaştırmak için.

Blaze, *"Bu pozisyonda Emeline'e göz kulak olamam,"* dedi. Endişeliydi. Hallahan'ın Maksim'e yaklaşmasını ve gerçekten de onun masasına oturmasını beklemiyordu.

Maksim'in eli onun saçlarını okşadı. *Tomas Kızının başı belaya girerse diye. Kardeşlerinden biri birkaç dakika önce geldi. Lojos. Daireye çıkan merdivenlerin yanında duruyor. Duvara yaslanmış, gözleri sahnede. İkisi de benim gibi. Karpatyalı. Ona hiçbir şey olmayacak.*

İlk dansçı gölgelerden spot ışıklarına çıktı, bir orman kedisi gibi sürünüyordu, vücudunda leopar boyasından başka bir şey yoktu. Boya zekiceydi, aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi saklamıyordu. Vücudunu onlara gösteren dansıydı; yavaşça, alaycı bakışlarla sahnede müziğin gürültüsü eşliğinde duygusal bir şekilde salınıyordu.

Kulüpteki tüm atmosfer değişti. Cinsel gerilim müzikle birlikte yükseliyordu. Maksim'in eli Blaze'in saçlarında sıkılaştı.

Havalandırma sisteminden bir şey pompalıyorlar, Blaze. Bir çeşit feromon, belli belirsiz ama her nefeste bu adamlar ve

Kadınların aldığı bu ilaç, onları tıpkı bir ilaç gibi etkiliyor.

Blaze ağzını Maksim'in çıplak tenine bastırdı. *Neden bu kadar başarılı olduklarını şimdi anlıyorum. Uyuşturucu almak için gerçek uyuşturucuya ihtiyaçları yok.*

insanlar ekstraları satın almak için harekete geçti. Seks her zamankinden daha iyi olacaktı; en azından hepsi öyle olduğunu düşünüyor.

Uyuşturucu da satıyorlar, dedi Maksim, Hallahan'ın kulüpteki diğer herkes kadar etkilendiğine inanması için nefes alışının değişmesine izin vererek. Tıpkı Hallahan'ın etkilenmeye başladığı gibi. Yüzünde apaçık bir ahlaksızlık vardı. Eli çoktan kasıklarına gitmişti.

"Ne demek istediğimi anladın mı Maksim?" Jimmy dostça ama sesi ihtiyaçla karışık bir tonda konuştu. "Senin kadınla işin bittiğinde, ben de biraz rahatlayabilirim." Jimmy'nin sırtışı güven doluydu, artık kulübe uyuşturucu pompalanıyordu.

Maksim ona hızlı bir gülümsemeyle karşılık verdi ama yüksek sesle cevap vermedi. Uyuşturucunun kulüpteki diğer herkesi olduğu gibi kendisini de etkilediğini varsaymak zorundaydı.

Müzik sona erdi ve kalabalık çılgına döndü. Işıklar söndü ve dansçı aceleyle sahneden indi. Sunucu üniforması giymiş bir kadın sahneye atılan parayı aldı ve bir kutuya attı.

önlüğündeki ayrı bir cep.

"Bin dolar size bir saatliğine bir dansçı satın alabilir. İstedğin her şeyi yapar ve kız arkadaşın da ister katılır, ister izler, ister sadece kalıp seni bekler."

Hallahan önerdi. "Onu ben de kullandım ve tıpkı dansının gösterdiği gibi vahşi bir kedi."

Maksim'in kaşları havaya kalktı. "Bin mi?"

"Bir saat için ve inan bana, alacağın şey için bu ucuz. Onu bütün gece istiyorsan, bu on büyük, ama ayak uydurabilsen iyi olur," dedi Hallahan.

Dansçıların arasında, kafeslerdeki striptizciler, müzik kulüpte adrenalin pompalarken, yavaşça kıyafetlerini çıkarıyor ve sürtünüyorlardı. İzleyiciler de giderek daha fazla etkileniyor ve sınır tanımaz hale geliyordu.

Burada bayağı bir gürültü koparmışlar. Herkesin teneffüs ettiği uyuşturucu striptizciler ve dansçılar olmasa bile herkesi etkiliyor. Erkekler partnerlerine açıkça dokunuyor. Kadınlar da daha fazla açık teşhire izin vererek karşılık vermeye başlıyor. Bluzlar açık, eller erkeklerin üzerinde.

kasıklar. İkisi çoktan yere diz çökmüş durumda ve kimse onları yaptıklarından alıkoymuyor. Bu durum zaten açık olan cinsel atmosferi daha da artırıyor. İki üniformalı polis köşede içki servisi yapan iki kadın tarafından hizmet ediliyor. Blaze, burada kameralar var. Bu Burası gelen herkes için bir tuzak. Striptizcilere yüzlerce dolar veriyorlar, sonra arka odadaki ekstra zaman için binlerce dolar veriyorlar ve striptizciler ve dansçılar da dahil olmak üzere herkesi çalıştırma şekilleri arka odada çok fazla hareket olacak. Orada da kesinlikle kameraları olacaktır. Bu da şantaj demek. Artık polise nasıl sahip olduklarını biliyoruz.

Çabuk.

Blaze onun bedenine sokuldu. *Emeline*, diye fısıldadı zihnine. *Etkilerini hissedebiliyorum ve gösteriyi izlemiyorum ama dans ediyor olacak. O doğal olarak şehvetli, Maksim. Ona bir şey olmasını istemiyorum.*

Etkilenmeye başlamıştı. Aldığı her nefeste masanın altına kayma dürtüsünü hissedebiliyordu. Göğüsleri ağrıyordu ve için için yanan Bacaklarının arasında ateş yanmaya başlamıştı. Hallahan'ın kendisini değil, sadece bir illüzyonu, Maksim'in görmesine izin verdiği görüntüyü görebildiği için çok minnettardı.

Üç dansçı daha performans sergiledikten sonra müzik tamamen vurucu bir ritme dönüştü; bu ritmi salondaki herkes zaten hazır olan vücutlarında hissedebiliyordu. Erkekler öpüşüyor, dokunuyor, partnerlerini dizlerine kadar itiyor, ellerini eteklerine sokmak için masaların altına uzanıyordu.

Kameraların açısını değiştirip duruyorlar, Blaze. Yakınlaştırıyorlar. Bu Burası tamamen şantajla ilgili. Hallahan şüphelenmeye başladı. Masanın altına kay ve alçakta, tam önümde dur. Gerisini ben hallederim. Kımıldama. Elini bacağımın üzerinde tut ki ben ona beklediği illüzyonu verirken güvende olduğunu bileyim. Odadaki zengin sapık olarak, uyuşturucudan ve etrafımdaki manzaralardan çok daha fazla etkilenmem gerekirdi. Zerre kadar tahrik olmadım.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Gözlerini kapattı ve elinin adamın kucağında kaymasına izin vererek uzunluğunu hissetti. Adam sertleşmemişti, hatta onunla yalnızken olduğu gibi yarı sert bile değildi. Midesi çalkalandı. Hallahan'ın onu, gerçek kendisini, hatta gerçek Maksim'i göremediğini biliyordu ama bu çok çılgıncaydı. Havalandırma deliklerinden pompalanan uyuşturucu yüzünden kapana kısılan Maksim'in herkes gibi tepki vermekten başka çaresi yoktu. Onu koruyor ve Hallahan'ın iğrenç yakınlığının yükünü üzerine alıyordu.

Onunla kabaca glmek. Dansçıları ve striptizcileri değerlendiriyor. Değerlendirme

Onlar. Onun için bir pislik olmak. Onu buraya kendisiyle gelmeye zorlamıştı, onu koruyordu. Emeline'i korumak için. Sadece onu değil, diğer iki arkadaşını da.

Üzgünüm, Maksim. İçerisinin nasıl olduğunu bilmiyordum. Burayı araştırdım ama hiç bu şekilde görmemiştim. Gerçekten bilmiyordum. Em de bilmiyordu.

Her şey yolunda. Bu adam umurumda değil. O zaten ölü. Biz konuşurken ufak tefek şeyleri ağzından geçiriyor. Bu operasyonun kapsamını görebiliyorum ve Blaze, çok büyük.

Hallahan aniden öne doğru eğildi, eli kasıklarında hareketsiz kaldı. Ağır nefes alışverişleri dışında oda sessizliğe büründü. Artık dansçıları cesaretlendiren bağırışlar yoktu, sadece büyülenme vardı.

Elini Maksim'in baldırından ayırmayan Blaze, sahneyi görebilmek için rahatça örtülmüş masa örtüsünün köşesini kaldırdı. Kalabalığın üzerine sessizlik çöktüğü anda Emeline Sanchez'in sahne ışıklarının altına girdiğini anlamıştı. İşte oradaydı ve muhteşemdi. Muhteşemdi. Saçları uzun ve kalındı, bir kuzgunun kanadı kadar parlaktı ve gerçek mavi siyahtı. Kalın saçları belinin altına düşüyor ve kıvrımlardan oluşan vücudunu okşuyordu.

Dar bel. Yumuşak ve davetkâr bir kadın kıvrımına sahip sıkı bir göbek. Vücudu altın ve gümüş parıltılarla kaplıydı. Işıkları toplayan ve hareket ettikçe küçük kıvrımlara benzeyen parıltılar saçıyordu. müzik eşliğinde sahneye çıktı. Altın rengi küçük bir tanga giymişti ve göğüs uçlarının üzerinde iki altın yıldız vardı; bir yıldızdan diğerine ince bir altın zincir uzanıyordu.

Kalçalarının etrafında, alçakta, ikinci bir çift altın zincir vardı, küçük çanlar o vuruş ritminde kaybolurken müziğe katkıda bulunuyordu.

Çaresiz, aç, bir erkeğe çok ihtiyacı olan bir kadın gibi görünüyordu, kalçaları dalgalanırken ve göğüsleri sallanırken elleri vücudunda müstehcen bir şekilde hareket ediyordu. Dans ederken seyircilerini hipnotize ediyordu. Seksin kişileşmiş haliydi. Bir erkeğin uğruna cinayet işleyebileceği türden tehlikeli bir kadın. Bir kez onun büyüüne kapıldı mı, bir kez onun tadına baktı mı, bir daha asla eskisi gibi olamazdı.

Odadaki her bir erkek ve kadınların çoğu, ellerinin vücudunda gezinirken izlediği yolu takip etti; o kadar zarif, o kadar şehvetli, mükemmelliğin timsali.

Hallahan nefesinin altında küfretmeye başladı ve Blaze'i dehşete düşürerek pantolonunun fermuarını açtı ve sikini çıkardı. Maksim bir anda Blaze ile adam arasına bir bariyer çekti. Onu göremiyor ya da

koklayamıyordu. Blaze

Maksim'in korumasına daha sıkı sarılmış, ona sonsuza dek minnettar kalmıştı. O kulübe tek başına gelseydi, o da uyuşturucunun büyüüne kapılırdı. Ona ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Odadaki diğerleri kadar uçmuş değildi ama Maksim'in bir şekilde ona elinden geldiğince temiz hava verdiğini, onun için bir filtre görevi gördüğünü biliyordu.

Bu sona ermeli, dedi Blaze umutsuzca. Em'in bana yardım ettiği için pişman olmasını istemiyorum.

Bu dans tamamen senin kızın, sufletul meu; Tomas ve Lojos onun için havayı filtreliyor. Bir şeylerin yanlış gittiğinin farkında. Onlar bilmiyorlar nasıl bu kadar farkında olduğunu. Genelde insanları istediğimiz zaman kolayca okuyabiliriz ama onda farklı bir şey var. Ben de denedim ama mümkün değil.

"O," dedi Maksim Hallahan'a yüksek sesle. "O kızı istiyorum."

"Hayatta olmaz," dedi Hallahan. Kendi çaresiz açlığı içinde boğuluyordu. "Bu tamamen benim. O satılık değil."

Blaze onun nefes alış verişinin değiştiğini, zorlaştığını duydu ve tam olarak ne zaman rahatladığını biliyordu ama kokusunu almadı ya da görmedi. Yine de midesi yine bulandı. Adamın Emeline'in bedenini görebilmesinden nefret ediyordu. Ona dokunabileceğini, sahip olabileceğini, istediği her şeyi yapmaya zorlayabileceğini düşünmesinden.

Hallahan aniden ayağa kalktı. "Garsonunuzu gönderiyorum." Gözlerini sahneden ayırmadı. "Siparişinizi alacak." Doğruca sahneye doğru yürüdü.

Blaze hemen koltuğa geri kayd ve Maksim'i öpmek için eğildi. Ağzındaki korkunç tattan kurtulması gerekiyordu. Gerçek ahlaksızlığa çok yaklaşmış olma hissinden. Maksim onu reddetmedi. Onu nazıkçe öptü. Şefkatle. Ona hissettirdikleri dışında her şeyi bastırıyordu. Güvende. Güvende. Rahatlamış. Ona yakın.

Geri çekildi, bakışları kızın yüzünde geziniyordu, iyi olup olmadığını kontrol ettiği belliydi. "Kalkacağız ve merdivenlere doğru yürüyeceğiz. Kadınlar tuvaleti hemen onların arkasında yer alıyor. Sanki oraya gidiyormuşsunuz ve içeride kayboluyormuşsunuz gibi görünecek. Sen ve ben Hallahan ve senin kızı daireye kadar takip edeceğiz. Yakın durmak zorundayız. Merdivenlerde nöbetçileri var. Yukarı çıkarken onlara sürtünmek gibi bir hata yapmayın. Bir varlık hissedecekler, hatta belki de havanın hareket ettiğini bile, gerçi hepsi uyuşturucunun etkisinde, bu yüzden gözleri kızınızın üzerinde olacak. Anladınız mı?"

Başını salladı. "Onu ben indiririm."

"Beni görmeyecek ama yine de bir şeyler ters giderse onu indiren ben olacağım. Tomas ve Lojos, birilerinin bir şeyler olduğunu fark edip patronlarını kurtarmaya çalışması ihtimaline karşı alt katta kalacaklar. Unutmamak gerekir ki, kardeşleri bu akşam bir ara ortaya çıkacaklar. Tariq ve Mataias işlerinden birini yarıda kestiler ve sizi öldürmeyerek ya da ele geçirmeyerek zaten işi berbat ettiler."

"Beni satın almak mı?" Çoktan kalkmış ve kabinden kayarak çıkmıştı, gözleri sahnenin yanında, dansçıların soyunma odasına dönerken çıktıkları tarafta kalan en yaşlı Hallahan kardeşeydi. Gözlerini Emeline'den ayırmamıştı. Aslında Blaze ve üç Karpatyalı erkekten başka kimse de gözlerini ayırmamıştı.

"Savaşı onlara getireceğinizi bilmiyorlardı." "Bir davetiye yayınladım."

Elini tuttu ve onu sıkıca yanına çekti, kalabalığın içinden hedeflerine doğru kolayca ilerledi. Kimseyle konuşmuyor ya da kimseyi itip kakmıyordu ama onun geldiğini gördüklerinde hareketleniyorlardı. Kılık değiştirmiş olsa bile bir duruşu vardı.

"Ne Tariq ne de ben seni öldürmeye geldiklerine inanıyorduk. Senin için geldiler. Psişik bir yeteneğiniz olduğunu fark ettiğimizde, sizi patronları için satın almak üzere orada olduklarından oldukça emindik."

Merdivenlere doğru ilerlediler. Maksim onları kadınlar tuvaletinin hemen dışındaki ve merdivenlerin solundaki gölgelere götürdü. Bir anda kendini normal kıyafetlerini, koyu renk kot pantolonunu, gömleğini ve yumuşak tabanlı botlarını giyerken buldu. Silahlarının hepsi oradaydı, kemerinde, botlarının içinde, sırtına, kürek kemiklerinin arasına bağlanmıştı. Ağırlık tanıdık geldi ve daha rahat nefes aldığını fark etti.

"Psişik bir yeteneğim olduğunu nasıl bilebilirler ki?" "Hiç yeteneklerini test eden bir yere gittin mi?"

Müzik daha da yükselmiş ve bir kreşendoya dönüşmüştü. Büyülenmiş kalabalık toplu halde müzikle aynı anda nefes alıyor gibiydi, düzensiz ve yorucu, çok cinsel, böylece gerginlik odaya nüfuz etti. Blaze bakışlarını Emeline'den kalabalığa çevirdi. Emeline kendi dünyasında, müziğin bir parçası, saf duygusallığın canlı bir alevi gibi görünüyordu. Sahnede sanki yalnızmış gibi hareket ediyor, gizli bir sevgiliyi yanına çağırıyordu.

Arzulamak.

İhtiyacı vardı. Vücudu dalgalanıyor, elleri kıvrımlarında geziniyor.

dans etti. Kalabalık şimdi de aynı derecede aç görünüyordu, sanki her hareket Emeline'in sahnede yaptıklarını kendi bedenlerinde hissettiler. Sonunda, mecbur kaldığı için, Blaze bakışlarını Jimmy Hallahan'a dikti.

Yüzü kızarmış, gözleri parlıyordu. Uyuşturucunun etkisi altında görünüyordu ve muhtemelen öyleydi, ama bundan daha fazlası vardı. Öyle olduğunu biliyordu. Onu başka bir şey yönlendiriyordu ve gözünü Emeline'e dikmişti.

"Babam, Em ve ben hep birlikte bu psişik test merkezine gittik. Bunu eğlence için yaptık. Hepimizin yapabildiği garip şeyler vardı. En güçlü testi Em yaptı.

Çok kötü durumdaydı. Bir süre sonra hepimiz kötü hislere kapıldık ve testleri tamamlamadan çıktık. Özellikle Emeline çok üzgündü ve birkaç hafta boyunca sürekli arkasına baktı. Testlerin başka bir şey için olduğunu düşündüğünü söyledi. Ben sadece kötü bir titreşim hissettim ve babam da paranoyak olabilir."

"Bu testleri yaptıran kadınlarla ilgili bir veri tabanı var. Vampirler onların peşindeydi. Karpatyalılar yakın zamanda veri tabanını ele geçirdi ve onları korumak için avcılar gönderiyoruz. Sadece oraya ulaştığımızdan emin olmalıyız. vampirlerden önce."

Blaze *vampir* teriminden hâlâ rahatsızdı. Ona inanıyordu. Ona inanmıştı çünkü Emeline'e her zaman inanmıştı. Emeline tanık olduğu şeyi tüm ayrıntılarıyla anlatmıştı ve etleri çürümüş iki adamın dişlerini kurbanlarına geçirip kanlarını emdiklerine hiç şüphe yoktu. Kanın ağızlarına ve sivri, lekeli dişlerine bulaştığını görebiliyordu. Ve tabii bir de kâbus vardı.

Kısa bir süre için her iki kadın da vampir görünümlü erkekleri bir hastalığa sahip olmakla açıklamaya çalışmışlardı, ama hastalıklı *iki kişi?* Evsizler, fahişeler öldürülüyor, cesetler parçalanıyor ve kanları akıtılıyordu. Kimse vampirlere inanmıyordu ama içten içe o ve Em, gençken ve Em çoğunlukla sokaklarda yaşarken, geceleri yangın merdiveninden Blaze'in odasına sürünerek girerken, başka bir dünyaya inanmışlardı.

Aynı kâbusu görüyorlardı ve o kâbusta vampirler vardı, korkunç yaratıklar onları uzun, karanlık bir tünelde kovalıyordu. Uyandıklarında ikisi de titriyor, terliyor ve korkudan akıllarını kaçırıyorlardı. Emeline her zaman sessizdi ve uyanıktı, koruyucu bir topun içine kıvrılmıştı, dizlerini göğsüne çekmiş, başını onlara yaslamıştı, kollarını bacaklarına dolamış, kendini ileri geri sallıyordu.

Yıllar geçtikçe kâbus daha da canlandı, tünel daha da gerçek oldu. Tünelin duvarlarında, karanlığın içinden garip, sarımsı bir parıltı saçan gaz lambalarını görebiliyorlardı. Tünelin duvarları tuğladandı. Eski tuğla. Tünelin kendisi küflüydü ve kötü kokuyordu, sanki uzun zamandır kötü niyetli varlıklar tarafından kötü amaçlar için kullanılmış gibiydi.

Duvarlardan aşağıya doğru akarken kan lekeleri vardı. Tuğlalarda ve yerde. Karanlık ve çirkin. Eski işkence aletlerinin bulunduğu bir odadan hızla geçtiler ve devam ettiler. İkisi de konuşmadı, ama birbirlerine dokundular.

Birbirlerine güç ve cesaret vermek için ara sıra el ele tutuşurlar.

Yerin altı tünellerden, karanlık ve korkunç odalardan oluşan bir labirent gibi görünüyordu,

Hiçbiri iyi değildi, çoğu boştu ama çılgınlıkların yankısı geride kalmıştı. Tamamen modern bir oda vardı. Tamamen modern. Her yerde bilgisayarlar vardı.

Her yerde ekranlar vardı. İkisi de buranın labirentin merkezi olduğunu biliyordu ve görülmeden önce dışarı çıkmaları gerekiyordu. Eğer yapmazlarsa ... Daha hızlı koştular. Kalpleri çığınca atıyordu. Dehşete kapıldılar. İçinden hızla geçtikleri tünel bükülmeye, duvarlar birbirine yaklaşmaya, tavan alçalmaya ve zemin eğilmeye başladıkça korku hayal gücünün ötesine geçti. O anda, sanki karşılıklı anlaşmışlar gibi, uyandılar.

Em'in hâlâ o korkunç rüyayı görüp görmediğini bilmiyordu ama Emeline yangın merdiveninden odasına girmeyi bıraktıktan ve Sean onu ülke dışına gönderdikten sonra kâbuslar da sona ermişti.

"Bu iş bittiğinde arkadaşınızı korumak zorunda kalacağız. Onun peşinden gelmeye devam edecekler."

"Emeline korunmayı kabul etmiyor. Büyük güven sorunları var. Hayatı pek hoş değildi. Kendi başının çaresine bakıyor, babama ve bana sadık..." Blaze'in sözleri kesildi. Artık baba yoktu. Sadece Blaze vardı. Şimdi Blaze ve Emeline.

"Başka seçeneği olmayacak."

Müzik davulların gümbürtüsüyle sona erdi. Sahne karanlığa gömüldü. Kalabalık çılgına döndü. Blaze, Emeline'in çıkışa doğru koştuğunu ve Hallahan'ın gölgelerin arasından çıkıp bileğini kelepçeleyerek kendisine doğru çektiğini gördü. Emeline debelenirken Hallahan ona doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Emeline çırpınmayı bıraktı ama bakışları Jimmy'nin yanından kayarak odayı taradı.

Blaze panik yapmamaya çalışarak, "Beni göremez," dedi.

"Hayır. Eğer seni görmesine izin verirsem, başkaları da görebilir. Tomas ve Lojos yakınımızda duruyor. Eğer ona ulaşamazsak, onu başka bir yere götürürse, onu durdururlar."

Hallahan kardeşler tahmin edilebilirdi. Sapkın ve ahlaksız eylemlerini kaydetmek için video ekipmanlarını kurdukları üst kattaki daireyi kullanıyorlardı. Oraya getirdikleri kadınlara zarar vermekten, onları aşağılamaktan ve itaate zorlamaktan zevk alıyorlardı. Yine de Blaze, Emeline'in kendini terk edilmiş hissetmesinden hoşlanmıyordu. Korkuyordu. Em'in korkmuş olmasından ve Blaze'in onu korumak için kulübe gelmemiş olmasından korkmasından nefret ediyordu.

Em'in çatıya tırmandığı ve yangın merdivenine indiği, sokaklarda birilerinden kaçtığı çok fazla gece vardı. Ona zarar verecek adamlardan saklanıyordu. Boktan bir hayatı vardı, Sean dahil olmaya çalıştıktan sonra bile. Kimse onu koruyucu aile olarak kabul etmiyordu çünkü bir barı vardı, barın üzerinde yaşıyordu ve bekar bir ebeveyndi. Bir erkek. Bu da Emeline'i çılgın akrabalarına bırakmıştı. Keşler ve alkolikler. En kötüsü. Onu ortaklaşa sahip oldukları dükkanda köle olarak kullandılar, ancak orada çalışmayı evde olmaya tercih etti.

Dört kez silah zoruyla alıkonulmuş. Bir kez vurulmuş. Reşit olmadığı ve çoğunlukla gece geç saatlerde içki sattıkları halde dükkâna geri dönüp gece vardiyasında çalıştı. Sean göz kulak oluyordu ama onun da yürütmesi gereken bir işi vardı, bu yüzden kızın başı birden fazla kez belaya girmişti. Yalnız bir genç kız, sarhoş ya da uyuşturucu almış erkekler geliyordu.

Emeline, diye fısıldadı usulca, zihnini zihnine bağlamaya çalışarak. *Korkma. Ben senin için buradayım.*

Jimmy Hallahan Emeline'i kolundan kavradı ve kalabalığın arasından merdivenlere doğru sürüklerken eğer biri yakından bakarsa kolunu arkadan kilitlemiş olduğunu görecekti. Onun yanında Maksim ısı yayıyordu. Enerji. Hiçbiri iyi değildi. Güç o kadar kuvvetliydi ki onu sakinleştirmek için koluna dokundu, Hallahan ve muhafızlarının Karpatyalı'nın gömülü öfkesini hissetmesinden korkuyordu.

Jimmy uyuşturucunun etkisiyle o kadar kendinden geçmişti ki sağına soluna bakmadan Emeline'i merdivenlerden yukarı sürüklemeye devam etti. Şimdi bir elinde telefon vardı, çevirip açıyor ve onunla konuşuyordu.

"Arada bir lanet telefonuna cevap ver. Ateşli bir tane var. Çok ateşli, dostum. İşini bitirdiğinde buraya gel. Bu fahişe üçünüzü de mutlu edecek." Telefonu kapattı ve dairenin kapısını iterek açtı.

Blaze onları merdivenlerden yukarı kadar takip etti, hemen arkalarındaydı, o kadar yakındı ki neredeyse Emeline'i soluyabiliyordu. Ona dokunmaya cesaret edemiyordu ama dokunmak istiyordu. Hemen arkasından Maksim de onu takip etti. Hallahan Emeline'i itip odanın bir ucundan diğetine uçururken kapıdan içeri süzıldüler. Tökezledi, kristal topuklu ayakkabılarının içinde dengesini kaybetti ve yere yığıldı.

Jimmy kapıyı çarptı, kilitledi ve hain, aç bir gülümsemeyle ona döndü.

ON

JIMMY HALLAHAN odanın öbür ucuna sokuldu, uzandı ve Emeline'i saçlarından tutup kaldırdı. "Seni aptal küçük fahişe. Sana gelmeni söyledim, geldin. Anladın mı? Bir erkek sana gel dediğinde "Sana bir şey yapmanı söylediğinde yapacak mısın?" Ona sert bir tokat attı.

Emeline cevap vermedi. Direnmedi. Ağlamadı ya da ses çıkarmadı. Sadece ona baktı. Tam gözlerinin içine. İşte Em buydu. Geri adım atmadı. Blaze gibi savaş eğitimi almamıştı ama cesareti vardı. Sokaklarda büyümüştü ve ölmekten korkmuyordu. Ölmekten hiç korkmamıştı. Bazen Blaze onun yaşamaktan daha çok korktuğunu düşünürdü.

"Seni burada hissediyorum Blaze," dedi Emeline. "Burada mısın?"

Sesi boğabilir misin? Blaze, Maksim'e sordu.

Tabii ki. İsteddiği kadar bağırabilir ama kimse onu duymaz.

"Evet bebeğim, buradayım," dedi Blaze, Hallahan'ın arkasına geçip botunun burnuyla tam dizinin arkasına sert bir tekme atarken. Aynı anda saçlarını avuçladı ve onu geriye doğru çekti, yana doğru adım atarak sertçe devrilmesini sağladı. Yere düştüğü anda da boğazını sıktı.

Beni görmesini

istiyorum.

Seni göreceksin.

Jimmy küfrederek yuvarlandı, bakışları kadının yüzüne sıçradı. Geri çekildi ve onun ayağa kalkışını, elinin bir bıçak çıkarmak için botuna gidişini izledi. Ona gülümsedi. "Partiye hoş geldin, Jimmy."

"Partime hoş geldin, sürtük." Bıçağı alçaltıp yukarı kaldırdı ve kadının etrafında daireler çizdi.

"Emmy, neden bir kadın bir erkekle aynı şeyi yaptığında erkekler ona hep sürtük der?"

"Sanırım kelime eksikliği, Blaze," dedi Emeline, iyice geri çekilip Blaze'e yer açarak. "Jimmy Hallahan'ın fazla bir eğitimi yok gibi."

Bomba yapmak için okulu bıraktı ve bu işte pek de iyi değildi. Üç kez yakalandı ve üçünde de hapse girdi. Orada da pek bir şey öğrenemedi." Şişen yüzüne dokunmadı, örtünmedi ya da herhangi bir şekilde korkmuş gibi davranmadı. Bu Em'di.

"Belki de nasıl orospu olunacağını öğrenmiştir, hapishane orospusu," dedi Blaze. "Bu yüzden bu kelimeyi kullanmayı seviyor. Bir nevi kendini tarif ediyor."

Jimmy öfkeyle kükredi ve cüssesini kullanarak onun gözünü korkutmayı umarak içine girdi, boşalırken karnına doğru yukarı doğru itti. Bileğine sert bir tokat indirdi, yana doğru kayarken hızı onu Ayağı dizinin yan tarafına sertçe çarptı ve tökezlemesine neden oldu. Diz kapağını acımasızca tekmeledi ve ağırlığını diz kapağına verdi. O kadar da ağır değildi, ama diz kapağını kırmak için sadece seksen kiloluk bir basınç gerekiyordu ve sahip olduğu her onsu kullandı.

Çılgılık atarak yere düştü. Küfür ederek. Yüzü öfkeyle buruştu. Yere tükürdü, gözleri çılgına dönmüştü, bıçağı hâlâ yumruğunda sıkılı halde kendini yukarı çekmeye çalışıyordu.

"Baban bir kız gibi çılgılık attı. Lanet bir domuz gibi."

Kaşlarını kaldırdı ve ulaşamayacağı bir yerde durdu. "Az önce yaptığın gibi mi? Çünkü bağırın sendin Jimmy ve bunu bir kız yaptı. Sean'ın kızı. Seni dışarı çıkardı. Kimse seni duyamaz. Kimse seni kurtarmaya gelmiyor. Korumaların değil. Kardeşlerin de. Burada öleceksin ve bir kızın senin değersiz, zavallı kıcını indirdiğini bilerek öleceksin."

İçinden babası için ağlasa da sesini eşit tuttu. Bu adam ona işkence etmişti. Hatta bundan zevk bile almıştı. Eğer ona ya da Emeline'e elini sürerse, aynısını onlara da yapacağını biliyordu. Ondan yarı yarıya uzaklaştı, bakışları arkadaşına kaydı ve onun iyi olup olmadığını kontrol etti.

Jimmy öfkesini tekrar haykırarak ayağa kalkmaya çalıştı. Son anda, o bıçağını ona doğru fırlattı. Blaze kör edici bir hızla hareket etti, sahip olduğunu bile bilmediği bir hızla. Zayıfça dönen bıçağın yolundan çekildi. Kemerinin halkalarına gizlediği dört fırlatma bıçağı da ıskalamamıştı. Onlarla ölümcül derecede isabetliydi, altı yaşından beri öyleydi. Bir santimin sekizde biri kadar bile ıskaladığını en son o zaman hatırlıyordu. Dört gümüş kabza çıkmıştı; biri boğazından, biri kalbinden, biri kasıklarından ve biri de karnından.

"Çok mu abarttın?" Emeline sordu.

"Babama işkence etti; aşırıya kaçmak diye bir şey yoktur," dedi Blaze, pişmanlık duymadan. "Ona bir şans verdim. Kaybetti."

Emeline sırtını duvara yasladı, gözlerinde şok ifadesi vardı ve Jimmy Hallahan'a bakıyordu. Başını Emeline'e doğru çevirmiş, gözlerini kocaman açmıştı. "O pisliğin bana yapacağını söylediği şeyleri duymalıydın."

Maksim köşede belirdi ve cesedin yanına çömeldiğinde Emeline'in nefesi kesildi ama hiçbir şey söylemedi. Bakışları güvence için Blaze'e kaydı.

Blaze, "O benimle," dedi.

"Sanırım anladım. O ne yapıyor?"

Maksim bir elini Hallahan'ın başının iki yanına koydu. "Beynindeki tüm faaliyetler durmadan önce anılarını okuyacağım."

"Hayır." Emeline öne doğru bir adım attı ama Maksim'e dokunmaktan dikkatle kaçındı. "Dokunamazsın. Onun içinde başka bir şey var. "Yapamam.

Bana inanıp inanmaman umurumda değil. Onu gördüm. Sanırım Jimmy'i bir çeşit kanal olarak kullanıyordu. Bana doğru baktı. Ölürlen başını çevirdi ve bana baktı."

Maksim, Hallahan'ın başının yere düşmesine izin verdi ve yavaşça ayağa kalktı. Blaze hemen Emeline'in yanına gitti ve kolunu ona doladı. Em dünyadaki tüm cesarete sahipti ama solgun ve titrek görünüyordu.

"Bu oydu. Daha önce gördüğüm Blaze," dedi Emeline, Blaze'in gözlerinin içine bakarak ve inanmasını isteyerek. "O olduğunu biliyorum ve beni tanıdı." Ürperdi. "Tıpkı rüyamdaki gibi."

"Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi Maksim. "Hemen şimdi." Elini cesedin üzerindeki bıçaklara doğru salladı ve bıçaklar anında yok olup Blaze'in kemerindeki halkalara temiz bir şekilde geri döndü. Odadaki varlıklarına dair tüm kanıtları ortadan kaldırdı. "Kızınızın kanını almam gerekiyor."

"Asla!" Emeline iki elini ensesinde birleştirdi ve Blaze'in arkasına geçti.

Blaze kalbinin tuhaf bir şekilde çarptığını hissetti. Kimse Emeline'e karşı koyamazdı. Hiç kimse. Görünüşe göre Maksim bile. Ondan uzaklaştı, vücudu Emeline'i koruyor, onun titrediğini hissediyordu. İçinde, kendi bedeni titriyordu ve değerli bir şey parçalanıyordu, ama ayakta durdu, Em'i zaten geri dönülmez bir şekilde olduğunu bildiği adama karşı savunmaya hazırды.

bağlıydı. Bunun olmasına izin vermişti. Bu ilişkiye -tabiri caizse- gözlerini dört açarak girmişti.

"*Sufletul meu.*" Fısıldadı.

Blaze bunun bir sevgi ifadesi olduğunu biliyordu. Ses tonundaydı. Söyleyiş şeklinden. Ona bakışında. Başını salladı, onun cazibesine karşı koydu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu usulca. "Sen benim ruhumsun demek. Soluduğum hava. Ve Blaze, öylesin. Sen benim için bunların her ikisisin. Gördüğüm tek kadının sen olduğundan bir an bile şüphe etme. sen."

Blaze'in kalbi yerinden oynadı. Eridi. Midesi yavaş bir takla attı. Ona en saçma şeyleri söylüyordu ama işe yarıyorlardı. Sesi her zaman samimiydi. Onun büyük bir şiddet yeteneğine sahip olduğunu biliyordu. Çok yumuşak konuşuyor olabilirdi ama tehlikeliydi. Aklında hiç şüphe yoktu, ama yine de böyle şeyler söylediğinde yerde bir su birikintisine dönüşüyordu.

"Kimsenin bizi giderken görmesini istemiyoruz. Jimmy Hallahan'ın bu dairede ölü bulunmasını ve kimsenin burada olduğumuzu söylememesini istiyoruz," diye nazikçe açıkladı Maksim.

Emeline, "Herkes Jimmy'nin beni merdivenlerden yukarı sürüklediğini gördü," diye belirtti. "Ve her yerde kameralar var."

Maksim, "Tomas ve Lojos kameraların icabına baktı ve Hallahan'ın merdivenlerden yukarı sürüklediği kadın sana hiç benzemiyordu," dedi. "Sana zarar vermeyeceğim. Ne gördüğünü görmem gerek. Bize asla ihanet etmeyeceğini bilmem gerek. Bu odadan çıktığımda kanını almazsam, güvenliğini garanti edemem."

"Yapabilirim," dedi Blaze, sesine öfke karışmıştı. "Onu tehdit etme."

"Tehdit etmiyorum," dedi Maksim, sabırsızlanmaya başlamıştı onun soğukkanlı sakinliği. "Ben gerçekleri söylüyorum. Bir düşün Blaze. Ben Karpatyalıyım. Zaten vampir olduğumuza inanan insanlar tarafından avlanıyoruz. Onların avlayamadığı vampirleri biz avlıyoruz. Eğer dünya bizi tanısaydı, halkımıza yapılacak zulmü bir düşünün."

Emeline elini boğazına sarmaya devam etti. "Tek kelime bile etmeyeceğim. Polise verdiğim ifadede *vampir* kelimesini kullandığım için ülkeyi ve dünyada sevdiğim iki insanı terk etmek zorunda kaldım."

Blaze ani bir içgörüyle, "Onun bir vampir olduğunu kesinlikle biliyordun," dedi. "Emmy, biliyordun. Nasıl?"

"Artık gitmemiz gerekiyor," dedi Maksim. "Sizi korumak zorundayım. Hallahan kardeşlerden ikisi az önce kulübe girdi. Tomas gitmemiz gerektiğini söylüyor." Blaze'i nazikçe yolundan çekti. "Yemin ederim, sana zarar vermeyeceğim. dostum."

Emeline ellerini boynuna bastırdı. "Ne olabileceğini biliyorum. Biliyorum."

"Eğer bir Karpatyalı ile vampir arasındaki farkı biliyorsan, sana zarar vermeyeceğimi de biliyorsun. Blaze'i güvende tutmama izin ver. Onlarla yüzleşmen için seni burada yalnız bırakmayacaktır."

"Onların gelmesini istiyorum," dedi Blaze. "Bu benim iki kardeşini daha alma şansım."

"Bizi efendilerine götürmeleri için onlara ihtiyacımız var," dedi Maksim. "Askerleri kesmek bize kafayı getirmeyecek."

Blaze, Emeline'in gözlerinin içine baktı. "Sen söyle, tatlım."

Emeline derin bir nefes aldı ve ellerini yavaşça bıraktı, gözleri Blaze'in üzerindeydi. "Benimle kal."

"Seninleyim."

"İşte böyle." Blaze'in gözlerinin içine güvenle bakmaya devam etti.

Blaze, Emeline'in dünyada Blaze'den başka güvendiği tek bir kişi bile olmadığını biliyordu. "İşte böyle."

"Eğer o beni öldürürse, sen de onu öldürürsün, değil mi?" Emeline ısrar etti. Vücudu titriyordu.

"Evet, tatlım. Benim inandığım gibi bir adam olmazdı. Sen artık benim kardeşimsin. Benim ailemsin. Sadece ikimiz varız."

"Üç," diye düzeltti Maksim. "Ben sana aidim Blaze, sen de bana. O senin kızın, bu onu benim de kızım yapar. İkinizi de hayatım pahasına korurum. Arkadaşlarım da aynısını yapacaktır."

"Eğer gerçeksen," dedi Emeline, "bizi güvende tutmak için bir sürü arkadaşa ihtiyacın olacak, çünkü vampir peşimden gelecek."

"Her an burada olabilir," dedi Maksim usulca. "Seni buradan çıkarmalıyız."

Emeline Blaze'e dokunmadı, Maksim yalan söylüyorsa ve onu öldürecekse diye iki elini de serbest bıraktı. Blaze, Emeline'in öleceğinden neden bu kadar emin olduğunu anlamıyordu. Em hareket etmedi ama Blaze ona dokunduğunda tüm vücudu titredi. Gözlerini kırıştırdı. İrkildi. Geri adım attı.

"Zihnini korumalı. Seni sakinleştirerek sana yardım edemem. İçeri girmeme izin vermelisin."

Emeline başını salladı. "Sadece yap. Bilmek istiyorum."

Maksim itiraz etmeden, "Mümkün olduğunca nazik olacağım," dedi. "Bir ısırık acı hissedeceksin ve sonra acımayacak. Blaze'e hissettirdiği gibi hissetmeyeceksin ya da hayat arkadaşın kanını aldığı anda hissettiğin gibi hissetmeyeceksin ama canın yanmayacak."

Başını eğdi ve başka bir şey söylemeden dişlerini kadının boynuna geçirdi. Nefes aldı ama hareket etmedi. Blaze gözlerinin içine bakarak ona güven verdi. Güvenini kazanıyordu. Maksim onun hissettiklerini hissedebilmek için zihnini onunkine açtı. Böylece duyabildi.

Çık. Çık. Of. Oradan. Maksim'in kulağına fısıldayan bir erkek sesi. Lojos. Blaze biliyordu çünkü Maksim onu onun için teşhis etmişti.

Eğer onları çıkaramazsanız, bu ikisini öldürmek zorunda kalacağız. Mataias birini çoktan öldürdü. Bizi Reginald'a götürecektir sadece bu ikisi var. Bu farklı bir sestti. Tomas'tı.

Yani iki Hallahan ölmüştü. Blaze diğer ikisini de odaya girdikleri anda öldürebilirdi ama vampir Emeline'in peşinde olduğu için sabırlı olmak ve Karpatyalı avcılarını efendilerine götürebilmeleri için yaşamalarına izin vermek zorundaydı. O zaman saldıracak ve avcılarının avlarını öldürmek için.

Maksim dilini Emeline'in boynundaki iğne izlerinde gezdirdi ve başını kaldırarak kadınlara kapının yan tarafını işaret etti. "Varlığımızı maskeleyeceğim. Kapı açılıp da içeri girdikleri anda Blaze, onu dışarı çıkar. Ben arkadan geleceğim. Sizi görmeyecekler ama onlara ya da merdivenlerdeki herhangi birine sürünmeyin."

Blaze başını salladı ve Emeline'in dirseğini kavradı. "Her şey yoluna girecek, Em. Doğrudan kulübe girip kapıdan çıkacağız."

Emeline'in yüzü bembeyazdı. "Acele etmeliyiz. Tanrım, Blaze. Yaklaştı. Şimdi onu yakın hissedebiliyorum. Sen de hissediyor musun? Rüya gibi." Onun

sesi panikle fısıldıyordu. Emeline panik yapmazdı. O bir sokak faresiydi ve gerektiğinde duvarlardaki çatlaklardan ve çatıların üzerinden kayarak ortadan kaybolabilirdi. Sokaklarda çılgınca yetenekleri vardı ve düşünme yeteneğini asla kaybetmedi. Beyni her an çalışıyor, bulmacaları çözüyor ve bir sonraki yapılacak şeyi hesaplıyordu. Blaze onun sesinin paniğe bu kadar yakın çıkması için dehşete düşmüş olması gerektiğini biliyordu.

Blaze Emeline'i rahatlatamadan kapı zıplayarak açıldı ve Terry ile Carrick Hallahan odaya daldı. Carrick kapıyı kapatmayı akıl edemedi Blaze aceleyle içeri daldı, Emeline'i de peşinden sürükledi ve Maksim'in onları görünmez kılacağına güvendi. Arkasına bakmadı ama Hallahanların muhafızlarının yanından geçerek merdivenlerden inerken şok olmuş küfürleri duydu. Bir eli Emeline'in omzundaydı ama Em tereddüt etmedi; kalabalığın arasından hızla ilerledi, her iki yanlarına yaklaşan iki adama bakmadı bile.

Tomas ve Lojos mu? Blaze onların kimliklerinin doğrulanmasını istedi. Haklı olduğundan emindi. Her iki adam da Maksim'le aynı tehlikeli görünüşe sahipti. Uzun boyluydular ve uzun, koyu, muhteşem saçları vardı. İkiz oldukları açıktı. Yine de . . .

Acele et Blaze, diye ısrar etti Maksim, cevap vermeden iki adamın arkadaşı olduğunu söyledi.

Artık hissedebiliyordu, kabaran tehlikeyi. Kötülüğün kulübü yavaşça istila ettiği hissi. Hava zehirli gibiydi. Nefesini tuttu ve Emeline'in de aynı şeyi yaptığını biliyordu.

Etraflarındaki kalabalık huzursuzca yer değiştirmeye başladı. Ön kapının yanında bir kavga çıktı. Bir el silah sesi duyuldu. Bir kadın çığlık attı. İki adam koşarak ve bir striptizciyi sürükleyerek yere attı. Daha fazla kavga onlarla en yakın çıkış arasında patlak verdi. Kan kokusu çok güçlüydü.

Tomas Emeline'in önüne geçti.

Ona yakın durun, diye uyardı Maksim iki kadını, telepatik iletişimle Emeline'i korkutarak. *Yüksek sesle konuşmayın ya da kafanızın içinde bir cevap vermeye çalışmayın. O sizi arıyor.*

Koyu renkli ve yağlı bir şey kayarak yanından geçti, sarsılarak durdu ve Blaze ilk kez onu gördü. Kalbi neredeyse göğsünde duracaktı. Emeline'in bu korkunç canavardan kaçtığı andan itibaren neden bu kadar korktuğunu anlayabiliyordu. İlk bakışta koyu renk takım elbiseli, yakışıklı ve kibar bir adam gibi görünüyordu. Ona dikkatle baktı ve yanılısamanın ne olduğunu anladı. Çığlık atmamak için içindeki her şeyi, cesaretinin her zerresini kullanması gerekti.

Bu onun yaşayan ölülere ilk gerçek bakışıydı. Hollywood'un hayal edebileceği her şeyden çok daha kötüydü. Teni bembeyazdı, soluk beyaz. Diş etleri çekilmiş, geriye kanla lekелendiği belli olan sivri dişler kalmıştı. Eti kafatasından düşüyor gibi görünüyordu, küçük yırtıklar vardı.

küçük parazitler kıpırdadı. Saçları uzun tutamlar ve nemli, kirli teller halinde sarkıyordu. İnce, kıvrıkcık ipliklerin arasından kel noktalar görünüyordu ve aynı kıpır kıpır parazitlerin çirkin delikler açtığını görebiliyordu.

Gözleri kıpkırmızı parladı ve dişleri birbirine çarptı. Kemikli parmaklarıyla uzun kollarını Emeline'e doğru uzatırken, "Kokunu alıyorum," diye tısladı.

Ona en yakın Karpat muhafızı olan Tomas onu korumak için sıçradı ve Blaze vücudunu Emeline'inkine yaslayıp onu ileri iterek vampirin ulaşamayacağı bir yere getirirken aralarına girdi. Korkunç pençeler bileğinin etrafına yerleşerek onu ölümsüze doğru sürükledi. Tomas'ın bedeni onunkini Reginald Coonan'dan korudu.

Jilet gibi keskin tırnaklar bileğini kesip asit benzeri bir maddeyle derisini yakarken Blaze çığlık attı. Havaya kan püskürdü. Tomas Reginald'a sertçe vurarak onu geriye, kalabalığın içine doğru itti. Vampir Blaze'in bileğini tutmaya devam etti, pençesi daha derin keserek yarayı daha da genişletti. Maksim yumruğunu usta vampirin göğsünün derinliklerine indirerek kalbini aradı.

Reginald çığlık atarak Blaze'i geriye doğru sürüklemeye devam etti ve kalabalığa doğru düştü. Eğilip dişlerini Blaze'in omzuna geçirirken ve boynunu ıskalarken kalabalık onun korkunç görüntüsünü görebiliyordu. Kaos patlak verdi; insanlar çıkışlara doğru koşuşturdu, birbirlerini yere düşürdü ve düşeni çiğnedi.

Blaze vampirin korkularını artırdığını hissetti. Pençeleriyle Maksim'in yüzünü ve boğazını büküp tırmıkladı. Parazit sürüleri Maksim'in yumruğuna ve koluna hücum etti, etini yiyerek daha derinlere inmeye çalıştı.

Vampirin göğsüne. Hortlak bunu yaparken Blaze'in omzunu büküp dişleriyle parçaladığı için bu imkânsızdı. Maksim'in onu korumaktan başka çaresi yoktu. Yumruğunu geri çekti ve iki eliyle vampiri Blaze'in üzerinden düşürerek odanın diğer ucuna fırlattı.

Arkalarında Emeline çığlık attı. Ses ürperticiydi, katıksız bir dehşetle doluydu. Blaze başını çevirdi, izdiham içindeki kalabalığın arasından Emeline'i görmeye çalıştı. Lojos'un en az Reginald kadar şeytani bir şeyle dövüştüğünü gördü. Bir zamanlar Karpatyalı olan bu şey şimdi Usta vampir kadar, belki de ondan daha korkunçtu ve Emeline'i önüne kilitlemiş, her iki elindeki dörder pençeyi göğüs kafesinin etine ve kemiğine geçirerek onu bir kalkan gibi tutuyordu.

Emeline havada asılı kalmış, jilet gibi keskin bıçaklar derinlere saplanmıştı. Emeline çırpındı ve mücadele etti ama vampir kalabalığının arasından geri geri giderek, yerde çöp gibi yatan kadın ve erkekleri kasıtlı olarak tepeleyip tekmelerken onu bıçaklarından tutarak yerden kaldırdı.

Reginald havada uçtu, kalabalığın üzerinde karanlık, gölgemsi bir figür olarak doğruca Blaze'e doğru alçaldı, Maksim onu durdurmak için sıçrarken kolları uzadı. Blaze'in bileğinden kan fışkırmaya devam ediyordu. Vampir bileğini parçaladığında yaraya asit dökmüş gibi kemiklerine kadar yanık hissetti. İki beden havada çarpışmış olsa da kolun Maksim'in etrafında dolandığını görebiliyordu. Aceleyle bir silah çekti. Kan kaybını umursamadan kemerindeki bıçağı çıkardı. Kol yaklaştığında, kemikli parmaklar ona ulaşmak için uzanırken, sahip olduğu gücün her onsunu saldırıya harcayarak aşağı ve karşıya doğru kesti.

Reginald aslında onu göremiyordu çünkü Maksim ve o birbirlerinin göğüslerini parçalayarak acımasızca dövüşüyorlardı. Maksim'in göğsünü parçaladığı anda Bıçak eti ve kemiği delip geçerek eli kopardı. Reginald korkunç bir çığlık attı. Siyah kan odaya püskürdü, yere ve yere düşen cesetlere sıçradı, her şeyi yakıp geçti. Elin düşmesini beklemiyordu ama açıklayamadığı yeni bir güce sahipti.

El sabit kalmadı, sahibine geri dönmek için yuvarlanmaya başladı. Tökezledi, bu yaratıkların ne olduğu konusunda dehşete düşmüştü. yetenekli. Emeline'in çığlıkları dikkatini korkudan başka yöne çekti. Emmy'nin kaburgalarına saplanan jilet gibi keskin pençelerle hâlâ havada asılı durduğunu gördüğünde kalbi neredeyse duracaktı.

Vampirle başa çıkma konusunda Maksim'e güvenen Blaze, yere düşmüş cesetlerin üzerinden atlayarak Emeline'e doğru koştu ve vampir tarafından püskürtülenlerin çığlıklarını duymazdan geldi. asit gibi kan ve bir silah çıkardı. Hareket halindeyken bile çok iyi bir nişancıydı. Üç yaşından beri pratik yapıyordu. Beş el ateş etti. Emeline'i havada asılı tutan vampire art arda ateş etti. Her iki gözüne ve burnuna isabet ettirdi ve açık ağzına iki kurşun daha sıktı.

Bıçaklar anında çözüldü ve Emeline kulübün zeminine düştü, Lojos onun düşüşünü yumuşattı. Her iki elini de sertçe vücudunun yanlarına kenetledi ve onu kollarının arasına aldı. Emeline artık güvendeydi. Adrenalin Blaze'in vücudunu terk etti ve kendini aniden otururken buldu. Doğru.

Orada, zeminin ortasında. Vücudunu bir ürperti kapladı. Uyuşmuş ve üşümüş hissetti. Çok soğuk.

"Seni kaldıracığım," dedi bir erkek sesi.

Başını zar zor kaldırabildi. Adam omzunun üzerinden uzandı ve silahı elinden aldı. İsteğini toplayabilse bile silahın kabzasını tutamazdı. Silah, sinirsiz parmaklarından kayd ve sonra adam elini bileğine kenetledi. Sertçe. Bir mengene gibi. Acıttı. Yaktı.

"Ben Tomas." *Maksim, hayat arkadaşın yaşayacaksa hemen gitmeliyiz. Bırak gitsin. Mataias onları takip edecek. Çok fazla kan kaybetti. Çok fazla.*

Blaze başını dik tutamayacak kadar ağır buldu ve göğsüne yaslanmasına izin verdi. Emeline gitmiş, Maksim'in güvendiği Lojos adındaki adam tarafından götürülmüştü. Onun da ona güvenmekten başka çaresi yoktu. Tomas onunla birlikte aceleyle dışarı çıktı ve Maksim'in zihnine aktığını hissetti. Güçlü. Çok güçlü.

Beni bırakma, Blaze.

Tomas kulübü geride bırakarak kapıdan hızla çıktı ve o da rüya görüyor olmalıydı çünkü havada ilerlediklerine, rüzgârın başının yanından hızla geçtiğine yemin etti. Yine de serin esinti zihnindeki sisi dağıtmamıştı. Kafası karışmaya devam etti. Maksim'in zihnine yapıştı, ama onu tutan Tomas'tı ve yere yuvarlanmasını engelliyordu.

Seninleyim, sufletul meu. Her zaman seninle olacağım. Seni tamamen dünyama katmaktan başka seçeneğim yok, yoksa seni kaybedeceğim Blaze. Bana izin ver. Çok fazla kan kaybettin. Zaten çoğunlukla benim dünyamda benimle yürüyorsun. Tamamen bana gel. Kendini bana ver. Benim gibi olacaksın ve birlikte babanın ölüm emrini veren zombiyi bulacağız.

Onu kendi dünyasına çekmesine gerek yoktu. O çoktan kararını vermişti. Sadece Emeline onu olduğu yerde tutuyordu ve Emeline, Karpatların ölümsüzler dünyasını ondan çok daha iyi biliyor ve kabul ediyor gibiydi. Her halükârda, bir görünüp bir kaybolan Maksim'di, o değil.

Onu rahatlatmaya çalıştı ama bu çaba çok fazla görünüyordu ve üşüyordu. Bulutların arasında, dünyadan bu kadar uzakta koşturmamalıydılar, Çünkü ısınamıyordu.

ON BİR

MAKSİM Tomas'a **yetişt**i, kollarını Blaze'e doladı ve onu kadim Karpatyalı'nın elinden alıp havada değiş tokuş yaptı. *Arkadaşının güvende olduğundan ve onunla ilgilenildiğinden emin olmalıydı.* Blaze'in kesinlikle kana ihtiyacı vardı ve hızlı olmalıydı. Kaydığını hissedebiliyordu ama Tomas kan kaybını durdurmuş ve daha fazla kan kaybetmemesi için yırtığı kapatmıştı.

Maksim uçarken bile bir tırnağını kullanarak ona bir hat açtı. Kızın ağzını yakut boncuklara bastırdı. Sorulmasına ya da itilmesine gerek yoktu. Blaze beslendi. Onun kanını aldı ve bunu hiç tereddüt etmeden yaptı.

Lojos arkadaşının da çok kan kaybettiğini söyledi, Tomas ona haber verdi. Maksim, Tomas'ın onun yanında kalıp hayat arkadaşını koruduğu için minnettardı.

Bardaki vampirler karakterlerinin dışında davranmışlardı. İki kadını ele geçirmeye odaklanmışlardı. Emeline, kesinlikle.

İhtiyacı varsa ona kan verin. Onu canlı tutun. Lojos, neler olduğunu ve onu neden istediklerini anlayana kadar onu gözünün önünden ayırma.

Bu güçlü bir medyum. Ondan akan enerjiyi hissedebiliyorum, diye araya girdi Lojos. *Dokunuşumdan hoşlanmıyor ve benden uzaklaşmak istiyor. Korkusundan çok hoşnutsuzluğunu hissediyorum.*

Onu hayatta tutun, diye yineledi Maksim, ancak eğer o psişik olsaydı, adamların her biri onun başka bir Karpatyalı ile hayat arkadaşı olabileceğinin çok farkında olacak ve onu hayatları pahasına koruyacaklardı.

Blaze beslenirken kendini onun zihnine bıraktı, onu sıcaklığı, güvencesi ve gücüyle doldurdu. Blaze kıpırdanarak Maksim'e onun farkında olduğunu belli etti ama konuşmadı. Onun kendisini doldurmasına izin verdi, aralarına engeller koymaya çalışmadı, onu zihninde kabul etti, ona izin verdi.

kontrolü ele geçirdi. Onu motive eden şeyleri biliyordu. Onun iyi yanlarını da kötü yanlarını da biliyordu. Karakterinin güçlü ve zayıf yanlarını biliyordu.

Onun dünyasına son adımı attığını çok iyi bilerek onun kanını aldı. Değiş tokuş için sadece onun kanını alması gerekiyordu ve dönüşüm başlayacaktı. Onu evine götürür götürmez bu işi çabucak bitirmeyi umuyordu.

Onu gezegendeki herkesten çok daha yakından tanınması hoşuna gidiyordu. Babası onun karakterini çok erken yaşlarda şekillendirmişti. O bir savaşçıydı. Bir savaşçıydı. İçi yumuşaktı ama inanılmaz bir güç çekirdeğine sahipti. Yetenekliydi ve bir avcı olarak yeteneklerini edinmek için telepatiyi her paylaştıklarında onun zihninde hareket etmeye başlamıştı bile.

yaşayan ölüler.

Yeter, Blaze. Onu dönüştürürken çok zayıf olamazdı. Son derece zorlu bir çile olduğunu duyduğu şeyde ona yardım etmek zorunda kalacaktı. Hayat arkadaşı bir insan olarak ölecek ve bir Karpatyalı olarak yeniden doğacaktı.

Sanki bu gecenin ne kadar önemli olduğunu ve adamın gücünün zirvesinde olması gerektiğini biliyormuş gibi, yine tereddüt etmeden ona itaat etti. Dili kalbinin üzerindeki açıklıktan geçti ve vücudu titredi. Küçük bir jestin verdiği haz.

Onu Tarık Asenguard'ın büyük bir yerleşkesinin olduğu nehre doğru götürdü. Maksim'in evi büyük arazinin arkasında kalıyordu. Daha az arazisi vardı çünkü Tarık'a o kadar yakın olmadığı için buna ihtiyacı yoktu. Onlar Komşular ve mülklerine izinsiz giren çok az kişi vardı. Asenguard'ın arazisi, tepesinde parşömenler ve keskin mızrak benzeri uçlar bulunan uzun demir çitten oldukça gerideydi. Çitin üzerinden tırmanmak neredeyse imkansızdı ve güvenlik önlemleri sayesinde insanlar buradan uzak duruyordu.

Blaze'e daha sıkı sarıldı. Onun dünyasına girmeyi tamamen kabul etmişti. Onun zihninde herhangi bir tereddüt olup olmadığını dikkatle araştırdı ve hiçbir tereddüt bulamadı. Ona inanıyordu. Onun zihnini okuyabildiği gibi Blaze de onunkini okuyabiliyordu. Aralarındaki bağı anlamıyordu, onun anladığı gibi değil, ama kabullenmişti. İnış Tarık'ın arazisinin arka çitinden başladı. Ormanın en sık olduğu yer orasıydı, şehrin kenarında beklenmedik karanlık bir ağaç korusu.

Hemen solundaki gökyüzünden bir şey çıktı, güneyden, nehrin üzerinden görüş alanına girdi. Bulutların arasından hızla düşerek onlara doğru geliyordu. Tomas önlerini kesmek için hızını artırdı. Füze öyle bir güçle içinden geçti ki, vurmaya devam etti.

Baldırındaki Maksim. Ateş içini yakıp kavurdu ve anında binlerce iğne etini delerek kan dolaşımına girdi.

Tomas homurdandı ve düşmeye başladı, Maksim'i inişini durdurmak için altına girmeye zorladı. Bir kolunu Tomas'ın etrafına sarmayı başardı. Şaşırmıştı ama Blaze kıpırdandı, tehlikenin farkına varmış gibiydi ve uzanıp tek sağlam koluyla Karpatyalı avcıyı tuttu.

Tariq, saldırı altındayız. Sen ve Mataias neredesiniz?

Maksim'in sesi her zamanki gibi sakindi ama durumun vahim olduğunu biliyordu. Tomas'ın durumu kötüydü. Ateşten mızrak yarayı dağlamıştı ama aynı zamanda ikisine de zehirli bir şey enjekte etmişti. Blaze'in kana ihtiyacı vardı. Hem de çok.

İçimde senin kanın var, diye hatırlattı. Beni hayatta tutmak için çalıştığını hissedebiliyorum. İkiniz için de ne yapmam gerektiğini söyle.

Yere yakındılar. Derinlere gömülse bile, yerde bekleyen daha kötü bir şey olmasaydı havada saldırıya uğramayacaklarını biliyordu. Tomas bu kadar yaralıyken başka seçeneği yoktu.

Üzerimize gelecekler, Blaze. Tomas kendini uyuttu. Korunmasız ve çok savunmasız olacak. Hangi zehirin kullanıldığını bilmiyorum ama etkilerini şimdiden hissedebiliyorum.

"Onlar" kim?

İki usta vampir kulübe saldırdı. Onlara hizmet eden daha küçük vampirler ve insan kuklaları olacak.

Bir insan kuklayı öldürmenin özel bir yolu var mı?

Onları öldürmek zordur ve bir kez öldürdüğünüzde yakmanız gerekir. Vampirin ölmesi için kalbinin çıkarılması ve yakılması gerekir.

Onun içindeki çeliği hissetti. Evet, kanı onu geri getiriyordu ama o zaten bir savaşçıydı, karşılarına ne çıkarsa çıksın göğüs germeye ve gerekirse hem Tomas'ı hem de Maksim'i korumaya hazırdı.

Kalbine ulaşmak için göğsünü yumruklayacak gücüm yok.

Kendini o kadar yakın bulursan, Blaze, bıçak kullan, hızlı git ve dairesel hareketlerle bir yol açın. Geri çekilin, ikinci kez dart atın ve devam edin. Ellerini ya da dişlerini size geçiremezler. Kanları asit gibi yanacaktır.

Başını salladı ve Tomas'ı yenilenmiş bir güçle kavradı. Tomas bunu hissetti. Şimdi, Karpat kanı çoktan başlamış olan değişimi devam ettirmek için onun içinde hareket ediyordu. Dönüşümün başlayabileceğinden endişelenecek zamanı yoktu.

Üçüncü kan değişiminden önce, ilk kan değişiminin vücudunun organlarını çoktan hazırlamış olması mantıklıydı.

Maksim onları yere indirdi ve elini sallayarak altlarındaki toprağı açıp Tomas'ın bedenini şifalı toprağa sığırdı. Toprağın ona verebileceğinden daha fazlasına ihtiyacı vardı ama zamanları yoktu.

İki kişi, diye uyardı Blaze.

Başını salladı, adamın kollarından kurtulup ona sırtını döndü, elleri silahlarının yanında pozisyon aldı.

Çitin hemen ötesindeki ağaçta bir tane daha olduğunu söyledi.

Bu bir vampir, diye bilgilendirdi onu. Onunla ben ilgilenirim. Diğerleri insan, ama insan değiller. Artık insan etiyile yaşıyorlar. Kan arıyorlar.

Çok aç olacaklar ve kana ulaşmak için vücudunuzu dişleriyle parçalamaya çalışacaklardır.

Blaze yüksek sesle güldü, bu koşullarda beklenmedik bir sestti. "Çok güzel," dedi, ağaçların arasından çıkıp kendilerine yaklaşan iki kuklaya bakarak.

Kendisine doğru ayaklarını sürüyerek gelen iki yaratığı inceledi. Maksim'in gördüğü çoğu kuklaya benziyorlardı. Bir vampir onlara ölümsüzlük vaat etmiş ve defalarca kanlarını almış, onlardan beslenerek onları tekrar tekrar ölüm noktasına getirmişti. Bazen onları arzuladıkları yakıcı kandan birazcıkla besliyorlardı ama çoğunlukla zihinlerini çürüyene ve sadece efendilerinin emirlerini yerine getirip umutsuzca tüketecek kan ve insan eti arayana kadar bozuyorlardı.

Kuklalarda kan ve ete olan yakıcı saplantı o kadar güçlüydü ki, sürekli salya akıtıyorlardı. Köşelerinden uzun salya telleri dökülürdü. Ağızları hırlayarak ve hırıldayarak öne doğru sürünürken, kırmızı çerçeveli gözleri Blaze'e odaklanmıştı. Saçları keçeleşmiş, dağınıktı. İkisinin de yüzünde ve giysilerinde eski kan lekeleri vardı. Çürümüş et gibi kokuyorlardı.

Blaze hareket etmedi. Vücudunu iki kukla ile sığı bir mezarda ölü gibi yatan Tomas'ın arasında sıkıca tuttu. Maksim, sahip oldukları kısa süre içinde üzerine mümkün olduğunca çok toprak dökmüştü ama bununla bile, kan ve gerekli iyileştirici tükürük olmadan ve sistemindeki zehir giderilmeden uzun süre hayatta kalamazdı. Toprak en azından ona bir savaş şansı verebilirdi.

Tarık onlara, sizden on dakika uzaklıkta olduğumu söyledi.

Mataias, "Ben de aynı durumdayım" diye ekledi.

Maksim, Blaze'in kalçasına dokundu. *Aklımda kal. Eğer düşersem, buradan git.*

Bu asla olmayacak, diye kesin bir dille ifade etti omzunun üzerinden ona bakarak.

Yeşil gözlerinin parıltısını yakaladı ama söylediklerinde ciddiydi ve onunla tartışmayacaktı. Kadını ayakta kalacaktı. İhtimaller tamamen ona karşı olsa bile.

O zaman bu işi hızlıca halletmeliyiz.

Hiç tereddüt etmedi. Kendini iki kuklaya doğru fırlattı, iki elinde birer bıçakla hantal insanlara doğru hızla ilerledi. Hızlıydı. Maksim ona kan vermeden önce de hızlıydı ama her değiş tokuşta daha da hızlanıyor ve güçleniyordu. O kadar hızlı hareket ediyordu ki ayaklarının altındaki bitki örtüsü havaya fırlıyor ve neredeyse geçişini kapatıyordu. Aralarındaydı, bıçakları parlıyor, boğazlarının derinliklerine batıyor, dönüyor, dönüyor ve koşarak yanlarından geçip hemen arkalarında dururken geri çekiliyordu.

Maksim kendini havaya fırlattı ve kendini gizlediğini düşünen küçük vampire doğru ilerledi. Vampir ona çarptı, son anda ağaçtan fırladı ve havada çarpıştılar. Vampiri tekrar ağacın gövdesine doğru itti ve kırık bir dala sapladı. Vampir keskin pençeleri ve dişleriyle boynunu ve göğsünü parçaladı, vücudunu tahta kazıktan kurtarmak için çaresizce çırpınıyordu.

Vampir vücudundan bir parça et kopardı ve kanı yuttu. Anında tükürdü, hırladı, geri çekildi, Maksim'in sistemindeki zehri fark etti. Yüz ifadesi sinsileşti.

"Sen zaten ölüsün," diye tısladı.

"Sen de öylesin," dedi Maksim ve yumruğunu vampirin göğsünün derinliklerine daldırarak derin bir delik açtı. Asit kolunu kemiğe kadar yaktı. Parmaklarını düzeltti, iğrenç kırmızı gözlere baktı, keskin tırnakları çürüyen kalbi bulmak için derinlere inerken gözünü kırpmadı.

Hortlak kendini kurtarmaya çalışarak daha sert çırpındı. Maksim'in vücudu onu kırık dala sıkıştırmış ve kolu derine gömülmüşken yer değiştirmesinin imkânı yoktu. Maksim yavaşça kalbi çıkardı, korkunç emme sesi vampirin çığlık çığlığa itirazlarıyla eşleşiyordu.

Maksim kalbi havaya fırlattı ve yere doğru hızla ilerleyen buruşmuş organa çarpan yıldırımı aşağı çekti. Kendini geriye, çırpınan ölümsüzlerden uzağa fırlattı. Dengesiz bir şekilde yere indi, bacakları

beklenmedik bir şekilde pes etti. Yine de, sırtındaki kazığa asılı duran vampire bir çatal yıldırım gönderecek kadar akli başındaydı. Ceset anında kül oldu.

Maksim Blaze'in yardımına gitmek için ayağa kalkmaya çalıştı. İki kuklanın yarım düzine yerinden bolca kan akıyordu, her biri o kadar derin kesilmişti ki kesiklerin öldürücü olması gerekirdi ama vampirin istekleri her zaman galip geldi. Çoktan ölmüş zombiler gibi hareket ediyorlardı. Yine de vücutları çalışmaya devam etti.

Kan kaybına rağmen.

Blaze gereksiz yere, "Aşağıya inmiyorlar," dedi.

Maksim yere sertçe vurdu ve kendini Tomas'ın yattığı yere sürükledi. Diğer Karpatyalı'nın bedenini kendi bedeniyle örttü.

Ateşi dene.

Başını salladı, silahını kaldırdı, en yakındaki kuklaya iki el ateş etti, onun görüşünü aldı ve sonra ikincisiyle aynı şeyi yaptı.

Kalp atışını yavaşlat Maksim, böylece duyamazlar. Seni bulmak için ses ve koku kullanmaları gerekecek. Bunu maskeleyebilirsin.

Bunun doğru olup olmadığından emin değildi. Zehir hızlı etki ediyordu. Kalbini yavaşlatabilir ya da tamamen durdurarak zehrin yayılmasını yavaşlatabilirdi ama bu Blaze'i zihninin yardımından bile yoksun bırakacaktı.

Takviye kuvvetler birkaç dakika içinde burada olacak, Maksim. Yap hadi.

Blaze hızla sağa doğru hareket etti ve sonra iki kuklanın etrafında daireler çizerek koşmaya başladı, böylece iki Karpatyalı avcının konumunu bilemeyeceklerdi. Gözünü Maksim'den ayırmıyor, ondan istediği şeyi yapmasını istiyordu. Diğer iki avcı gelip yardım edene kadar kalbini ve zehri yavaşlatmasına ihtiyacı vardı.

Acele et, diye fısıldadı. Maksim hızlı hareket ediyor, enerji harcıyordu. Zehrin zarar vermek için bolca zamanı vardı.

Gömleğini yırttı ve çok kuru bir dala sararak derme çatma bir meşale oluşturdu. Meşaleyi yakmak için kibriti iki kez çakması gerekti. İki kukla kalbinin atış sesine odaklanmıştı. Kendisine yaklaşımlarına izin verdi ve sonra onları Maksim ve Tomas'tan uzaklaştırmak için birkaç adım geri çekildi.

Her seferinde bir adım atarak onu takip ettiler, hırlamaları derin ve sabitti. Eskiden gözlerinin olduğu deliklerden yüzlerine kan akıyordu. Bu manzara midesini bulandırdı. Midesi çalkalandı ve boğazına doldu ama kendini tuttu ve onların daha da yaklaşmasına izin verdi. İlk kukla kollarını uzattı

ona doğru. Alevler yeterince yakıcı değildi ve bıçağıyla derin bir kesik attı. Yaratık ulumadı. Ağzı sessiz bir çığlıkla ardına kadar açıldı, ama derin kesik onu kıza doğru gelmeye devam etmekten zerre kadar caydırmadı.

Meşaleyi daha tam olarak yanmadan fırlatmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Yaratıklar durdurulamaz görünüyordu. Ne yaparsa yapsın, gelmeye devam ediyorlardı. Derin bir nefes aldı, eli yanıyordu, zihninde yavaşça saydı ve sonra hızla ilerledi, alevleri kuklanın gömleğine, keçeleşmiş saçlarına ve kot pantolonuna dokundurdu.

Saçı ve gömleği alev aldı ve geri sıçradı. Yaratık ilerlemeye devam etti, doğruca ona doğru, alevler içinde. Rüzgara ihtiyacı vardı. Alevleri körükleyecek bir şeye. Kendi meşalesi sıcaktan yanıyordu, neredeyse tutamayacağı kadar sıcaktı. Sanki onun çaresiz düşüncelerini duymuş gibi, rüzgâr yön değiştirdi, ateşi körükledi, böylece alevler yükseğe sıçradı ve kuklayı içine aldı.

Ona doğru gelmeye devam etti ama şimdi alevden bir duvara dönüşmüştü. Pis koku korkunçtu. Dehşet içinde bakakaldı, efendisinin emirlerini yerine getirmeye can atan bu delirmiş yaratığı öldürmek için yapacak başka bir şey düşünemiyordu. Geriye doğru tökezledi, bir gözü tehlikeli bir şekilde yaklaşan diğer kukladaydı. Maksim ve Tomas onun hemen ötesinde yatıyordu ve onları açıkta bırakamazdı. Daha fazla ilerleyemezdi, yoksa bir kuklanın alevli meşalesi tam üzerlerine düşecekti.

Blaze derin bir nefes aldı ve elindeki küçük meşaleyi diğer yaratığa doğru fırlattı. Gömleğine isabet etti ve rüzgâr da alevleri körükleyerek onu takip etti. Amacına ulaşip ulaşmadığını görmek için zamanı yoktu. Alevler artık ona ısıyı hissedebileceği kadar yakındı. Tamamen alevler içinde kalan kuklaya doğru koştu. Kendini havaya fırlatarak iki ayağıyla birden tekme attı ve tam göğsüne isabet ettirdi.

Sıcaklık çok yoğundu, o kadar yoğun ki kot pantolonunun eridiğini biliyordu. inciklerine ve baldırlarına birkaç darbe indirdi ama kukla geri çekildi ve yerde kıvrandı. Korkunç sesler yükseldi. Yerde hareketsiz yatan iki Karpatyalı avcıya doğru sürüklenmeye başladı. Diğer kukla da onları hedef almış gibi görünüyordu. Göğsü ve saçları yanıyordu ama sadece daha küçük alevler çıtırdıyordu, yangın yeni başlıyordu.

Blaze aklına gelen tek şeyi yaptı. Bıçağı kendi üzerinde kullandı, avucunu boydan boya kesti ve kanı iki çaresiz kuklaya doğru fırlattı. Kan damlacıkları havada dönmeye başladı, sanki

kendilerine ait bir hayatları vardı. Blaze Karpatların sağına doğru temkinli bir adım attı. Her iki kukla da ona doğru döndü. Sevinçle ikinci bir adım attı ve ikisi de tamamen ona doğru döndü.

Adım adım onları zehirli Karpatlar'dan uzaklaştırdı. Derin nefes almaya devam etti, paniğe kapılmamak için kalbini kasıtlı olarak yavaşlattı.

Karpatlar

Birinin kendini yerde sürüklemesi onu tiksindirdi, hatta dehşete düşürdü. Sürekli havaya savurduğu kan izlerini takip eden canlı meşalelerin görüntüsüne dayanamıyordu.

Neyse ki hızlı hareket etmediler ve bu da ona bir sonraki hamlesini düşünmek için zaman kazandırdı. Yerde yatan aniden bir çılgılık attı, sanki sonunda alevlerin vücudunu tükettiğini hissetmiş gibiydi. Turuncu ve kırmızı alev kulesinin içinden ona baktı. Kadın dondu kaldı. Gözleri kara delikti, zekâdan yoksundu. Boştu. Yok olmuştu. Kırmızı bile değildi. Birdenbire yeniden canlandılar, tehditkârdılar, ona kötü niyetle bakıyorlardı. Orada zeka ve intikam vaadi vardı.

Gözünü kırptı ve ateş kuklayı tamamen yuttu, öyle ki geriye siyah külden başka bir şey kalmadı. Yine de ürperdi ve içinde ilk kez mutlak bir dehşet hissetti. Diğer kukla çok yakındaydı. Kokusu midesini bulandırdı ve ısı ona ateşin yükseldiğini söyledi.

"Geri çekil," dedi bir ses ve dönüp uzun boylu, siyah saçları akan ve yüzü yıpranmış bir adamla yüz yüze geldi. Tıpkı Tomas'a benziyordu, sadece belki biraz daha korkutucuydu, ama Tomas'ta da başkalarını ona karşı gelmemeleri konusunda uyaran aynı bakış vardı.

Adamın dediğini anında yaptı. Adam hızlı hareket ediyordu, o kadar hızlıydı ki bulanıklığı göremiyordu bile. Maksim gibiydi, bir an oradaydı, bir an sonra ölmekte olan kuklanın kararmış kalbini yere fırlattı. Gökyüzünde şimşekler çatallandı. Gök gürültüsü yuvarlandı.

"Bunu yapmayı öğrenmeliyim," diye mırıldandı aceleyle etrafta dolanırken. İri adamı yerde yatan iki Karpatlının yanına götürdü. Çömelerek elini Maksim'in yüzünde gezdirdi ve parmaklarını nabzına kadar takip etti.

"Onları daha hızlı öldürüyor," diye açıkladı.

Maksim'in nabzı yavaştı. O kadar yavaştı ki neredeyse kaçıracaktı ama sabırlıydı. Onları güvende tutması için ona güvenmişti ve bu onun için dünyalara bedeldi. Şimşek cızırdadı ve gökyüzünü kesti, uzun bir kırbaçla aşağıya atladı ve önce kalbe ölümcül bir isabetle vurdu, sonra da kalan

kukla. Şaşkınlık içinde, yıldırım kırbacı diğer kuklanın siyah kül yığınının tam ortasına isabet etti. Küller grileşti ve rüzgârla birlikte dağıldı.

"İkisinin de sisteminde bir çeşit zehir var," diye açıkladı Blaze, diğer Karpatyalı onun yanına gelip çömelirken. Bir elini kardeşinin bacağına koydu ama sessiz kaldı, gözleri sanki ondan bir şey bekliyormuş gibi kızın yüzündeydi. Kadın elinden geleni yaptı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Tomas hemen kalbini durdurdu. En kötü darbeyi o aldı ama mızrak ya da ok onun içinden geçip Maksim'in baldırına saplandı. Maksim Burada bizi bekleyen vampiri öldürdü ve sonra zehrin yayılmasını yavaşlatmak için kalbini de kapatmak zorunda kaldı."

"Ben Mataias." Kadına yoldan çekilmesini işaret etti. "Geri çekilin. Zehri analiz etmem ve vücutlarından çıkarmam gerekiyor. Bazı durumlarda, kullanılan zehir bir vücuttan diğerine atlayabilen bir parazittir."

Blaze başını salladı ve ona yer verdi ama gerekirse Maksim'e yardım edebilecek kadar yakınında kaldı. Onun zihnine dokundu. Adam oradaydı. Yaşıyordu ama ondan uzaktaydı. Sertçe yutkundu. Maksim'in zihnini korumak on dakikasını almıştı.

iki Karpatlar'dan gelen kuklalar. Zehrin Maksim hareketsiz yatarken vücuduna yayılmaya devam edip etmediğinden emin değildi, diğer avcıyı koruyordu, kış uykusunda bile hala koruyucuydu.

İkinci bir avcı onlara doğru ilerledi. İlki başını kaldırıp baktı, sanki uykusundan ya da çok uzaklardan dönmüş gibi gözlerini kırıştırıyordu. "Tarık," diye selamladı. "Sen kardeşimi al. Ben zaten Maksim üzerinde çalışıyorum."

Maksim'e *dokunmamıştı*. Blaze neredeyse itiraz edecekti ama sonra Mataias'ın artık yanında olmadığını fark etti. Bedeni oradaydı. Ama o yoktu. Kıpırdamadan dinlemeye devam etti. Hissediyordu. Bekliyordu. Sonra o oradaydı. Maksim'in bedeninin *içindeydi*. Maksim'e bağlandı ve Mataias'ın varlığını hissetti. O saf ışıktı. Bembeyaz bir ışık, tamamen ruh. Ego yoktu. Benlik duygusu yok. Sadece şifa enerjisi.

Hareket etmedi. İrkilmedi. Ama izledi ve Maksim'in vücudundaki ışığı takip etti. Mümkün görünmüyordu ama avcı zehri acımasızca Maksim'in gözeneklerine doğru iterken ve kan dolaşımından dışarı atmaya zorlarken onun yanında olduğunu biliyordu. Her organından ve kasından. Titizdi, yavaştı, tek bir organın bile zehirlenip zehirlenmediğini kontrol etmek için zaman ayırıyordu.

Karanlık, ince çamur çizgilerinin tek bir damlası bile saklı kalmıştı.

Şok oldu. Etkilendi. Sanki bir mucizeye tanık olmuş gibi hissetti. Böyle bir şeyi yapabilme yeteneğinden öte, bu hareketin katıksız özverisiydi. Mataias hiç orada değildi. Kendini Karpatyalı dostuna vermiş, kendini hiç düşünmeden iyileştirmek için bir araca dönüştürmüştü. O kadar güzeldi ki Blaze'in gözleri yaşardı.

Mataias yumuşak bir sesle, "Sanırım hepsini aldık," dedi.

Gözlerini kırptırdı ve kendini onun karanlık gözlerine bakarken buldu. Mataias bedenine geri dönmüştü. Maksim çoktan yanlarında kıpırdanmaya başlamıştı.

"Bunu yapan bir 'biz' olduğunu sanmıyorum ama teşekkür ederim. Bu inanılmazdı. Keşke ben de yapabilsem."

"Yapabileceksin," diye garanti verdi Mataias. "Kana ihtiyacı var." Bileğini ağzına götürdü.

"Bunu ona vermek zorundayım," dedi usulca. "Vermek zorunda olduğumu biliyorum." Tereddüt etti. "Onun güce ve Karpat kanına ihtiyacı var ..." "Yapmak zorunda olduğumu *hissediyorum*. Hem de şiddetle."

Bir süre bakışlarını Maksim'in üzerinde tuttu ve sonra başını salladı. Avucundan hâlâ kan damlıyordu ve avucunu açıp Maksim'in ağzının üzerine koyarak yakut damlalarının içine damlamasına izin verdi. Dudakları teninde kıpırdadı ve beklenmedik bir şekilde küçük kelebekler havalandı, kanatları iç duvara çarpıp çırpınarak seksine doğru yol aldı. Onu orada hissetti. Nabzında. Aniden damarlarında dolaşan sıcak kanda.

Maksim zihninde kıpırdandı. Onu sıcaklığıyla dolduruyordu. Babasının ölümünün yüzleşemediği acısını almış ve yas tutamadığı zamanlarda yas tutmasına izin vermişti. Kollarının vücudunu sardığını hissetti ve sonra bir eli bileğinin altından kayarak onu nazikçe ağzına götürdü. O da Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Ona sevgisini verdi, onu sevgisiyle çevreledi, onu güvende ve korunaklı tutmak için bir duvar ördü.

Ona karşı çok nazikti ama yine de çok çabuk şiddete başvurabiliyordu. En çok da ona olduğu kişi, olması gereken kişi olma izni vermesini seviyordu.

Benim, diye fısıldadı zihnine. *Benim hayat arkadaşım. Savaşçı bir kadın. Onları bizden uzak tutun.*

Bana inandın. Bu dünyalara bedeldi. Ona sadece kendi hayatı için değil, arkadaşının hayatı için de güvenmişti. Onun her iki Karpatlıyı da güvende tutacağına güvenerek kendini uykuya yatırmıştı.

Seni görüyorum Blaze, içinden geçen çelik çekirdeği. Sen zaten Karpatyalı'sın. Sadece bize tam olarak geçmedin. Bana bu kanı vermen üçüncü değişimi tamamlayacak.

Onu uyarıyor muydu yoksa övüyor muydu bilmiyordu ama bunu övgü olarak kabul etti. Ona kanını verecek kişinin kendisi olması gerektiğini başından beri biliyordu - bir Karpatyalı olarak yeniden doğmak, tamamen onun dünyasına girmek için bu son adımı atması gerekiyordu. Bunu o istemişti. Onu insan dünyasına bağlayan tek şey Emeline'di. Emmy'yi seviyordu. Emmy'yi her zaman sevecekti ama bir Karpatyalı olarak onu düşmanlarından daha iyi koruyabilirdi.

Maksim derin bir içki içti ve sonra dilini yaranın üzerinde gezdirerek kapattı. Ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı.

"Onları uzak tuttu," dedi Mataias. "Onları senden uzaklaştırmak için kendi kanını kullandı. Hiç şüphe yok ki bir sonraki hamlesi kalplerini sökmek olacaktı."

Bunun bir avcıdan gelen yüksek bir övgü olduğunu biliyordu çünkü Maksim'in kendisine yapılan iltifat karşısında irkildiğini biliyordu - irkilmiş ve gururlanmıştı.

"Bunu yapacağını biliyordum," dedi Maksim. "Dönüşüm başlamadan önce onu güvenli bir yere götürmeliyim."

Mataias, "Tarık onu iyileştirmeyi bitirir bitirmez Tomas'ı alacağım," dedi. "Lojos diğer kadını iyileştirdiğini bildirdi. Şu an için güvende."

"Tomas'taki yaranın iyileşmesi biraz zaman alacak," diye gözlemledi Maksim.

Mataias başını salladı. "Ona göz kulak olacağız."

Mataias'ın bu açıklamayı yapma biçiminde Blaze'in vücudunda bir dizi ürpertiye yol açan bir şey vardı.

ON İKİ

MAKSİM BLAZE'i kollarına aldı ve arazinin arka tarafındaki geniş, iki katlı eve taşıdı. Ev eskiydi, çok eskiydi ama pencereler, su tesisatı ve elektrik tesisatı modernize edilirken zamanın ihtişamı korunarak özenle yeniden inşa edilmişti. Yerlerdeki ahşap altın rengine döndürülmüştü ve duvarlar açık leylak rengindeydi. Yüksek tavanlar, kristal avizeler ve süslü lambri kaplamalar eski malikanenin güzelliği.

"Burası senin evin mi?" Blaze hayranlıkla etrafına bakındı. Zeminde kakma ahşapla gece gökyüzünün güzel desenleri vardı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Yüzyıllar önce buraya geldim ve burayı buldum. Daha sonra geri geldim ve araziyi satın aldım, evi inşa ettirdim ve pencerelerin herhangi birinden, ayın nerede olduğuna bağlı olarak, onu ve yıldızları görebilirsiniz. Üst katta tavanda ay pencereleri var. Açık gökyüzü her zaman yakındır."

Blaze yerde volta atıyordu. Tek bir gıcırtı bile yoktu. Evin huzur ve güven veren bir havası vardı. Yuva. Bu hoşuna gitmişti. Yine de bir elini karnına bastırdı. Sıcak hissediyordu, ateşi yükseliyordu. "Ne bekleyebilirim, Maksim?"

Bakışları hiç irkilmeden onunkilerle buluştu. "Bir din değiştirmeye hiç şahit olmadım Blaze, ama çok acımasız olduklarını duymuştum."

Kaşları havaya kalktı. "Acımasız mı?" Kelimeyi tekrarladı ve yavaşça başını salladı. Adamın kendisini dikkatle izlediğinin farkındaydı. Beklentiyle. Derin bir nefes aldı. "Sanırım vazgeçmek için çok geç? 'Acımasız' kulağa pek hoş gelmiyor."

"Geri çekilmek mi?"

Başını salladı. "Tam bir açıklama yapılmadığına göre," diye ekledi. "Acımasız terimini kullansaydınız, kararımı yeniden düşünebilirdim." O

alay ediyordu, ama yine de etmiyordu. Bu kelimeyi ve ima ettiği her şeyi sevmiyordu. *Vahşice*. Bu da ne demekti?

Kolunu kızın beline doladı ve onu kendi tarafına çekti. Sıkı. Bu iyi hissettirdi. Güvende. Korunmuş. Ama vücudunda dolaşan sıcaklık, ona karşı hissettiği her zamanki sıcaklık değildi. Korkusunu bastırdı ve ona bakmak için başını eğdi.

"Birinin dönüşüm geçirdiğini görmemiş olsanız bile, en azından bana ne beklemem gerektiğini söyleyebilir misiniz? Ne yapacağımı ve neler olacağını önceden bilirim daha iyi yaparım." Gözlerini onunkilere dikti.

Maksim gözlerini ondan kaçırmadı ama bakışlarında, zihninde bir temkinlilik vardı. Onun gücüne sarıldı.

"Bu kötü olacak, değil mi?"

Yavaşça başını salladı. "Vücudunuzun organları yeniden şekillenmek zorunda. Kendini tüm toksinlerden arındıracak. Bence en iyisi yere inelim ve ikimizin de üzerinde kıyafet olmasın."

Sertçe yutkundu ve başını salladı. İlk acı dalgası çok şiddetliydi. Sert. Aniden. Hiçbir uyarı olmadan. İçinden bir tsunami gibi geçti. Acı nefesini kesti ve iki eli de karnına doğru uçtu. Cam kırıkları ve yüzlerce jilet bıçağı içini kesti.

Gözleri büyüdü ama bakışlarını onunkilerden ayırmadı. Orada Orada keder. Merhamet. Hatta korku. Onun için korkuyordu. Blaze ciğerlerine zorla hava çekti ve bedenini gevşetmeye, zihnini acıyı hissedemeyeceği uzak bir yere koymaya çalıştı. Dalga onu ele geçirdiğinde durdurmak mümkün değildi, ama onu sürmeyi, üstünde kalmayı başardı ve hafiflediğini hissettiği anda, her zaman gelip geçtiğini bilsin diye bunu kendine itiraf etti. İnsan her şeye belli bir süre dayanabilirdi, babası ona bunu öğretmişti.

"Acele etsek iyi olur Maksim," diye fısıldadı. "Başlıyor." "*Dragostea mea*, aşkım, sen çok güçlüsün. Eşsiz bir savaşçısın."

Zihinleri arasındaki bağlantı sayesinde onun acıyı hissettiğini fark etti. Elini göğsüne, kalbinin üzerine bastırdı. "Bunu yapma Maksim. Bana bağlı kalma. Bunu hatırlamanı istiyorum, bunu ben *seçtim*. Beni zorlamadın. Senin dünyana gelmek *istedim* ve bunun seninle olmayacağını biliyordum. kolay olacak. Bu *benim* kararımdı."

Başını iki yana salladı. "Seni sevmemek mümkün değil Blaze, ama eğer tamamen dürüst olursak, ki tüm hayat arkadaşlarının birbirine karşı böyle olması gerekir, ben

Sana bir seçim şansı verdim. Bizi birbirimize bağladım, ruh ruha. Hayatta kalmak için dünyamda sana ihtiyacım vardı. Yüzyıllar boyunca yaşadım ve seninle tanıştığım an, cazibene karşı koyamadım. Ritüel bağlama sözcükleri erkeğe doğmadan önce kazınır. Bizi bağlamak zorundaydım."

Eğer itirafı onun hakkında daha az düşünmesine neden olacaksa, bunu başaramadı. Ayak parmaklarının ucuna kalktı, başını aşağı çekti ve onu öptü. "Bana ihtiyacın olması hoşuma gidiyor Maksim, çünkü benim sana ihtiyacım var. Şimdi beni yere götür, ya da nerede olmamız gerekiyorsa, çünkü içimdeki sıcaklığın arttığını hissedebiliyorum ve rahatsız oluyorum."

Maksim kollarını dolayarak onu tamamen vücuduna çekti. Sıkıca. Eli kızın çenesi boyunca kaydı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Seni seviyorum Blaze, sana ifade edebileceğimden çok daha fazla. Bu gece ne olursa olsun, yanında olduğumu bil."

Onu öptü ve adam öpebiliyordu. Sert ve derin öptü, kendini onun içine akıttı. Onun özünü, asla doyamayacağı o bağımlılık yapıcı tadı tattı, ama daha çok aşkı tattı. Gözyaşları gözlerinin arkasında yandı. Babası ölmüştü ve neredeyse bir gün sonra, ona aşık olacak bir adam bulmuştu. Sonsuza kadar aşk.

Babam seni tanımayı bir günle kaçırdı.

Beni tanıyordu. Konuşurduk. Kızının benim hayat arkadaşım olduğundan haberim yoktu ama mahallesinde kimlerin olduğunu bilmek onun işiydi. Olağanüstü bir adamdı. Sıra dışı bir kıızı olması mantıklı.

Onu kollarına aldı ve evin içinde hızla ilerleyerek mutfığa doğru götürdü. Bodrumun kapısı bir köşeye sıkışmıştı. Elini salladı ve kapı onlar için açıldı. Karanlıkta merdivenlerden aşağı süzöldüler. Her şeyi görebiliyordu ama bunun bir önemi yoktu. İlkinden çok daha kötü olan ve tüm vücudunu sarsan acı dalgasına odaklanmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kollarının arasında sarsıldı. Dişleri dudağını o kadar sert ısırды ki kan aktı. Nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı. Bunu kontrol etmenin hiçbir yolu yoktu.

Karşı koyma, diye fısıldadı sesi usulca zihnine.

O da oradaydı. Acı çekerken yalnız değildi. Konsantre olmak zordu, vücudu bükülüp sarsılırken ve bıçaklar ve Jiletler her organını ve kasını kesiyordu. Kafası, sanki

patladı. Omurgası eğildi, doğruldu, onu önce yukarı sonra aşağı çarptı, böylece Maksim onu tutmak için uğraşmak zorunda kaldı.

Kendinizi acıya teslim etmelisiniz. Bırakın sizi alsın. Seni tüketmesine izin ver. Savaşta gibi, Blaze. Yaralandığında, devam edebilmek için seni ele geçirmesine izin vermelisin. Bırak bu acı seni ele geçirsin. Seni bırakmayacağım.

Onu yalnız bırakmayacağını bildiğine dair güvence vermek istedi. Ona olmamasını söylediğinde bile onun yanındaydı. Biliyordu. Onun gücüne güveniyordu ve o da bunu atlatmasını sağlayacaktı. Bu kadar fiziksel bir savaş beklemiyordu ama o haklıydı.

Hayatta kalırsa, kendini acıya teslim etmek zorunda kalacaktı. Ve bu dayanılmazdı.

Vücudu sarsılmayı bıraktı ama kendini hasta hissediyordu. Midesi insan toksinlerini protesto ediyordu. Onun kollarında kusmak istemiyordu. Saçlarının yolundan çekilmesini ve adamın gitmesini istiyordu, böylece bunu onun *göremeyeceği* özel bir yerde yapabilecekti.

Gitmelisin ve bunu yapmama izin vermelisin. Aklımda kal ama izleme. Beni bu şekilde görmene dayanamam.

Maksim toprağı derinlemesine açtı. Onu minerallerle zengin balçığın içine çırılçıplak yatırırken toprak serindi. *Tam burada olacağım.* Elleri saçlarında gezindi, kalın kütleyi gevşetti ve sonra gevşek bir düğümle sabitlemek için başının üstüne doğru süpürdü. Ses tonunda kesinlik vardı ve kadın içgüdüsel olarak Maksim'in tartışacak bir adam olmadığını biliyordu. Onu terk etmiyordu.

Kararını verdiğinde, en az benim kadar inatçı oluyorsun.

Ses tonuna mizah katmaya çalıştı ama midesi çalkalanıyordu. Ağırlaştı. Yan döndü. Maksim, içindekileri boşalttığı hızla etraflarındaki pisliği temizliyor, havanın zengin ve toprak kokulu olmasını sağlıyordu. Koku onu rahatlattı, sanki bir şekilde koyu renkli ve doğal tortularla pırıl pırıl parlayan balçık ona yardım etmek için uzanmıştı. Toprağın etrafında ve altında hareket ettiğini hissetti ve bu da onu rahatlattı.

Sanırım seni burada tutmak için birkaç iyi neden var.

Eli kadının sırtını ovuşturdu, aşağıya doğru, kalçalarının üzerindeki omurganın kıvrımında. *Birkaç tane,* diye onayladı.

Eğer ikimiz de inatçıysak, birkaç tartışma yaşayabiliriz.

Ben tartışmam.

Onun hakkında zaten bildiği şeyi doğruladı. Duruma rağmen kahkahalar yükseldi. *Tabii ki tartışmadı.* Onlar için biraz

ilginç zamanlar.

Acı tekrar vurdu, aniden ortaya çıktı. Bu sefer vücudu tutuldu. Kaldırıldı ve yere çarpıldı. Top gibi kıvrıldı, doğruldu ve geriye doğru fırlatıldı. Hiç kontrol yoktu. Acı içinde nefes alamıyordu. Toksinlerin aşağılayıcı dökülmesini durdurmanın bir yolu yoktu. Her gözeneginden akıyorlardı. Ağzından ve burnundan. Midesinden ve diğer her yerden de.

Paniklemeye başladığında zihninde onu orada hissetti. Maksim. Onun dayanağı. Karpat kanının vücudundan attığı zehirli toksinlerin her damlasını sakince yok etti. Ondan kaçmadı. Bir elini sırtında tutuyor ya da başının üstündeki düğüme doğru ilerliyor, parmakları yanağından aşağı kayıyordu. Nefes alıyordu. Kadın acizken ciğerlerini havayla dolduruyordu. Bir kaya. Onun kayası.

Onun sükûneti aklı başında kalmasını sağladı. Bunu yapabilirdi. Daha kötüsünü de yapmıştı. Babasının işkence görmüş bedeni onu yere sermişti. Onu kollarının arasına almış, polisler gelene kadar tutmuştu ve gelmeleri uzun sürmüştü. Bu gerçek bir ıstıraptı. Onun parçalanmış bedeniyle beklemek

polislerin ve adli tabibin gelmesi için neredeyse bütün gece kolları sıvadı.

Sufletul meu. Sevgi sözcüklerini zihnine fısıldadı. Sadece bunu. Benim ruhum. Benim havam. Soluduğum hava. Anlamıştı çünkü adam ona sarılmıştı. Orada, kalbinde. Ruhunda. Hepsinden önemlisi, onu zihninde hissedebiliyordu, onunla konuşuyor, onun için yorumluyor, hayatını onunla paylaşıyordu.

Dalgaların, sarsıntıların ne kadar sürdüğü ya da her dalganın ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü dayanıyordu. Kendini acıya verdi. Ona. Kendi özgür iradesiyle girdiği yeni dünyaya. Maksim'in sesinden başka bir şey duymuyordu, ona hayatını, yüzyıllar boyunca gördüğü dünyayı anlatıyordu.

Kılıçlar. Atlar. Savaşlar. Güzel yerler. Tepedeki yıldızlar ve her sahnede ay ışığı. Ormanlar. Serin çayırlar ve mavi buz mağaraları. Tüm bunları kadife sesiyle ona veriyordu. Sesi onun dünyası ve içindeki tek şey haline geldi. Acı dalgaları vücudunu büküyor, onu kaldırıyor ve tekrar sıcak toprağa çarpıyordu ama Maksim'in sesine öylesine kapılmıştı ki, başına gelenlerin farkında bile değildi.

Onun için ne anlama geldiğini anlattı. Onu bulmanın mutlak güzelliğini, beklenmedik hediyesini, mucizesini. Onu aramaktan bahsetti.

uzun, sonsuz yüzyıllar boyunca onu aşağı indirdi, siyah boşluk onun Evine, çocukluğuna ve ailesine dair anıları solmaya başladı. Av arkadaşlarından ve bir keresinde görevini ve onurunu ciddiye alan bir aile üyesinden bahsetti.

Maksim ona yeni dünyalardan ve o dünyasına gelene kadar böyle şeyler görmenin güzelliğini artık hatırlayamadığından bahsetti. Ona hissettikleri hakkında söylediği şeyler o kadar güzeldi ki ağlamak istedi, ama göz yaşartıcı acı çok yakındı ve ağlamak zorunda kalacaktı. Eğer yaptıysa bunu kabul et.

Bir süre sonra Maksim onu kollarının arasına aldı, dudakları teninin üzerinde fısıldıyordu. "Seni şimdi uyutabilirim, *lubirea mea-sevgilim*. Uyandığında bizden biri olarak uyanacaksın."

Bitkin düşmüştü. Acı hâlâ devam ediyordu ama korkunç kasılmalar durmuştu. Sert çenesini okşamak için elini kaldırmayı başardı. *Emeline güvende mi?*

"Lojos ona kan verdi ve o uyuyor. Onu koruyor."

Blaze, Maksim'in kontrolüne boyun eğmek için kendine izin verdi. Onu uyumaya gönderdi ve arkadaşının güvende olduğunu bildiği için savaşımadan gitti.

* * *

MAKSİM her zaman yaptığı gibi uyandı, anlık bir uyanıklıkla üstündeki ve altındaki alanı taradı. Blaze'in kalkması için biraz erken bir saattti. Daha fazla iyileşmeye ihtiyacı vardı, bu yüzden uykusuna başka bir şey karışmıştı.

Bir danışmana ihtiyacım var.

Tariq Asenguard. Yalnız değildi. Maksim kollarında uyuyan kadına baktı. Kadın çok güzeldi. Soluk tenli, kıvılcık saçlı. Bir sürü saç. Elini kütlenin üzerinde gezdirdi. Onu dağınık bir topuzla yere yatırmıştı ve kalın kütle hâlâ oraya sardığı kordon tarafından hapsedilmişti ama çok daha fazlası varmış gibi görünüyordu.

Çenesini yumuşak, ipeksi saç tellerine sürtmekten kendini alamadı. Uzun yüzyıllar boyunca onu bulacağına asla gerçekten inanmamıştı. Son birkaç yüzyıl kasvetli ve hiç bitmeyen bir dönem olmuştu. Uzun, gri bir boşluk. Hayatını kabullenmişti çünkü Karpatyalı avcılar dayanıyordu. Onlar

mümkün olduğunca uzun sürdü. Sonunda sahip oldukları tek Şey onurdu ve bunun da bir anlamı olmalıydı. Görevini yapmıştı ama dln bulacağına hiç inanmamıştı. Hediyesini. Kendi kişisel mucizesini.

Blaze onu hayrete düşürmüştü; tüm ilesi boyunca bir kez bile ona karşı en ufak bir suçlama hissetmemişti. Bir kez bile. İyi bir seçim yapmadığını ya da keşke geri alabilseydim diye düşünmemişti.

Hiç ses çıkarmadı. Ona korkuyla ya da öfkeyle bakmamıştı. Onun her sözüne sarılmış ve kendisini dönüşümün acısından uzaklaştırmasına izin vermişti. Bu bir ıstıraptı. Bunu her adımda kendi bedeninde hissetti. Zihninde. Kasları ağrıyordu. Eklemleri ağrıyordu. şimdi bile, geleştirici toprakta geçen bir günün ardından. Uyandığında nasıl hissededeğini hayal bile edemiyordu.

Ben de orada olacağım. Ondan fazla uzaklaşamazdı. O savunmasızdı. Düşmanları onları toprağın altında bulabilirdi ve o derin bir uykudaydı. Savunmasızdı.

Maksim kendini gülümserken buldu. Kadını savunmasız olmaktan çok uzaktı. Kadının kalın topuzunu tekrar okşadı, ipeksi teller çenesi boyunca uzanan gölgeye takılarak onları birbirine bağladı. Kendisini hiç bir savaşçıyla hayal etmemişti. Zihninde, bir hayat arkadaşını düşünmesine izin verdiğinde, o her zaman utangaç ve ağırbaşlıydı. Korunmaya muhtaç. Kendini gülümserken buldu.

Blaze'in ona ihtiyaı vardı, ama onun düşündüğü şekilde değil. Kesinlikle ona ihtiyaı vardı. Sadece güzel vücuduna değil, ruhuna da - savaşçı ruhuna-. Ona hayranlık duyuyordu. Ona saygı duyuyordu. Ona inanıyordu. Bağımsız bir çizgisi olduğu kadar koruyucu bir çizgisi de vardı. Bir ortağı olmasına alışması biraz zaman alacaktı. Ona danışmayı unuttuğunda sabırlı olması gerekecekti ve bunun sık sık olacağından emindi.

Elini salladı ve üzerlerindeki toprağı açtı. Gece gökyüzü karanlıktı. Ay yoktu. Yıldızlar yoktu. Sadece kaynayan bulutlar. Siyah ve kızgın. alkalanıyordu. Rüzgâr sert esiyor, yağmur tehdidini de beraberinde getiriyordu. Uzakta şimşekler atallandı. Birkaç saniye sonra gök gürledi. Hava doğaldı, Karpatyalı ya da vampir tarafından yaratılmamıştı. Fırtınaları severdi. Her zaman sevmişti, çocukken bile. Yerden süzülerek Blaze'in üzerini bir elini salladı.

Maksim kısa bir görüşme için bile olsa ondan ayrılmak istemiyordu.

Blaze iradeli biriydi. Eğer uykusunda, onun gittiğini ya da

yanlış, uyanabilirdi. Canlı canlı gömüldüğünü düşünerek toprağın altında uyanmasını istemiyordu. Zekâsına ve şu anda ait olduğu dünyayı kabullenmesine rağmen hâlâ insani tepkileri olacaktı.

Tarık onu evinin içinde, ay ve yıldızların yerdeki ahşapta altın renginde parladığı büyük odada bekliyordu. Maksim odaya girdiğinde bulutlar açıldı, yağmur çatıya vuruyordu. Rüzgâr pencerelere çarpıyor, yağmur damlalarını camlara düşürüyordu. Ağaç dalları yere doğru eğildi ve yapraklar rüzgârın şiddetiyle dönüp yuvarlanırken gökyüzünde küçük girdaplar oluşturdu.

"Reginald Coonan, şehrin altında bir imparatorluk kuran birkaç usta vampirden yalnızca biri," diye selamladı Tarık.

Maksim kıpırdamayayı bıraktı, haber karşısında tamamen hareketsiz kaldı. "Zaman değişmeye devam ediyor," diye mırıldandı. "Onlara ayak uydurmamız gerektiğini gösteriyor. Yüzyıllar önce, bir vampir kendi bölgesinde başka bir vampire tahammül edemezdi."

Tarık, "Usta vampirlerin kendilerine hizmet etmeleri için yeni dönüşmüş vampirleri toplamaya başlamaları ancak bu yüzyılda oldu," diye onayladı.

"Peki ya şimdi?" Maksim sordu.

"Görünüşe göre efendiler burada birlikte komplo kuruyorlar. Suç oranı dört katına çıktı ama bunun vampirlerin istilasına uğradığımız için olduğundan hiç şüphelenmemiştim. Piyonlarını sıkı bir şekilde dizginliyorlar," diye düşündü Tarık.

"Bu bilgidен emin misiniz?" Maksim söyledi. "Birkaç karışık cinayet oldu ama sadece birkaç tane."

"Hepimiz Blaze'in arkadaşının bir vampirin öldürüldüğünü gördüğü için hedef alındığını düşündük. Ama o *iki* vampir olduğunu söyledi. Biz yeni dönüştüklerini düşündük. Ama o onları görmüş. Reginald ve diğeri. Onu anavatanımızdan tanıdım. Malinov kardeşlerden biriydi, Vadim, eminim. Gösteriyi o yönetiyor olmalı. Tomas, Mataias ve Lojos'la birlikte bile şehirdeki tek efendiler onlar değilse, bu yuvayı temizleyebileceğimizden emin değilim."

Maksim'in kalbi sıkıştı. Malinov kardeşler Karpat dünyasında kötü bir şöhrete sahipti. Beşi de kasıtlı olarak kendi halklarına düşman olmuş, halklarının prensi Mikhail Dubrinsky'yi öldürmek için defalarca komplo kurmuşlardı. Çoğu vampir yüzyıllar süren karanlıktan sonra bir duyguya, geçici bir heyecana ulaşmak için bir noktaya ulaşır. Tıpkı bir esrarkeşin uyuşturucuya ulaşması gibi, onlar da kanın verdiği haz için öldürürler. Malinov kardeşler bilinçli bir seçim yaptılar,

ve bunu hemen yaptılar. Birlikte. Ölümsüz olmaya çalışmadan önce komplo kurdular ve plan yaptılar ve sonrasında da plan yapmaya devam ettiler.

"Onun Malinov kardeşlerden biri olduğundan emin misiniz?"

Tarık yavaşça başını salladı. "Vadim olduğu kesin. Kirja, Rafael De La Cruz tarafından öldürüldü. Mikhail Maxim'i öldürdü. Zacarias De La Cruz Ruslan'ı öldürdü. Sergey hayattaysa yakınlarda olduğundan hiç şüphem yok. Malinovlar genelde birlikte seyahat ederlerdi."

"Blaze onu yüzünden vurdu. Vadim ve kardeşleri her zaman fiziksel olarak güzeldi ve bununla gurur duyarlardı." Maksim bunu bir açıklama olarak söylemişti ama içinde bir endişe vardı. Vadim Blaze'i unutmuyacaktı. Sertleşti. "Kadını o öldürmedi. Emeline. Blaze'in arkadaşı. Ölmesini isteseydi onu anında öldürürdü ama onu oradan çıkarmaya çalıştı. Reginald dikkat dağıtmak için Blaze'e saldırdı, damarlarını açtı ki biz de onu savunmaya koşalım. Hedef onun arkadaşıydı."

Tarık başını salladı. "Hedefin onun arkadaşı olmasını istiyorsun ama Reginald Blaze'i kulüpten çıkarıyordu. Damarını açtı ama bu onu hemen öldürmek için yeterli değildi. Onun güçlü olduğunu biliyordu. İki kadını da istiyorlardı. Hallahan kardeşler bizimle savaşmadı, Maksim. Blaze'in barına geldiklerinde bizi görünce geri döndüler. Ne olduğumuzu anladıkları için değil."

"Emir almışlardı," diye fısıldadı Maksim. Bir yumruğu sıkılmıştı. "Onu canlı istiyorlardı. Onu inine götüreceklerdi."

Tariq başını salladı. "Mataias, Terry ve Carrick'i takip etti. Yeraltına indiler. Aşağıda bir labirent var. Bir yerlerde bir komuta merkezi var, bundan emin. Elektrik var ve tüm modern olanaklar mevcut. Araştırma olarak işaretlenmiş küçük bir alan bulmuş ve içeri girdiğinde aşağıda hücreler olduğunu ve en az dört mahkumu orada tuttuklarını görmüş. Yakınlarda çok fazla piyon olduğu için onları serbest bırakamamış ama oraya hızlıca gitmemiz gerektiğini söyledi."

"Planlama gerekecek. Reginald bu yüzden mülklerin peşindeydi. Üstlerindeki işlerle ilgilenmiyorlar; altlarında ne varsa onu istiyorlar. Eğer geçmişte bazı mülkleri zaten güvence altına almışlarsa, ki Vadim almış olmalı, bir süredir buna hazırlanıyorlardı," diye düşündü Maksim.

"Vadim ve kardeşleri her zaman zekiydi ve her zaman plan yaparlardı. Hayat arkadaşın yükselmeye yakın mı?"

Maksim başını salladı. "Bir geceye daha ihtiyacım var. Onu bir sonraki sabah uyandıracam ve sonra ava çıkacağız. Bakalım bize yardım edebilecek kadar yakın başka avcı var mı?"

"Saldırımızı dikkatlice planlamamız gerekecek. Özellikle de ellerinde rehine olarak kullanabilecekleri esirler varsa," dedi Tarık. "Ellerinde Aşağıda avantajımız var. Mataias aşağıda manevra yapabilmemiz için yeterince araştırma yapmaya çalışıyor. Vadim ve diğer ustalar her ihtimale karşı kaçış yollarını hazırlayacaklar."

Maksim içini çekti. "Başka bir şey daha var Tarık. Başbüyücü Xavier öldürüldüğünde, ondan geriye iki küçük parça, gölge kıymıkları kaldı. Blaze vampirin kuklasıyla dövüştü ama vampir yanarken, kendini ona doğru sürüklerken gözlerinde zekâyı gördü. Kötü niyet. Bunu saf kötülük olarak tanımladı. Eğer Malinov kardeşlerden biri Xavier'in bir gölge kıymığını ele geçirmeyi başarır ve bu kıymık onda varsa, sadece Malinovların kurnazlığına ve zekâsına değil, aynı zamanda Xavier'inkine de sahip olacaktır."

Tarık bu bilgiyi özümserken küçük bir sessizlik oldu. "Usta bir vampir kuklasının gözlerinin içini görebilir, Maksim," diye hatırlattı sonunda usulca.

Maksim başını salladı ve bakışlarını Tarık'ın kilitledi. "Öyle ama kukla dayanılmaz bir acı içindeydi. Acı. Yanıyordu. Hiçbir vampir bir kuklanın ölüm sancılarına yakalanma riskini almaz. Bu vampir yaptı. Sadece bir büyücü bunu yapabilir ve zarar görmeden çıkabilir."

İki avcı, usta vampirlerden oluşan bir yuvanın peşine düşmenin neredeyse imkânsız olduğunu düşünürken uzun bir sessizlik daha oldu. O sırada

İmkansızlık ikisini de durduramazdı. Uzun yüzyıllar boyunca daha kötü ihtimallerle karşılaşmışlardı ve umarım yine karşılaşacaklardı.

"Çağrı yapmamız gerek," diye onayladı Tarık. "Vampirlerin avcılarının ne zaman harekete geçtiğini bildiklerini fark ettim. Bu bölgeyi evim haline getirdiğimden beri, öldürüldüklerine dair kanıtlar giderek azaldı."

"Yine de burada çok sayıda ölümsüz var," dedi Maksim.

Tarık yavaşça başını salladı. "Sanırım zekâlarına daha iyi tutunmaya başladılar. Eskiden bir vampir dönüştüğünde kurnaz ve vahşi olurdu ama doğası o kadar kötüydü ki, zalimlik ihtiyacı güvenlikten bile ağır basardı."

Maksim, "Malinov kardeşler bunu değiştirdi," dedi.

Tarık içini çekti. "Onlar olduğundan hiç şüphem yok. Vadim bir dahi. Sorun şu ki, o her zaman kendi çıkarını düşünürdü. Güç istiyordu. Halkımız için çok şey yapabilirdi ama o dünyayı bizim yönetmemiz gerektiğine inanıyordu. İnsanların bize hizmet etmesi gerektiğine."

Maksim, "Bir vampir için hayal edilemeyecek kadar sabırlı," dedi. "Bir asır sonra kullanma düşüncesiyle mülk edinmek planlama ve sabır gerektirir."

Yine küçük bir sessizlik oldu. Vadim Malinov Karpat dünyasında kötü bir şöhrete sahipti, en az ikiz avcılar Lucian ve Gabriel kadar efsaneydi. Vadim gençliğinde bile düşünen bir adamdı. Vahşi biriydi Savaşçı Malinov kardeşler, bir savaştaki itibarları söz konusu olduğunda De Le Cruz kardeşlerle aynı seviyededir.

"Maksim? Bu şehrin altında neler oluyor?"

Maksim başını salladı. Hiçbir fikri yoktu. Bu kadar çok vampir bir yerde toplandıysa, yer üstünde bir kan gölü olması gerekirdi. Başını yukarı kaldırdı. "Yerin üstünde işlenen suçları görmüyoruz. yapmalıyız. Ancak altımızda neler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Kurbanlarını oraya götürüyor olabilirler."

"Bu yüzden kayıp insanları da takip etmeliyiz. Önce evsizler ve hayat kadınları alınacak. Tanıdıkları hiç kimse hemen kayıp olarak bildirilmeyecek," diyor Tarık. "Polisin içine sızmışlar departmanı."

Maksim başını salladı. "İçeri girdiğimde mümkün olduğunca çok kişiyi inceledim. Birkaç hafta önce oradaydım ve içlerinden birkaçının 'kirli' olduğunu -bir suç patronundan para aldıklarını- sezdim. Vadim o suç patronu olmalı. İnsan gibi davranıyor ve ona yardım etmek için yer üstünde bir insan örgütü kuruyor. Onun vampir olduğunu bilmiyorlar. O gece kulübünde olanlara tanık olduktan sonra, polis ve yetkilileri de şantaj yoluyla ele geçirdiğini düşünüyorum."

"Böyle bir şeyi başarması için gereken kısıtlama inanılmaz."

"Mümkün olduğunca çok avcı toplayın. Bu savaşı yeraltına taşımak zorunda kalacağız ve avantaj onlarda olacak," dedi Maksim.

Tarık, "Hazırlanmak için en az iki kalkışa ihtiyacım olacak," dedi. "Mataias bilgi almak için geri dönmek zorundayız. Arı kovanına çomak sokamayız."

Maksim başını salladı. Mataias bunu yapardı. Büyük olasılıkla ölüm cezası olsa da kardeşlerinden herhangi biri de yapardı.

"Öyle olsun," dedi sessizce ve Karpat halkının geleneksel tarzıyla Tarık'ın kollarını kavradı. "*Arwa-arvo olen isäntä, ekäm-onur* seni korusun kardeşim."

ON ÜÇ

BLAZE teninin üzerinde gezinen parmakların dokunuşuyla **uyandı**. Onun Kirpikleri dalgalandı ve başını kaldırıp evin ana yatak odasının tavanını gördü. Yatak koyu renkli, yoğun bir ahşaptan yapılmış, çok süslü, derin oymalı bir sayvandı. Tavan yüksekti ve yatağın tam üzerinde bir ay penceresi vardı. Gece gökyüzünü ve yuvarlanan bulutların arasından cesurca parlamaya çalışan ince bir hilal olan küçük ay parçasını görebiliyordu.

Nefes aldı, Maksim'in kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekti. Bir anda açlık içini kemirdi. Gerçektir. Korkunçtu. Onun kalp atışlarını duydu. Güçlü. Sabit. Elleri vücudunda gezindi, sadece bir fısıltı. Dokunuşu hafifti. İstekleri arttı. Cinsel organı sıkıştı. Nemli sıcaklığın toplandığını hissetti.

"Maksim," diye fısıldadı usulca, eli onun gür saçlarına doğru kayıyordu. Onun saçlarını seviyordu, tüm o yumuşak kalınlığı. Çok az erkek saçlarını uzatırdı. Saçları onu kadınsı göstermek yerine, güçlü erkeksi özelliklerini vurguluyor gibiydi.

Başını kaldırdı ve gözleri onunkilerle buluştu. Nefesi boğazında düğümlendi. Karnında milyonlarca kelebek uçuşuyordu. O çok güzeldi. Nefes kesiciydi. Tüm vücudu onunkine tepki verdi, yumuşadı, uysallaştı. Davetkâr. Dudakları aralandı. Dili küçük bir hareketle alt dudağına dokundu. Adamın gözleri bu hareketi takip etti. Göğüsleri bir yükselip bir alçaldı ve bakışları samimi bir şekilde alçaldı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, eli bir kez daha onun vücudunda gezinirken. Göğsünün kıvrımlarından kalça kemiğine doğru kayıyordu.

Onun dokunuşunu bir damga gibi hissetti. Gözlerini açtığı anda akşamın serinliğini hissetmişti; şimdi ise sıcaktı. İçi sıcaktı. Dışarı da sıcaktı.

"Açım," diye dürüstçe cevap verdi. Sesi hiç de kendi sesi gibi çıkmıyordu. Sesi boğucu geliyordu. Baştan çıkarıcı. Bir davet. Dilini dişlerinin arasında gezdirdi. Şimdiden ağzında onun tadını alabiliyordu. "Kanın için. Sikin için. Sanırım ikisine de bağımlıyım." Onu *arzuluyordu*. İhtiyacı vardı. İhtiyacı vardı.

İhtiyaç karanlık, saplantılı ve biraz da ürkütücüydü ama ona karşı dürüsttü.

Göğsüne gülümsedi, dili meme ucunda gezindi. Dokunuşu hafifti ama karnından kasıklarına doğru inen her darbeyi ateşten çizgiler gibi hissediyordu. Doğru vuran küçük oklar, içinde zaten için için yanan vahşi bir şeyi ateşliyordu. Dilinin o küçük okşamaları sancılar içinde kıvranıyordu.

"Maksim." Onun adını fısıldadı. "İhtiyacım var ..." Sözüünü kesti, onun ırzına geçmek istiyordu. Onu yuvarlamak, üzerine binmek ve her şeyini almak istiyordu.

ihtiyacı vardı. Elleri hazırlık için onun kollarında sıkılaştı.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye cevap verdi. "Sadece hayatta ve iyi olduğundan emin olmalıyım. Dönüşüm çok acımasızdı."

Onun zihninde hareket ettiğini hissetti. Onu sıcaklıkla dolduruyordu. Onun varlığını. O ana kadar kendini yalnız hissettiğini fark etmemişti. Adam yanındaydı. Onu tanıyordu. İhtiyaçlarını biliyordu. Ne istediğini biliyordu, yine de o orada, zihninde var olana kadar, onu tutan tüm o yerlere sürükleniyordu.

Tek başına yüzleşemeyeceği acılar ve anılar... Neye ve neden ihtiyacı olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Annesi uzaklara sürüklenen çocuğu gördü. Babası onun her şeyiydi çünkü sadece ikisi vardı. Emeline. Onun ne anlama geldiğini. Hiç sahip olamadığı kız kardeşini. Paylaştıkları aşkı. Onları çevrelerindeki diğer kızlardan çok farklı kılan sırları. O bunları aldı. Bu yükleri. Onları kaldırdı ve kendisinin de yaptı. Paylaşıldı.

Duygularının yükseldiğini hissetti. Saf ve güçlü. O bir erkeğin erkeğiydi. Sadece fiziksel olarak değil, diğer her yönden güçlüydü. Onu neredeyse doğduğu andan itibaren şekillendiği haliyle kabul etmişti.

"Zaten insandan çok Karpatlıydın," dedi yumuşak bir sesle, "yine de tamamen insandın. Güçlü bir psişiksin ama içinde bir damla bile Karpat kanı yok. Soyun güçlü Blaze ve dönüşümden neredeyse hiç sorun yaşamadan geçtin. Beni gururlandırırıyorsun."

Göğsünün kıvrımından boğazına doğru öpücükler kondurdu. Kalbi onun sözleriyle çırpındı ve karnı yavaş bir takla attı. Adam içinde asla sönmeyecek bir ateş yakmıştı ama bir de hiçbir erkeğe karşı hissetmeyi beklemediği bir duygu vardı.

Ağzı boynundaydı. Dişlerinin sürtünmesini hissetti. Cinsel organı sıkıştı. Damladı. Acıktı. Adam ellerini kaldırdığında elleri adamın saçlarına yapıştı.

Başını kaldırdı, bakışları yüzünde gezindi. Onun kendisini kolayca okuyabildiğini biliyordu.

Oradaki ihtiyaç. Mutlak arzu. Bunu adamın yüzünden okuyabiliyordu. Çizgiler derin kesilmişti. Şehvet. Aşk. Açlık.

Ağzı onunkini aldı ve hafif dokunuş kayboldu. Dudakları sert ve talepkârdı. Kadın ağzını açtı ve adamın kendisini içine akıtmasına izin verdi, tıpkı adamın zihninin onunkine aktığı gibi. Tadı çok lezzetliydi. Mükemmeldi. Onu sonsuza dek öpmek istiyordu. Tekrar ve tekrar. Sıcak. Emredici. Maksim'in zihnini bedeninden uzaklaştıran bir öpüşme şekli vardı, bu yüzden tamamen hissetmekle ilgiliydi. Saf duygular. Beyniyle olan bağlantısını kaybetmiş ve sadece onun kendisini ele geçirmesine izin vermişti. Arzunun içine akmasına izin verdi. Arzu ve açlık.

Ağzı onunkinden kalktı, böylece dudakları çenesine doğru fısıldadı. Boğazına. Göğsünün kabarıklığına kadar. Kıpırdamadan duramıyordu. Ağzının değdiği her yerde tenine elektrik yayılıyor gibiydi. Nefesi düzensiz, çaresiz soluklarla geliyordu. Göğüsleri şişti. Ağrıyordu. Kollarını adamın başının etrafına doladı ve başını kaldırarak adamın dişlerinin ileri geri sürtünmesini, kan dolaşımından geçerek en kadınsı çekirdeğine doğru o küçük ateş oklarını göndermesini izledi.

Sadece bununla bile içinde bir gerilim oluşuyordu. Gittikçe daha sıkı sarılıyordu. Kalçaları huzursuzca hareket ediyordu. Adam pozisyon değiştirdi, kalçası onunkinin üzerindeydi. Onun sikini hissetti. Sertti. Sıcak. Aç. Adam kalçasına bastırırken her kalp atışını sayabileceğine yemin etti. İstiyordu. Adam ulaşamayacağı bir yerdeydi ve ne kadar kıpırdanırsa kıpırdansın, kendini ona dayamanın bir yolu yoktu. Oluşan gerilimi azaltmanın ve rahatlamamanın bir yolu yoktu.

Dili göğüslerinin üzerinde gezindi. Döndü. Kadın durduramadan bir inilti kaçtı. Adamın saçlarını tutarak onu daha da yaklaştırdı -sanki daha da yaklaşabilirmiş gibi.

"Lütfen, Maksim." Kadının içindeki aciliyet kavrayışının ötesindeydi. Ona çaresizce ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bir şeyler yapması gerekiyordu. Hemen şimdi.

Dişleri derinlere battı. Acının ısırtığı cinsel organına bir spazm daha gönderdi ve ardından tamamen erotik bir his geldi. Ecstasy. Isırık onu uçurumun kenarına gönderdi, gelgit dalgası onu aldı, hızla yuttu. Ağzı güçlü bir şekilde çekildikçe orgazm devam etti ve kadın ezici zevki içinde hissetti.

Aklını. O da en az kendisi kadar bağımlıydı. Neredeyse kendi tadını alabiliyordu. Onun

Aleti her zamankinden daha sertti ve kalçasına doğru küçük, değerli boncuklar sızdırarak ağzını kendi açlığıyla sulandırdı.

Kanını alırken ellerinden biri sol göğsünü şekillendirdi, altından kayarak yumuşak ağırlığı avucunun içine aldı. Diğer eli daha aşağıya kayd. Tam doruk noktası azalmaya başladığında, parmağı oradaydı. Uсталıkla içeri bastırıyordu.

Tekrar istedi. Buna tekrar ihtiyacım var.

Bir parmak daha ekledi ve sonra sıcak küçük tomurcuğunu okşamaya ve daire içine almaya başladı. Ağzı ve vücudunu çalıştıran elleri arasında, onu tekrar hızlı bir şekilde yukarı çekti. Nefesini alıyordu. Vücudunu kontrol ediyordu. İkinci orgazmı onu sardı, böylece haykırdı, onun altında kıvranarak, onu sıkılaştırdı

Onu sabitlemek için saçlarını yumrukladı. Şimdiden dağılmaya başlamıştı.

Dili, açtığı ikiz deliklerin üzerinde gezindi ve sonra ağzı o noktayı kapladı, kız işaretlenene kadar emdi. Meme ucuna doğru öptü ve göğsünü ağzına çekti. Bu, vücudunda cızırdayan beyaz-sıcak bir şimşek çizgisi yarattı.

Adam yuvarlandı, böylece kadın tam da olmak istediği yere, üstüne yayıldı. Onun üzerine oturdu, sıcak, kaygan girişini kalçalarının üzerine bastırdı. Elleri karnının ve göğsünün belirgin kaslarında gezindi. Açlık onu dövüyordu. Beklenti. Adamın tadı zaten ağzındaydı ve daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Onun tenini yaladı, diliyle hissettiklerini özümsemi. Kaslarının üzerinde gezdirdi, onu tattı. Çok güçlüydü. Fiziksel olarak güzel. Nefesi yumuşak küçük pantolonlarla geldi ve keşfetmek istemesine rağmen kendini acele etmekten alıkoyamadı. Sadece çok fazla şeye ihtiyacı vardı. Açlığını bastırmak mümkün değildi. Dişlerinin kaydığını gerçekten hissetti ve midesi iyi bir şekilde yuvarlandı. Seksi hissettiriyordu. Erotik. Hiç de beklediği gibi bir his değildi. Ona doğru eğildi ve adam saçının düğümünü çözerek yüzünün etrafından dolanmasına ve sırtından aşağıya dökülmesine izin verdi.

Ağzını kalbinin hemen üstündeki ağır kaslara bastırırken derisini yüzdü.

O sabit vuruş hızlandı. Aleti sarsıldı. Ritmi korudu. Dilini onun teninde gezdirdi. Düşündüğü zaman onun yardımına ihtiyacı yoktu. Bunu o istemişti. Tıpkı onun dünyasına girmek istediği gibi, kendisine ait olanı da yardım almadan almak istiyordu. Ona ait olanı. O onundu. Onun. her zaman onun olacaktı.

O güçlü nabzı buldu. Güçlü bir ısırıkla aldı. Onunkini. İçine aktı. Kendi özünü. Onun özü. Maksim. Zihnini doldurduğu gibi onu da dolduruyordu.

onunki. Egzotik, erkeksi baharat inanılmazdı. Ona karşı büyüyen açlığını artıran bir afrodizyaktı. Şimdiden artmaya başlamıştı ve onun kendisini tamamen doldurmasını isteyerek birazcık kıpırdandı. Onun tarafından kuşatılmaya ihtiyacı vardı.

Elleri kadının sırtında gezindi, poposuna indi ve onu kolayca kaldırdı. Aralarına uzandı ve onun hediyesini buldu, o güçlü, kalın şaft, zaten yaşamla titreşiyordu. Kıpırdandı, kendini içine sokmaya çalıştı ama adam onu engelledi.

Maksim.

Bana bak.

Meşguldü. Ağzı onu içine aldı. Ciğerleri onun havasını soludu. Zihni onu her karanlık köşeye kabul etti, böylece onu çevreledi. Adam kıpırdamadığı için kirpiklerini kaldırdı. Güçlü bir iradeye sahipti ama Maksim'in sert, amansız bir yanı olduğunu ve bununla karşı karşıya gelirse kazanamayacağını çoktan anlamıştı. Kirpiklerini kaldırdı.

Gözlerindeki bakış onu yakıp geçti. Vahşi bir şeyi ateşledi ve patlayıcı. Tam olarak olduğu gibi görünüyordu - bir avcı. Bunu gizleme zahmetine girmemişti ve ona ne olduğunu -ve onun için ne olduğunu- gösterdiğini biliyordu.

Parmakları kadının kalçalarındaki sert kaslara daha da gömüldü. Girişindeki yanan tacı hissedebilmesi için onu üzerinde dengede tutuyordu. Yoğun ısıyı hissedebiliyordu ve vücudu onun tarafından doldurulmak için çaresizce çırpınıyordu.

"Bu sadece benim hayat arkadaşım olduğun için değil. Benim mucizem. Benim için her şeyin ötesinde bir hediye. Bunun nedeni sana aşık olmam. Kim olduğuna. Ne olduğuna. Bunu bilmen gerek."

Dilini yakut kırmızısı boncukların üzerinde gezdirdi, içgüdüsel olarak iğne deliklerini kapattı ve onu öpmek için uzandı. Ona dünyayı teslim etmişti. Hissetti

beyanının gerçekliği onun ruhuna doğru mızrak gibi saplandı. Onu kabul ederek, asla yalnız kalmayacağını ve her zaman yanında olacağını biliyordu.

onun sadakatine ve korumasına sahipti. Ayrıca onun kendisini olduğu gibi kabul edeceğini ve bir savaşta kenara itmeyeceğini de biliyordu. Dahası, o onunla seks yapmanın alışılmışın dışında olduğunu biliyordu. Aşk beklemiyordu.

Ağzı onunkinin üzerinde hareket etti, dili dudaklarının üzerinde kaydı. Ağzını açtı ve bu iddianın onun için ne anlama geldiğini anlatmasına izin verdi. Kadınlık konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Kadın olmak için yetiştirilmemişti.

flörtöz ya da sevimli. Nasıl olunacağını bilmiyordu. Kimseden özellikle etkilenmemiştir.

Maksim farklıydı. Maksim *her şeydi*. Gördüğü tek şey oydu. İhtiyacı olan ya da istediği her şey. Ve adam onu seviyordu. Sahip olduğu her şeyle öptü ve o da onu öptüğünde, vücudu zevkle titredi ama tersine dönen kalbiydi.

Ben de seni seviyorum, Maksim. Sen benim seçimimsin. Her zaman. Çünkü öyleydi. Bunu yüksek sesle söyleyemeyebilirdi ama ona telepatik olarak söyleyebilirdi ve bunun onun için yeterli olacağını biliyordu. Ciddi olduğunu anlayacaktı, daha onları birbirine bağlamadan önce, onu gördüğü anda bile - ya o ya da hiç kimse olduğunu biliyordu. Bunu zihninde çözememiştir ama beyninin arkasında bir yerlerde bu bilgi vardı.

Maksim kalbinin kabardığını hissetti. Aleti de kabardı, ki bu imkânsız olmalıydı. Çoktan dolmuş, sertleşmiş ve ona duyduğu ihtiyaçla zonklamaya başlamıştı. Onu üzerine doğru çekerken, kavurucu sıcaklığa sahip, sıkı, ipeksi kıvrımların arasından geçerek onu içine alırken kabardı. İç kasları onu kavırıyor ve sıkıyor, girişiyle savaşıyordu; bu, her ikisini de yakan ateş şeritleri gönderen enfes bir işkenceydi.

Onu altına aldı, dizlerinin üzerine çıkarken bacaklarını kaldırdı, bacaklarını omuzlarına doğru iterken aralarındaki bağın kopmasına izin vermedi. Parmakları tekrar kalçalarını yakaladı ve derinlere daldı. Cennetin içine. Sanki bir kibrit çakmış gibi tutuştu. İçinde yumuşak ve nazik hissetmesine rağmen onu sert ve kaba bir şekilde aldı. Kız onunkini çevirmiş olsa bile lapa haline getirmişti. Ya da belki de onları eritmiştir.

Onu hızla kaldırdı, kendisine doğru geldiğinde yüzüne baktı. Bu bakışı -şok ve şaşkınlık patlamasını- seviyordu ve her zaman orada görmek istiyordu. Onun içinde hareket etti, derinlere daldı, orada olmaya ihtiyacı vardı.

Ateşle çevrili. Kavurucu ipekle. Sıkıştırılmış, neredeyse boğulmuş, ama yine de bir erkeğin alabileceği kadar coşkuya yaklaşıyordu.

Onun yüzünü izledi, onu içine çekti, orada zihninde hissettiklerini özümsemiştir. Onu almak öyle bir hediye idi ki, ona bedenini, ruhunu ve şimdi de kalbini vermişti. Kız inanılmazdı. Vücudu inanılmazdı. Her şeye sahipti ve bunu biliyordu.

Onu tekrar kaldırdı, kesik kesik nefes alışını, gözlerindeki şaşkın bakışı, her çekişinde vücudunun onunkinin peşinden gidişini sevdi. Derinlere her dalışında zevkten titremesini. Hissetmek dışında her şeyden vazgeçti,

Kontrolünü kaybedene kadar vücudunun onu sürüklemesine izin verdi. Ta ki her vuruşunda sert, kaba ve derin bir şekilde içine girene kadar.

"Daha fazla," diye kulağına nefes verdi. *Daha fazla*, diye fısıldadı onun zihnine.

Bu da hoşuna gitmişti. Onun kendisini istediği gibi onun da kendisini istemesi. Ona daha fazlasını verdi. Daha fazlasını aldı. Ondan iki orgazm daha çıkardı.

Kendini nihai serbest bırakmaya izin vermeden önce, onun içine döküldü, vücudunu kendi vücudu için talep etti ve onun içinde başka bir sert sarsıntıyı tetikledi.

Yavaşça bacaklarını yatağa indirdi, sonra üzerine çöktü ve yüzünü boynuna gömdü. Kızın kokusunu seviyordu, kokusu her tarafını sarmıştı. Onun için çok ağırdı, ama olduğu yerde kaldı, yumuşak bedenini altında sabitledi, kollarını ona doladı, içine kilitlendi, her artçı sarsıntıyı, her dalgalanmayı hissetti. Yavaşça süzölmeye başladı. Nazik. Sevecen. Ona bunu veriyorum.

"Bizi yuvarlayacağım ama içinde kalmak istiyorum," dedi kadının çarpan nabzına karşı. Henüz onu bırakmaya hazır değildi. Hâlâ sertti. Böyle bir güçle patladığında imkansızdı.

Kollarını Blaze'in etrafında sıkıca kavradı ve Blaze de bacaklarıyla Maksim'in etrafında dönerek vücudunu Maksim'in vücuduna kilitledi, onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Maksim onun altına girecek şekilde yuvarlandı, Blaze de onun üstüne çıktı. Blaze'in göğüsleri Maksim'in göğsüne yaslanmıştı; meme uçları sert, küçük noktacıklar halindeydi, göğüsleri yumuşaktı, vücudu saf cennet gibiydi. Ellerini Blaze'in sırtında gezdirdi, onu şekillendirdi, vücudunun hissini ezberledi. Kıvrılmış belini ve vücudunun şeklini seviyordu.

Kalçaları dışarı çıkmıştı. Teni saten yumuşaklığındaydı. Parlak kıvıll saçları, ateşli bir şelale gibi etrafında yuvarlanıyor, göğsüne ve omuzlarına düşüyordu, o kadar güzeldi ki nefes alma yeteneğini elinden aldı.

Blaze yavaşça ayağa kalktı, kucağının üzerine oturdu, bacaklarını iki yanına bastırdı, içinde nazıkçe kaymaya devam ederken göğüsleri sallanıyordu. Onun

Elleri beline gitti ve onu kendisine doğru tuttu. Onu izledi. Yüzünü. Vücudunu. Hepsi onun. Acımasız gri bir boşluktan buna, hayatını sonsuza dek şekillendirecek renklere geçmişti. Ona verdiği güzellik.

"Keşfettik ki, bizim uğraştığımızdan çok daha fazlası ile uğraşıyoruz. Beklenen," diye paylaştı, başını geriye atarken küçük beyaz dişlerini ısırmasını izledi. Bir eli arkasına uzanıp adamın kalçasına dayanmıştı. Her

zamankinden daha güzel görünüyordu.

Blaze sanki tam olarak konuşamıyormuş gibi küçük bir ses çıkardı. İniltisi alçak ve hararetiydi. Onun konuşamamasını seviyordu. Ona yaptığı şeyin

onu tam sınırdaki tutuyordu.

"Hâlâ şehrin altındaki labirentin haritasını çıkarıyoruz. Baş Vampir son derece tehlikelidir. Koruma katmanlarına sahip olacak ve bu da hem insan hem de ölümsüzlerden oluşan bir ordu kurduğu anlamına geliyor. Biz

Neyin peşinde olduğunu biliyor ve öğrenmemiz gerekiyor. Bunu yapana kadar, *sufletul meu*, Emeline'e çok yakın ve gizli kalmanı istiyorum. O büyük bir tehlike altında. Vampirlerin ikini de ele geçirmeye çalıştığını düşünüyoruz, ama özellikle de onu. Vadim Malinov bize karşı daha küçük vampirler göndermeliydi, ama o bir efendi gönderdi ve kendisi de geldi. Elini *asla* açığa çıkarma.

Bunun gibi, en değerli parçalarınızdan birini tehlikeye atmak ve sonuç buna değmeyecekse kendinizi düşmanlarınıza ifşa etmek."

Kendini tutamadı. Konsantre olmakta biraz zorlanıyordu. Ateş onun kavurucu sıcaklığından kasıklarına, göğsüne ve kalçalarına doğru yayılmaya başlamıştı. Şimdi hareket ediyor, kendi ritmini buluyor ve ona yavaşça biniyordu. Yanık geri dönmüştü, her zamankinden daha sıcaktı ve bu yavaş, yavaş hızın kontrolüne bir şeyler yapmaya başladığını fark etti.

Elleri kızın belinde sıkılaştı. "Sana önemli bir şey söylemeye çalışıyorum Blaze," diye ısırdı sıkıdığı dişlerinin arasından, çünkü birden hiçbir şey kasıklarındaki sıcaklık kadar önemli görünmedi. O ipeksi kılıf onu kavıyor ve sağlıyordu. Zaten bir kaya kadar sertti, hatta daha da sert, çelik bir sivri, geniş ve kalın, onun aşağı doğru spiralini karşılamak için yukarı doğru yükseliyordu.

"Sonra anlatırsın tatlım," diye teşvik etti.

Elleri kadının karnından göğüslerine doğru kaydı. Ellerini ve parmaklarını kullanarak yoğurdu, masaj yaptı ve sonra çekiştirip yuvarladı. Her çekiş, üzerine sıvı bir ısı gönderiyor, sikini sıcak balla yıkıyordu. Kadının vücudunu yakaladı ve sağ göğsünü ağzına götürdü.

Haykırdı. Nefesi ciğerlerini aceleyle terk etti. Vücudu daha sert hareket etti. İç kasları onu o kadar sıkı kavradı ki zar zor nefes alabildi. Dayanabildiği sürece hızını onun ayarlamasına izin verdiğinde ağzı doymak bilmiyordu.

"Daha hızlı, *dragostea mea*," diye fısıldadı, sesi ihtiyaçtan boğuklaşmıştı. "Yoksa ben devralırım."

Kadın hızını değiştirmede ve adam hemen işi devraldı, onu kendinden uzaklaştırdı. Onu dizlerine kadar çekti ve başını yatağa doğru itti. Onu arkadan kavradı, derinlere kaydı. Çok sıcaktı. Çok güzeldi. Her seferinde daha iyisi olamazmış gibi geliyordu ama öyleydi.

Daha önce her seferinde olduğu gibi kendini onun içinde kaybetti. Ona verdiği her şekilde hoşuna gitti, kalçaları ona doğru sürdüğü kadar sert bir şekilde geri bastırdı. Nefesi küçük hıçkırıklar halinde geliyordu. Adam onu u ç u r u m u n kenarına götürüp devam ettiğinde dudaklarında onun adı vardı. Bu gece onlarındı.

O bir Karpat avcısıydı. Karşı karşıya oldukları tehlikeyi biliyordu. Artık bir hayat arkadaşına sahip olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Bunun güzelliğini. Ezici duyguyu. Bunu. İçini saran ateş. Alevler kavurucu sıcakta yanıyordu.

Derin derin vurdu, ateşin onu almasına izin verdi - ikisini de. Acele doruk noktası onu sarsarken hızlı ve beklenmedik bir şekilde geldi, onu gelgit dalgasıyla süpürdü, ikisini de salladı. Üst bedenini kadının sırtının üzerine bırakarak ensesini okşamaya başladı. Bu pozisyon hoşuna gitmişti, kadın onun altında dizlerinin üzerinde kıvrılmıştı, siki olabildiğince derine gömülmüştü.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum Blaze, ama her seferinde güzelliğinle beni sersemletiyorsun." Kulağının hemen arkasındaki tatlı noktayı yaladı ve sonra kulak memesini nazikçe dişlerinin arasına aldı, tepki olarak titrediğini, artçı şokların etrafında dalgalandığını ve onu daha sıkı sıkıttığını hissetti.

"Ben olduğumu sanmıyorum," dedi ve yüzünü yana çevirerek yatağın üzerinden onun yüzüne baktı.

Kirpikleri uzundu. İri ve güzel gözlerini çerçeveleyiyorlardı. O yeşil gözlere sonsuza kadar bakabilirdi. Eğilip yüksek elmacık kemiklerini öpmek için sırtına bastırdı. Vücudu yumuşak ve teslimiyetçiydi ama çelikten yapılmıştı. Sonsuza dek onun yüzüne, o gözlere bakmak istiyordu. Onun içinde kilitli kaldığı, bedeninin onunkinin üzerine çöktüğü, gözlerinin onunkilerde olduğu bu anın hatırasını kendisiyle birlikte savaşa götürecekti. Eğer gördüğü son manzara buysa, o uzun ve sonsuz yüzyıllar buna değmişti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Bunun ötesinde. Seni, Maksim'i. Adam olan seni. Onurun ve dürüstlüğün her şey ama bana dokunma şeklin. Bana sarılma şeklin. Çok kırıldığım zihnimde. Sanki parça parça beni tekrar bir araya getiriyormuşsun gibi hissediyorum, oysa öyle olduğumu görmeyi bile reddediyordum. kırık."

"Yas tutuyorsun Blaze, kırılmadın," diye nazikçe düzeltti ve tekrar ensesine sokuldu. Omzunu ısırdı, ısırın bir okşayış. Dili belli belirsiz izleri yaladı. "Sen çelikten yapılmışsın, benim savaşçı kadınıam."

"Hâlâ içim kırık, Maksim. Sen olmasaydın hala hayatta olamazdım ve bunu sen de biliyorsun. Hallahan kardeşleri de yanımda götürecektim ama o savaştan sağ çıkmayı beklemiyordum."

Blaze'in sesi, zaten bildiği bir şeyi ona itiraf ederken gergindi. Ona daha önce de anlatmaya çalışmıştı. Aklında o vardı. Kararı bilinçli olarak vermemişti ama yine de oradaydı.

"Çatıda kendinize bir kaçış yolu sağladınız, *dragostea mea*, bu nedenle topyekün bir saldırıdan sağ çıkamayacağınızı düşünmüş olmanız mümkün.

Dört adamla savaştınız ama yine de hayatta kalabileceğinizi düşündünüz. Tuzaklarınız çok geniştir. Hallahanlılardan herhangi birinin geceyi sağ geçirebileceğinden şüpheliyim."

Yavaşça, isteksizce kadının bedenini terk etti ve onu kollarının arasına alarak kendine yaklaştırdı. Saçları her yerdeydi. Tüm o parlak kırmızı. Yeşil saçları

Gözleri neredeyse parlıyordu ve cildi yarı saydam görünüyordu. Görünüşünde ince bir değişiklik vardı. Her zaman güzeldi ama Karpat kanıyla ilgili bir şey kadınların görünüşünü daha da güzelleştiriyordu.

Aklından geçenleri açıkça okuyarak ona gülümsedi. "Erkekler de öyle. Çok güzelsiniz ve arkadaşlarınız Tarık ve Tomas'ın da öyle olduğunu fark ettim."

"Onları fark etmene gerek yok," diyerek eliyle saçlarını düzeltti ve omzunun üzerinden geçirdi. Avucunu ensesine doladı, parmakları yanağında gezindi, başparmağı ağzının köşesini okşadı. "Senin gözlerin sadece benim için."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Kadınlar güzel erkeklere tıpkı erkeklerin güzel kadınları fark ettiği gibi bakar."

"Yok." Sesinin kısık olduğunun farkındaydı. O bir insandı, bu yüzden Belki de bu alışması gereken bir şeydi ama kızın başka erkekleri fark ettiği düşüncesi ona pek iyi gelmiyordu.

"Güzel kadınları fark etmiyor musun? Emeline'e bakmadın mı?"

Bakışlarını onun üzerinde sabit tutarak başını salladı. "Hayır. Diğer kadınların yanı sıra yaratıklarda ve hatta erkeklerde de güzellik görüyorum, ama bu

Onlardan fiziksel olarak etkilenmek imkansızdır, bu yüzden onlara bakmanın pek bir anlamı yoktur. Karpat erkekleri güzelliği insan gibi değerlendirmez. Biz bunu sadece hayat arkadaşlarımızda görürüz."

Kaşları havaya kalktı. Dudakları mükemmel bir O harfi oluşturdu. Belli ki adam onu şok etmişti. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Biz sadece ruhumuzu tamamlayan kadınlara ilgi duyarız. Elbette her türün anomalileri vardır ve biz de istisna değiliz. Bazı Birkaçı içlerinde büyüyen bir hastalıkla doğar ve gerçek hayat arkadaşlarını reddederler. Bu reddediş sonunda her ikisini de öldürür. Bu üzücü bir durum. Bu hastalığa sahip her erkek vampire dönüşür. Bunun istisnası yoktur. İnsan hayat arkadaşı olmadan dayanamaz, sonsuza kadar dayanamaz."

"Bu hem iyi hem de biraz korkutucu. Bu koşullar altında hayat arkadaşınızı takıntı haline getiremez misiniz?"

"Can dostlarımıza kafayı takmış durumdayız. Onların sağlığını ve güvenliğini çok ciddiye alırız. Savaşa girecek çok fazla kadın bulamazsınız. Çoğu erkek kadınlarının tehlikede olmasını kabullenemez."

Kadının yüzündeki değişimi gördü ve eğilip ağzını onunkine değdirdi. "Görünüşe göre ben bunu seksi bulan erkeklerden biriyim ve

savaşçı kadınının benim yanımda savaşması için uygun. Zaten iyi becerilere sahipsin ve vampiri öldürmek için ihtiyacın olan bilgiler zihnimde, senin için kolayca erişilebilir durumda. Bir vampirle tek başına savaşmanı istemem.

Hayır. Asla. Ne kadar iyi olursan ol."

Ses tonundan Blaze'in vücudunun ürperdiğini hissetti. Kulağa korkutucu ve tehlikeli geldiğini biliyordu ve bunu kastetmişti. Bundan hoşlanmazdı. Buna tahammül edemezdi. Ve eğer o kadar akılsızca davranırsa onu kesinlikle durduracaktı. Bunu onun zihninde de okudu ve bundan pek hoşlanmadı.

Bağımsızdı ve bir başkasının, hatta kendi hayat arkadaşının emirlerini körü körüne uygulayan biri değildi.

"Ben bir erkek Karpatlıyım Blaze ve ben nasıl senin için ödün vermeye hazırsam, sen de benim kim ve ne olduğumu kabul etmeli ve ödün vermelisin.

Yine de kendinizi ve çocuklarımızı koruyabilmeniz için nasıl yapacağınızı bilmenizi isterim."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça başını salladı. "Yine de onlardan biriyle karşı karşıya gelmemeyi tercih ederim. O kuklaları öldürmeye çalışmak yeterince zordu. Ve sana söylemeliyim ki Maksim, o gözler ateşin içinden bana baktığında, yaşadığım en ürkütücü şeydi."

Blaze'in ağzına bir öpücük daha kondurdu ve onu bir kenara bırakmadan önce çenesinden aşağıya doğru bir öpücük daha bıraktı.

"Gitmek zorundayım, Blaze. Onları yok edeceksek bilgi toplamak için sahip olduğumuz her adama ihtiyacımız var. Emeline'in korunmaya ihtiyacı olacak. Seni ona götüreceğim ve ikiniz birlikte bekleyebilirsiniz. Eğer arkadaşınızı ele geçirmek için birini gönderirlerse.

hemen beni ara. Sana birkaç beceri göstereceğim. Giyinme. Temizlik. Uçmak bile. Ne yaptığınızı bilene kadar ben yanınızda olmadıkça uçmamanızı tercih ederim. Sadece biz dönene kadar bekle ve sonra, *sufletul meu*, savaş planımızı birlikte oluşturacağız."

"Nereye gidiyorsun?"

"Hepimiz, kaçabilecekleri başka bir yeraltı tesisi olup olmadığını ve bilmediğimiz ölüm alanları kurup kurmadıklarını tespit etmek için şehrin etrafındaki noktaları kontrol ediyoruz."

Başını salladı, saçlarını örmek için arkasına uzanmıştı bile. Bu hareket göğüslerini davetkâr bir şekilde kaldırdığında neredeyse inliyordu. Bu savaşların bitmesini istiyordu, böylece kadınının vücuduna tapınarak vakit geçirebilecekti, hem de çok uzun bir süre.

ON DÖRT

BLAZE EMELINE'i sıkıca **kucakladı** ve sonra geri çekilerek bakışlarını Emeline'in vücudunda aşağı yukarı gezdirerek hasar belirtisi aradı. Emeline

Solgun görünüyordu ve şaşırtıcı mavi gözleri oval yüzünde her zamankinden daha büyük görünüyordu. Kalın siyah saçları başını her çevirdiğinde mavi ışıklarla parlıyordu. Blaze gibi o da saçlarını karmaşık bir şekilde örmüştü ve balık kılçığı şeklinde beline kadar iniyordu.

Gerçekten çok güzeldi ve Blaze, Maksim'in söylediklerine rağmen onun büyüüne *kapılmayacak* bir erkek hayal bile edemiyordu. Kulüpte onu arzulamayan dünyadaki tek erkek o olmalıydı. "Bana iyi olduğunu söyle."

Emeline titreyen parmaklarıyla ağzına dokundu. "Lojos bana kan verdi. Hatırlamadığımı sanıyor ama hatırlıyorum," diye ağzından kaçırdı. "Tadını ..."

Sözlerini yarıda kesti. "Korkunç olacağını düşünmüştüm. Korkunç olmalıydı." Biraz çaresizce odanın etrafına baktı. "Gördüğüm tüm o kâbuslar gerçek oluyor Blaze. Kan da dahil."

Barın üst katındaki dairedeydiler. Her ikisi de çocukluklarının büyük bir bölümünü oturma odasında, pencereden dışarıya bakarak geçirmişlerdi. aşağıdaki sokaklar. Tanıdık gelen bir rahatlık vardı ve sanki karşılıklı anlaşmışlar gibi, ikisi de odanın karşısına geçerek büyük pencerelerden aşağıdaki caddeye baktılar.

"Emmy, hayatını kurtarmak için sana kan vermek zorunda kaldılar."

Emeline başını salladı. "Biliyorum. Bunu yapmadan önce yapacağını biliyordum. Bunların hepsi kâbusun bir parçası." Parmaklarını avucunun içine doğru kıvırdı. "Bunun gerçek olduğunu hep biliyordum," diye fısıldadı. "Sen de biliyordun. Kimsenin bilmediği bu dünyanın bir parçasıyız.

başka kimse bilmiyor. Neden bilmiyorum ama öyleyiz." Elini yukarı kaldırıp savunmasız boğazını okşadı. "Sanırım baban biliyordu. Bu yüzden seni mümkün olduğunca erken eğitmeye başladı. Benimle denedi. Ama işe yaramadı. Şiddet için donanımlı değilim."

"Emeline," diye fısıldadı Blaze usulca, sesindeki suçluluk duygusunu duyarak. "Bu iyi bir şey. Ve sen tanıdığım herkesten daha cesursun. Her zaman da öyleydin."

"Ona söyledim." Emeline şaşkın gözlerini Blaze'e kaldırdı. "Sean. Ona rüyalarımı anlattım. Ona bunların sadece kâbus olmadığını, önsezi olmalarından korktuğumu söyledim. Olayları olmadan önce biliyorum. Ona tünellerden ve ikimizin tünellerde koştuğundan bahsettim. Aşağısı korkunç. Kabuslarımızda gördüğümüz şeyler, dürüst olmak gerekirse Blaze, hepsi gerçek."

Blaze ani bir içgörüyü, "Önsezi *sende* var, bende değil," dedi. "Her kâbus gördüğümde seninle birlikteydin. Sen onları benim bilinçaltı."

"Sen çok iyi bir empatsin, Blaze. Sen ve ben her zaman birbirimize bağlıydık ve benim hissettiklerimi sen de hissettin. Uyurken bile birbirimize bağlıydık." Blaze'e baktı, bir kez daha gözleriyle buluştu. "Geri dönersem bunun olacağını başından beri biliyordum. Sen Maksim'le birliktesin. İkimiz de tehlikedeydik. Biliyordum."

"Babamdan haberin var mıydı?" Blaze, ses tonunu olabildiğince nazik ve suçlamadan uzak tutmaya çalışarak sordu.

Emeline başını salladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Onu uyarmıştım. Kapıyı kilitlerken dikkatli olmasını söyledim. Dikkat etmesi gereken adamların resimlerini çizdim." Başını eğdi. "Benden sana hiçbir şey söylemememi istedi. Çok üzgünüm Blaze, yine de sana söylemeliydim."

Blaze başını salladı ve yüzünü tekrar pencereye çevirdi. "Babam senden yapmamamı istediye hayır, Emmy. Fazla bir şey istemedi ve nedenlerle."

"Bana inandı."

"Tabii ki inandı. Babam her zaman ikimize de inandı. Ve bize." Blaze uzandı ve parmaklarını Emeline'in parmaklarının arasından geçirdi. "Artık ikimiz varız. Ve Maksim. Bundan canlı çıkacağız. Kullanmak istesen de istemesen de yeteneklerin var. Babam bundan emin. Benim de var. Maksim ve arkadaşları bize yardım edecek."

Emeline'in parmakları Blaze'inkilerin etrafında sıkılaştı. "Bunu zaten biliyorum birkaç dakika sonra başka seçeneğimiz kalmayacak Blaze. Bu odayı terk etmek ve o tünellere inmek zorundayız."

Blaze hemen pencereden geri çekildi ve Emeline'i de yanına çekti. "Gördüğün şeyi nasıl değiştirebiliriz? Bir yolu olmalı. Her ne gördüysen, biz gitmeyeceğiz. Maksim dönene kadar burada kalacağız."

Emeline kolundan çekilmesine rağmen Blaze'le birlikte gitmedi, bakışları aşağıdaki caddede kaldı. "Gitmek zorundayım Blaze. Maksim'i arayıp ona başka seçeneğimiz olmadığını söyleyebilirsin ama gelsen de gelmesen de gitmek zorundayım. Eğer bunu engelleyebilseydim, engellerdim."

Blaze'in Emeline'in o tünellere tek başına girmesine izin vermesine imkân yoktu. "Girişin nerede olduğunu bile bilmiyoruz."

"Kulüpteki diğer dansçılarla konuşmak için çok zamanım oldu," dedi Emeline. "Ayrıntılara dikkat etmeye özen gösterdim, özellikle de Hallahanlar hakkında konuştuklarında. Görünüşe göre sık sık kulübün arka tarafındaki bir odaya gidiyorlarmış.

ve saatlerce ortadan kayboluyorlar. Birkaç kez, birileri onları aramaya gitmiş ve onlar gitmiş. Sonra, saatler sonra, aynı odadan çıkarak yeniden ortaya çıktılar. Muhtemelen düzinelerce giriş vardır, ama bu bir tane ol, Blaze."

Blaze bir elini aniden çalkalanmaya başlayan midesine bastırdı.

Ne oldu? Maksim anında oradaydı, zihnine akıyordu. Söyle bana.

İçimde kötü bir his var. Emeline gelecekte olacak şeyleri görebiliyor. Tünellere indiğimizi görüyor. Çok yakında.

Küçük bir sessizlik oldu. Onun bu bilgiyi diğer avcılarla paylaştığını biliyordu.

O gerçek, Maksim. Bir şeyler biliyor. Bir şey olacak dediğinde, olacağından eminim.

Beni bekle. Senden biraz uzaktayım. Biz olmadan o tünellere yaklaşmayın. Elimizden geldiğince çabuk size döneceğiz.

Bu ona hiçbir şey anlatmadı. Emeline aniden öne çıkıp iki elini de cama bastırınca dişlerini sıktı. Arkadaşının hızlı nefes alışını duydu.

"Bu işi böyle yapıyorlar," diye fısıldadı Emeline. "Blaze, çocukları alıyorlar. Onların peşinden gitmeliyiz."

Sesinde dehşet vardı ve Blaze hızla pencereye geri döndü.

Altında, kollarını iki genç kıza dolamış, kemikli parmakları ve parlayan gözleriyle uzun boylu, iskelete benzer bir figür olan canavara benzeyen bir şey görebiliyordu. Yerde, başındaki yaradan kan akan on beş, on altı yaşlarında bir çocuk yatıyordu. Belli ki vampirle savaşmaya çalışmıştı.

iki çocuk. Kızlardan biri on dört, diğeri ise on yaşlarında görünüyordu. "Bir tane daha var," diye zorlukla nefes aldı Emeline. "Yeni yürümeye

başlayan bir çocuk. Onu göremiyorum, ama o da orada." Çoktan harekete geçmiş, kapıya doğru ilerliyordu.

Maksim. Bir vampirin çocukları olur. Şu anda onları alıyor. İki kız. Emmy de yürümeye başlayan bir çocuk diyor. Özür dilerim. Daireyi terk etmeyeceğimi söylemiştim ama savaşmadan kızları almalarına izin veremeyiz.

Kızlar ağladı. Yüksek sesle. Vampir onlara tısladı ve büyüğüne vurmak için en küçüğünü düşürdü. Kız yere yığıldı. Onu omzuna aldı ve yerdeki çocuğa doğru koşmaya çalışan küçük kızı yakalamak için aşağı uzandı.

"Emeline, beni bekle. Silahlara ihtiyacımız var."

Biz yoldayız. Biz olmadan tünellere girmeyin. Bu çok tehlikeli.

Blaze onun sesindeki ani endişeyi duydu. Beklemeyeceğini biliyordu. Bekleyemezdi. Vampir kızları kullanacak, onları kurutacak ya da daha kötüsünü yapacaktı.

Üzgünüm, tatlım. Başka seçeneğim yok. Acele et, diye cevap verdi.

"Sen silahları alırken ben onları takip edeceğim," dedi Emeline, kapıyı açmaya başlamıştı bile.

"Hayır. Sen beni bekle. Sadece bir dakika sürecek ve senin de silahlı olman gerekiyor. Bu şeyleri çıplak ellerinle öldüremezsın Emmy."

Emeline geri döndü, yüzünde endişe maskesi vardı. "İki kız da var. Yeni yürümeye başlayan çocuğu görmüyorum ama o rüyamda. İki ya da üç yaşından büyük olamaz."

Blaze tereddüt etmedi; silahlarını topladı ve kemerindeki, belindeki, omuz kılıfındaki ve çantalarındaki akla gelebilecek her halkaya yerleştirmeye başladı. Hallahanlar'la olan savaşında kullandığı patlayıcılardan hâlâ elinde olanları da ekledi. Emmy'ye bir silah ve bir bıçak fırlattı, mühimmat ekledi ve sonra Emeline'i merdivenlerden bara ve oradan da dışarıya kadar takip etmek için acele etti.

"Çocuk hâlâ hayatta," dedi Emeline, sokağın karşısına geçip gencin yanına çömelmek için aceleyle.

Ayağa kalktı, bir elini şakağına götürdü, boşuna kan akışını durdurmaya çalışıyordu. "Kız kardeşlerimi aldı," dedi çocuk. "Bir canavar."

Emeline onun kolunu tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Biz peşlerinden gideceğiz, sen yardım çağır. Aileni ara ve seni hastaneye götürmelerini söyle."

"Ailem yok. Beni sadece kız kardeşlerim aldı," dedi çocuk. "Ben de seninle geliyorum."

Blaze çoktan motosikletine doğru koşmaya başlamıştı. Emeline arkaya binebilirdi. Çocuk tek başınaydı. Hızlı hareket edebilirlerse, onu güvende olacağı bir yerde bırakabilirlerdi.

"Onları nereye götürdüğünü biliyorum. Bebeği çoktan aldı," diye devam etti çocuk sesini yükselterek. "Biz de onu geri almak için oraya gidiyorduk ama o birden ortaya çıktı. Kuru temizlemecinin hemen altında bir yeraltı tüneli girişi var. Sokaklar çok soğuk olduğunda sığınmak için girişi kullanıyoruz."

Blaze kayarak durdu ve çocuğa döndü. Solgun ve zayıftı. Kıyafetleri lime lime olmuştu. Eğer söyledikleri doğruysa, yeraltına kulüpten çok daha yakın bir giriş vardı. "Göster bize."

"Senin adın ne?" Emeline sordu. "Ben Emmy ve bu da Blaze. Yıllarca sokakta yaşadım, o yüzden korkma," diye ekledi adam tereddüt edince.

Sokağın aşağısındaki karanlık kuru temizlemeciye doğru aceleyle ilerlerken ikisine de ihtiyatla baktı. "Danny. Benim adım Danny. Bu şeyler geçen yıldan beri peşimizde. Ailemi öldürdüler. Devlet kız kardeşlerimi ele geçirirse hepimizi bölerler, bu yüzden bizi bir arada tutuyorum." Bunu meydan okurcasına söyledi.

"Kız kardeşlerinizin garip yetenekleri var mı? Olağandışı bir şey sıradan mı?" Blaze, "Psişik yetenek diyebileceğiniz bir şey mi?" diye sordu. Emeline ona korkmuş bir bakış fırlattı ama tek kelime etmedi.

"Evet. Amelia hayvanlarla konuşabiliyor. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama ..." "Kulağa çılgınca gelmiyor," diye söze girdi Blaze. "Diğerleri mi?"

"Liv ve bebek Bella, ikisi de telekinezi yapabiliyor. Ben o kadar yetenekli değilim ama auraları ve bunun gibi şeyleri görebiliyorum. Annem ve babam da öyle," diye itiraf etti Danny. şakağındaki kesikten parmaklarının arasından kan akmaya devam ediyordu. Omuzlarına kadar damladı.

"Kan onları çekiyor," dedi Blaze. "Bunu kontrol altına almalısın. Burada kalsan daha iyi olur."

Danny, kuru temizlemecinin bulunduğu iki katlı bina ile çiçekçi ve bisikletçi dükkânlarının bulunduğu tuğla bina arasındaki dar alana doğru ilerledi. Her ikisi de bir yılı aşkın süredir terk edilmişti.

"Ciddiyim Danny," diye yineledi Blaze, çocuk onu görmezden gelmeye devam edince ve yere yakın metal bir ızgaranın yanına çömelince

bina. "Bu şeyleri öldürmek zordur. Bir silahın bile yok, değil mi?"

Danny ona bakmadı bile. Kapıyı zorlayarak açtı ve elleri ve dizleri üzerinde sürünerek kuyuya indi. Emeline ve Blaze birbirlerine uzun uzun baktılar. Blaze onu takip etti, Emeline de peşinden. Blaze onu anlıyordu. Yaşı ne olursa olsun Emeline'in peşinden giderdi. Emeline onun peşinden gelirdi. Aile buydu. Aramızdaki bağ buydu. Aşk buydu.

Acele et Maksim, diye fısıldadı usulca zihnine. Üç kızları var ve bu harika çocuk kız kardeşlerini bulmak için her şeyi riske atıyor.

Sen ve Emeline de her şeyi riske atıyorsunuz. Birlikte kalın. Unutmayın, üzerinize gelecek olanlar ölümsüzler olmayacak. Önce onların insanları, sonra da kuklaları gelecek. Belki daha küçük bir vampir. Eğer gelmediyse, senin gözlerinden görmem gerekecek. Lojos Emeline'e kan verdi. Onun gözünden görebiliyor.

Blaze dar havalandırma boşluğunda sürünmeye devam etti, Emeline de peşinden. Danny belli ki bu yoldan birçok kez geçmişti. Hiç tereddüt etmemişti. Şaftın zifiri karanlık olmasına rağmen kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu. Blaze görebiliyordu. Gece görüşü artık son derece keskindi, damarlarında dolaşan Karpat kanının bir yan ürünü olduğundan emindi. Emeline da bundan şikâyetçi değildi, bu yüzden en azından Blaze'i görebiliyor olmalıydı.

Şaft daraldı ve sivrildi. Danny hemen karnının üzerine yattı, dirseklerini ve ayak parmaklarını kullanarak kendini ileri doğru itti, sağa doğru giden ve aşağı doğru eğimli bir şekilde başlayan şaftı takip etti. Bir yerlerden kesinlikle temiz hava geliyordu. Bu küçük çocukların, nereye gittiğini öğrenmek için onları bu kadar uzağa sürükleyecek neyle başa çıktıklarını hayal bile edemiyordu.

Emeline yıllardır sokaklarda yaşıyordu. Yangın merdivenlerini ve çatıları yerdeki her şeyden daha çok görürdü. Her zaman kendisine doğru gelen her şeyi görebilmenin ona güvenlik hissi verdiğini söylerdi.

Onun önünde, Danny kuyudan beton zemine yuvarlandı. Blaze onu takip etti, kolayca yere indi ve Emeline'in önünden çekilirken etrafına bakındı. Büyük bir tüneldeydiler. Çok büyüktü. Tavan kavisliydi Koridor iki yöne doğru uzanıyordu. Duvarın üstündeki aplikler yanıyor, uzun ve dolambaçlı geçit boyunca ışık ve gölge saçıyordu.

"Aşağıda ne var?" diye sordu Danny'ye. Önce biraz keşif yapmadan kız kardeşlerini bu seviyeye getirmesi mümkün değildi.

Danny, "Tüneller en az üç şehir bloğunun altından geçiyor," dedi. Fısıldayarak. "Sağda durduk ve hemen girişte kaldık, böylece mümkün olduğunca çabuk kuyuya geri dönebildik. Bebek bile burada sessiz olmayı öğrendi."

Blaze onun sesindeki ani gerginlik notasıyla ürperdi. Danny sol tarafa doğru giden şafttan aşağı döndüğü anda farkı hissetmişti bile. Sağ taraftan yayılan hava temiz ve taze kokuyordu.

Soldan gelen garip bir misk kokusu vardı. İğrenç bir koku. Çok güçlü değildi, sadece o geniş koridorda seyahat etmek istemeyen birini uzak tutmaya yetiyordu.

"Kokunu alabilirler," dedi Danny'ye. Kızları geri almaları ve bu işten canlı çıkmaları ihtimaline karşı bunu bilmesi gerekiyordu. Emeline'e bir göz attı. "Kızları buraya getirebilecekleri onca zamandan sonra, onları kaçırmak için bu geceye kadar beklemleri ilginç. Hem de barın ve dairenin pencerelerinin hemen altından."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Emeline. "O zaman bu bir tuzak. Buraya gelmemizi istediler."

Blaze yavaşça başını salladı. *Maksim, çocukları kullanarak Emmy ve beni buraya çektiler. Danny ve kız kardeşleri geçen yıl buraya birçok kez geldiler. Onları istiyorlarsa neden beklesinler ki? Nereden bilebilirler ki? Emeline bu gece dairemde benimle olacak mı?*

Bir çığlık tünelleri doldurdu. Yüksek perdeden. Hayvani. Kızlardan birinin. Dehşet içinde. Acı içinde. Danny ve Emeline'in başlarını belaya sokmalarını önlemek için ikisini de kavramak zorunda kaldı. Yine de başka seçeneği yoktu. Bir çocuğu canavarlara bırakmak imkânsızdı. Yaşayan ölülerin ya da kuklalarının onlara işkence etmesine ve onlardan beslenmesine izin vermek.

Yaptıkları şey çılgıncaydı. Doğruca arı kovanına giriyorlardı ve onları bekliyorlardı. Bunu biliyordu. Bunu beyninde biliyor ve karnında hissediyordu. Yine de çığlığı dinmedi. Şimdi çok daha gırtlaktan geliyordu. Boğazı parçalanmış ve çiğdi.

Gitmeliyim, Maksim. Bunu duyup da ona gitmeden edemem. Sadece ölmemizi istemediklerini umabilirim. Hemen buraya gel. Acele et. Lütfen acele et.

Üçünüzü de durdurabilirim.

Amansız ifadesine rağmen, bunu yapmayacağını biliyordu. Onun zihninin içinde olduğunu, duyduklarını duyduğunu çok iyi biliyordu. Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Onun için korkuyordu ama onu durdurmayacaktı.

Çünkü onun kim olduğunu biliyor ve anlıyordu. Eğer denemezse kendisiyle yaşayamazdı.

Seni seviyorum. Bu ifadeyi ona usulca fısıldadı. Samimi bir şekilde. Anlamı buydu. Ölmeyi bekliyordu ama oraya hepsini kurtaracak kadar hızlı varacağını umuyordu.

Maksim, *eğer bunu bekleyip planladılarsa, ya seni ya Emeline'i ya da ikinizi birden ele geçirmenin nihai hedefleri olduğunu* belirtti.

Neyse ki sesi onunla ilk temasa geçtiği zamanki kadar uzak gelmiyordu. Yine de . . .

Seni kulüpte öldürebilirlerdi ama yapmadılar. Eğer seni yakalarlarsa, benim hayat arkadaşım olduğunu bilecekler ama Emeline henüz sahiplenilmedi.

Blaze bu ima karşısında dehşete kapıldı. *Vampirler seks yapabilir mi? Bir hayat arkadaşı aradıklarını mı söylüyorsun? Bu düşünebildiğim en iğrenç şey. Hiçbir kadın çürüyen bir etle seks yapmak istemez.*

Kendilerini çürüyor olarak görmüyorlar. Elbette seks yapabilirler ama bir şey hissetmek için kadına işkence etmeleri ve heyecan için kanını almaları gerekir. Bir vampir için bu en yüksek mertebe bile olabilir.

Blaze tünelde yavaşça ilerlemeye başlamıştı. Maksim'in vampirlerin Emmy'yi ne için istedikleri konusundaki değerlendirmesinde haklı olabileceği düşüncesi midesini bulandırdı, bu görüntü beynine kazındı. Emeline'e baktı. Emeline'in yüzünde tam bir çaresizlik ifadesi vardı. Onun gözleri kederle doluydu. Korkuyla. Blaze'in bilmediği bir şey biliyordu.

"Emmy, sen ve Danny burada kalmalısınız. Ben gidip kızları almaya çalışacağım. Hepimiz tehlikede olamayız. Bu aptallık olur. Arkamı kolla. Senin silahın var. Danny'ye bir tane vereceğim. Gözlerine ve burnuna ateş et. Bu en azından onları kör eder ve umarım kokunu alamazlar.

Yapabilirsen onları ateşe ver. Ne yaparsan yap, seni ele geçirmelerine izin verme." "Gitmem gerek," dedi Emeline usulca. Dudaklarını birbirine bastırdı ve

sonra derin bir nefes aldı. "Rüyalarımdeki şeyleri değiştirebilirim, Blaze. Olacağını bildiğim şeyi durdurmayı umarak bunun birçok farklı versiyonunu denedim. Eğer gitmezsem, o kızlar ölecek. Önce bebek. Onu kurtarmak için orada olmalıyım.

Sen muhafızlarla savaşırken bebeği al. Danny'nin de bebeği almak için orada olması gerekiyor."

Çabuk buraya gelin, bu bir felaket. Geliyoruz, Maksim güvence verdi.

Maksim'i ilk aradığından bu yana saatler geçmiş gibiydi ama sadece birkaç dakika olduğunu biliyordu. Sadece çok daha uzun görünüyordu. Blaze dişlerini birbirine geçirdi ve geniş tünelde çok daha hızlı bir tempo tutturdu. Kıvrımlar ve dönüşlerden oluşan labirentin derinliklerine indikçe, sanki gözler onları izliyormuş gibi hissediyordu. Pis koku daha da arttı. Fareler yollarından çekilmek için koşuştururken, küçük kırmızı gözler onlara doğru parlıyordu.

Blaze bu tünelleri daha önce görmüştü ve garip bir şekilde, yüzlerce kez içinde koşma kâbusu yaşadığı için yolu biliyordu. O önce sola sonra sağa dönmesi gerektiğini biliyordu. Komuta merkezine yaklaştıklarında, bilgisayarların ve büyük ekranların ışıklarının eski zemin üzerinde ürkütücü yeşil ve mavi ışıklar yayacağını biliyordu. Tam olarak biliyordu

Düzinelerce kafesin olduğu odaya.

Onlar yaklaşırken, diğer ikisinin ilerlemesini engellemek için elini kaldırdı. Bu onun işiydi. Mahkûmlar burada tutuluyordu. Yemek için kullanılanlar. Üzerinde deney yapılanlar. Derin bir nefes aldı, bıçağını çekti ve içeri girdi. Senaryoyu yüzlerce kez gözden geçirmişti.

Rüyalarında, olayların tam sırasını öğrenene kadar defalarca öldürülmüştü.

Önce insanı gördü. Bir Hallahan. Dizlerinin üzerine çökmüştü, yerde genç bir kız yatıyordu, giysileri yırtılmış, yüzü şişmiş ve kan içindeydi. Bu Amelia'ydı, Danny'nin ablası. Blaze yüzleri hiç net görmemişti ama bir Hallahan'ın bir çocuğa saldırdığını görünce şaşırmadı. Başını kaldırıp ona baktı ve onu orada görünce şok oldu. Kız saniyeler içinde onun üzerine atılmış, yüzüne tekme atarak onu kızın üzerinden uçurmuştu.

"Koridora," diye tısladı çocuğa, ona bakmadan. Carrick Hallahan ayağa kalkmış, çizmesinin değdiği yerdeki kanı ağzından silerken ona sırtıttı.

"Kız kardeşlerim ..." diye itiraz etti kız. "Koridora. Danny orada."

Amelia elleri ve dizleri üzerinde çırpınıyor, yüksek sesle hıçkırıyordu. Çok yüksek sesle. Blaze, Danny ve Emeline'in onu susturacağını umuyordu. Blaze dönüp bıçağı sol eline geçirdi, bir yandan da fırlattığı silahı topladı

Sağ eliyle bıçakları. Carrick'e doğru hızla ilerlerken onları fırlattı. Bıçaklar tam isabetle karnından boğazına kadar ete saplandı. Dört tane. Carrick ona doğru tek bir adım bile atmamıştı. Hâlâ ona korkunç bir şekilde sırtıyordu. Kızın ivmesi onu geçti ve dizinin arkasına sert bir tekme atarak onu yere düşürdü, bir eli başını geriye çekmek için saçlarına uzandı. Bıçağını boğazına sapladı ve onu kendisinden uzaklaştırarak ikinci odanın kapısına doğru yöneldi.

Mahkûmlar için başka bir oda. Kanla kaplı uzun masalar. Testereler. Matkaplar. Kafesler odayı kaplıyordu, böylece mahkûmlar başlarına gelecekleri görebiliyorlardı. Adam onun üzerinde bekliyor olacaktı. Oda dikkatini dağıtamazdı. Orada bulduğu şeyin pis kokusu karşısında kusamazdı. Hazırlıklı olmalıydı.

Blaze havaya sıçrayarak kapıdan içeri daldı. Tamamen Karpatyalı olduğunu ve muazzam bir güce sahip olduğunu unutmuştu. Zıplama yeteneği onu tavana doğru sürükledi, bıçak hatasız bir şekilde muhafızın kalbini buldu. Başka bir insan. Bir Hallahan değil ama onu o kadar derine saplamışken bıçağını kaybetmiş ve çekip çıkarmak için zaman ayırmamıştı. Doğrudan tavana saplanmış.

Bebeğin gözyaşlarıyla şişmiş yüzüne bakamıyordu. Kafeste, parçalanmış bir cesedin yanında yatarken yanağında kan lekesi vardı. Blaze odanın diğer ucundaki Hallahan kardeşe doğru ilerlemeye devam etti. Terry Hallahan silahını çekerek onun için hazırды. Arkasında, Emeline'in odaya girdiğini biliyordu. Bakamadı. İşi vardı ve Emeline'in de vardı. Bu senaryo üzerinde yüzlerce kez çalışmışlardı. İkisi de ne olacağını biliyordu; yine de çocukları orada bırakamazlardı.

Onları tünellere neyin çektiğini hiç bilmiyorlardı çünkü rüyaları başladığında zaten içindeydiler. Gözlerini son kardeş olan Terry'ye dikmişti. Diz kapağına nişan aldı.

"Onları ben öldürdüm, biliyorsun," dedi, sesi sakın ve gerçekçiydi. Ona doğru yürümeye devam etti. "Üçünü de. Onları öldüren bendim."

Kaşları havaya kalktı. Kadının ne dediğini anlamaya çalışırken silahı bir anlığına unuttu.

Silahın altına girdi, kayarak adamın bacaklarını makasla indirdi, yuvarlandı, böylece kendisi üstte kaldı ve adam altında sıkıştı, silah

Yerle göğsü arasında ezilmişti. Ona doğru eğildi, ağzını kulağına dayadı, botundan çıkardığı bıçak avucundaydı.

"Kardeşlerin. Babam için. Bu adil bir takas değil ama hepiniz birer pisliksiniz." Bıçağının ucunu adamın kafatasının dibine sapladı. Ve orada bıraktı. Sadece bir bıçağı daha vardı ve onu da kürek kemiklerinin arasında durduğu yerden çıkardı.

Emeline hâlâ çocuğun kafesinde çömelmiş bekliyordu. Emmy'nin onu çıkarabileceğine güvenmek zorundaydı. Kafesin içinde yığılmış bir adam vardı, tetikteydi, gözleri onun üzerindeydi. Kafese yaklaşmak zorunda hissetti kendini. Rüyasında nedenini bilmiyordu. Her saniyeyi değerlendirmeye ihtiyacı varken bunu yapmak aptalca bir şeydi ama şimdi adamın Karpatyalı olduğunu anladı. Bir avcı. Harap olmuş. Kanı çekilmiş. İşkence görmüş. Belki de deliydi.

Git, diye fısıldadı. Beni bırakın ve kendinizi kurtarın.

Bu bir emirdi. Tıpkı diğer avcılar gibi kibirliydi. Onu görmezden geldi ve kafesin yanına çömeldi, çünkü gitmesini emrettiyse deli değildi. "Kana ihtiyacın var," diye fısıldadı, gözlerini ona değil kapıya dikmişti. Sırada kukla vardı. Kukla gelene kadar Emeline ve bebeğin oradan çıkmış olması gerekiyordu. Emeline koridora götürülecekti ama Danny bebeği ve Amelia'yı dışarı çıkaracaktı. Geriye Liv kalıyordu. Liv'i almak ona kalmıştı.

Ondan sonra Emeline'e ne olduğunu asla bilemedi. Kâbustan uyandığında Emmy koruyucu bir topun içine büzülmüş, vücudu titriyor, yumruğu ağzının derinliklerinde sıkışmış ve gözleri perili olurdu. Blaze'e her zaman çaresizlikle bakardı. Acıyla. Mutlak bir dehşetle.

Blaze, Liv'i koridora ittikten sonra özgürlüğe koşabilmek için her zaman kendini uyanmaya zorlardı. Kendini uyanmaya zorluyordu çünkü yerin altındaki savaşı kazanmanın hiçbir yolu yoktu. Orada öldü. Her seferinde.

Size yardım edemem. Burayı terk edin. Burası çok tehlikeli. Diğer avcılar geliyor.

Beni onlara bırak.

Yapamazdı. Onu birkaç kez terk etmişti ve her seferinde o kafeste, efendisinin emriyle temizlik yapan bir kukla tarafından mızraklanarak ölmüştü. Rüyalarında pek çok kez yaptığı gibi kilidi vurdu.

Tek başına çıkabilir misin? Hala almam gereken bir çocuk daha var.

Başını salladı. Onun kaderinden emin değildi. Burada kalamazdı. Onun için kan dökmeye cesaret edemedi. Yan odaya gitmek zorundaydı.

Liv adında bir kukla vardı. Küçük Liv, dünyada canavarlar olduğunu bilmemesi gereken on yaşındaki kız. Çılgınlıkları yüzünden hepsi Blaze'in kâbuslarında tekrar tekrar yaşadığı kaderden onu kurtarmak için koşturmuştu.

Kafesten uzaklaşıp kapıya doğru ilerlerken, bir hareket fısıltısı duydu. Tabii ki. Bunu bilmeliydi. Emeline geri geldi. Emeline kafesteki Karpatyalı'ya hayatını kurtaracak kanı vermişti. Bir savaşçı olmadığını düşünen cesur Emmy. Silahlarla ve bıçaklarla dövüşemeyen ama cesaretiyle karşılık veren. Blaze hapishanenin son kapısından geçerken o çoktan kafesin yanında diz çökmüştü.

ON BEŞ

LIV, tıpkı Emeline ve Blaze'i yıllardır rahatsız eden kâbusta olduğu gibi kapının **arkasındaydı**. Karanlık köşede, kukla onun üzerine çömelmiş, çocuğu canlı canlı yutuyordu. Kabustakinin aksine, bu Küçük kızın bir yüzü ve bir adı vardı ama Blaze, kukla ondan beslenirken, çürümüş dişleriyle vücudundan büyük et parçaları koparıırken dehşete düşmüş küçük yüze bakmaması gerektiğini biliyordu. Kokuşmuş nefesi Blaze odaya girdiğinde. Blaze kapıdan içeri girdiğinde başını kaldırdı, kırmızı, yakıcı gözleri ona odaklanmıştı.

Blaze, onu kurbanından uzaklaştırmak için ön koluna küçük, düzgün bir kesik attı. Kolunu başının üzerine atarak kan damlacıklarını kuklaya doğru gönderdi. Havayı kokladı, Liv'i bıraktı ve sarsak hareketlerle ayağa kalkarak Blaze'e doğru döndü. O bir Karpatlıydı ve onun kanını her şeyden çok isteyecekti.

"Ayağa kalkabilir misin?" Blaze çocuğa sordu, bakışlarını tamamen kendisine doğru sürüyen canavardan ayırmadan.

Çocuk cevap vermedi. Hiç ses çıkarmadı. Çılgılık bile atmadı. Blaze kuklanın çocuktan beslendiği köşeden geri çekildi, çocuğa güvenli bir yere gitmesi için zaman tanımak amacıyla canavarı kendisine doğru çekti. Hareket vardı. Yine de Blaze kendi kalp atışlarını saydı, nefes alıp verdi, bakışları her zaman karşısındaki canavara yapışmıştı.

Hiçbir silah, hiçbir bıçak bu kuklanın varlığına son veremezdi. Yine de Emeline'i kurtarmak üzere koridora çıkabilmek için onu öldürmek zorundaydı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Tek bir kez bile ve yüzlerce kez denemiş, kâbusta çeşitli senaryolar oynamıştı. Canavarı yok ettiğinde Emeline çoktan gitmişti, vampirler tarafından kaçırılmıştı.

"Hemen kalkmalısın," diye ısrar etti Blaze, ses tonuna çelik katarak. Sempati duyamazdı. Dehşete düşmüş çocuğa göz ucuyla bile bakamazdı. Bunu defalarca yapmıştı, rüyalarında da aynı hatayı yapmıştı.

ve her seferinde herkes öldü. O daha iyi biliyordu. Yani sempati yok. Saf çelik. "Şimdi kalk ve tünellere koş. Danny orada. *Git hadi. Hemen. Şimdi.*"

Kukla neredeyse onun üzerindeydi. Yüzü çarpıktı, sanki bir tarafındaki deri erimiş ve etleri dökülüyormuş gibiydi. Bir gözü yuvasından yarı içeri yarı dışarı sarkıyordu. Saçları dağınıktı ve uzun, nemli teller halinde dökülüyordu. Ağzına ve çenesine çocuğun kanı bulaşmıştı. Yukarı Bu kadar yakından dişlerindeki eti görebiliyordu. Bu koku ve görüntü midesini bulandırdı. Yine de yapması gereken bir iş vardı.

Bıçağı sekiz şeklinde hareket ettirdi, hızı bulanıklaştı, bacaklarındaki, kollarındaki ve karnındaki atardamarları keserek adamın altından geçip arkasına geldi. Adam dönmeye fırsat bulamadan başını geriye attı ve Karpatlar'ın inanılmaz gücüyle onu kesti. Neredeyse kafasını koparıyordu.

Odanın her yerinde kan vardı. İçinde boğuluyormuş gibi hissediyordu. İki adım geri çekildi ve ceketinin içinden küçük hızlandırıcı şişesini çıkarıp kuklanın üzerine fırlattı.

Kapı çarparak kapandı ve çocuğun gittiğini anladı. Tanrı'ya şükür. Bunu görmek bir yana, zaten on çocuk için yeterince travma yaşamıştı. Blaze kibriti çizdi ve kuklanın kafasının üstüne fırlattı. Anında, kafası alevler içinde kaldı. Blaze geriye sıçradı ve kapıya doğru koştu. Sarsarak açtı, bu sefer yeterince hızlı olması için dua ediyordu.

Keskin ve korkunç bir şey bileğine saplandı ve kendini yerde buldu, doğruca alevlere ve bir zamanlar insan olan o korkunç, tüyler ürpertici, dehşet verici enkaza doğru kayıyordu. Onun Tırnakları uzun, kalın pençelerdi ve her biri ayak bileğine batıyordu. Derin, Belki bir santimin dörtte üçü kadar. Onu kapıdan içeri, alevlerle çevrili açık ağzına doğru sürükledi. Grotesk ve deliceydi. Hem yanıyor olup hem de onu canlı canlı yemeye çalışması hiç mantıklı değildi.

Alevler vücuduna hızla yayıldı ama gözleri kolundaki kesikteydi. Genişçe açılmış ağzından kalın tükürük telleri sarkıyordu. Blaze ilk tepkiyi vermeyi, yani kendini ondan uzağa fırlatarak kaçmaya çalışmayı reddetti. Onun yerine, adamın gücünün momentumuyla hareket etti. Adam onu kendine doğru sürüklerken, Blaze de kendini ona doğru fırlattı ve bıçağının ağzıyla adamın bileğine tüm gücüyle vurdu.

sahip olduğu güçle. Bileğini kopardı, alevlerin arasından kafasına bir tekme attı ve geriye doğru kaçtı.

Sert eller onu koltuk altlarından yakaladı ve kapıya doğru çekti. Bu, Emeline'in kan vermek için zaman ayırdığı, kurtardığı avcıydı.

"Emeline," diye fısıldadı, başını kaldırıp ona bakarak.

Cevap vermedi. Onu bir kenara bıraktı ve yanan kuklanın bulunduğu odaya doğru kararlı adımlarla ilerledi, Blaze'in onu bırakıp arkadaşını kurtarması için yalvarmasına aldırmadı. Blaze ayağa fırladı ve bileği tutmayınca yere yığıldı. Yere baktı ve midesi bulandı. El hâlâ bileğine saplanmıştı. Pençeleri teker teker etinden sökecek cesareti bulması birkaç değerli saniye aldı. Pençelerden birini her çekişinde midesi yuvarlanıyor ve ağzına safra doluyordu.

Eli üzerinden attı, bileğinden akan kana rağmen ayağa fırladı ve diğer iki odadan tünellere doğru koşmaya başladı. Rüyalarında her seferinde olduğu gibi Emeline gitmişti.

Burası kendini uyandırdığı yerdı. Bundan sonra uyanmak yoktu. Yeniden yapmak yok.

Emeline ellerinde, Maksim. Onu tünellerin derinliklerine götürdüler.

Tünellerdeyiz, Draga Mea. Elimizdeki tüm avcılar.

Dışarı çık ve bırak bu işi biz halledelim.

Yapamazdı. Emeline'i bırakamazdı. Ailesinden kalan son kişiyi. Dehşeti bastırdı ve onun kokusunu takip etti. Emeline her zaman taze manolya ve vadi zambağı karışımı gibi kokardı. Kokusu narin ve güzeldi. Tıpkı Emeline gibi. Tünellerde hızla ilerledi. İki kez bir muhafızı vurdu ve yoluna devam etti. Bir keresinde bir kuklayla karşılaştı, kendini onun ellerinden kurtardı ve devam etti. Arkasından avcı onu takip etti. Ne zaman bir muhafızı vursa, avcı da onu takip ediyor ve öldürdüğünden emin oluyordu. Avcı elini kuklanın göğsüne daldırıp kalbini çıkarırken omzunun üzerinden baktı.

Onu kurtardığı ve Emeline ona kan verdiği için çok minnettardı. Zayıf ve solgundu, belli ki çok uzun süredir işkence görüyordu ama bir Karpatyalı kadını korumakta tereddüt etmemişti. Bir sonraki köşeyi döndü ve kayarak durdu. Emeline orada değildi ama onu beklediği belli olan iki vampiri geçmenin imkânı yoktu. Kötü niyetle sırtıyorlardı. Onun geleceğini biliyorlardı.

Maksim. Onun adını soludu. Emmy'yi bul. Lütfen, lütfen Emmy'yi bul. Onlara bak. Onları görmek zorundayım, diye emretti Maksim, sesi sakindi. Dövüşüne konsantre olmalısın, arkadaşına değil. Bunu biliyorsun.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Maksim'in içinde fazla bir şey yoktu. Tartışmaya ne yer ne de zaman vardı. Sadece Emeline'e kendisinden daha yakın olmasını ve ona sahip olanın onu elinde tutmasını umabilirdi. Avcılar onu bulana kadar hayatta kalacaktı. Nefesini yavaşça bıraktı ve bakışlarını iki vampire dikti. Ayrıldılar ve sağdaki vampir parmağını ona doğru uzattı.

"Bana gel." Sağındaki vampir bu emri fısıldadı.

Zorlamanın farkındaydı ama beyni zorlamayı kolay kabul etmiyordu ve olduğu yerde kaldı, duruşunu değiştirdi, hızlı hareket edebilmek için gevşek kaldı.

Size saldırdığı anda, ki saldıracaktır, ona doğru koşun. Yumruğunuzu sıkın ve hızınızla onun momentumunu birleştirerek yumruğunuzu göğsüne saplayın. Kalbine doğru git. Şimdiye kadar hissettiğin hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde yanacak. Aldırma ve kalbi çıkar. Seni parçalayacak. Bunu yapmak zorundasın. Sabırlı olun ve yerinizde kalın. Diğeri sana saldıracak, ama kalbini al. Savaşığınız ölümsüzün bedenini her zaman diğeriyle aranızda tutmaya çalışın.

Adamın söylediklerini sindirecek ya da itiraz edecek zamanı yoktu. Bu işe bir vampirle dövüşmek zorunda kalabileceğini bilerek girmişti. Her halükârda, kurtardığı Karpatyalı avcının çok yakınlarda bir yerde olduğunu biliyordu. Gördü

Vampirin gözlerini gördü ve ona saldırmaya karar verdiği anı anladı. Ona doğru koştu, Maksim'in söylediği gibi yapmaya çalışarak, diğer vampiri onun diğer tarafına geçirmeye çalışarak bir açıyla. Yumruğunu göğüs duvarına, tam kalbinin üzerine, derine sapladı.

Acı içinde patladı. Dayanılmaz. Tam bir ıstırap. Acıyı zihninin gerisine iterek ilerlemeye devam etti ama bu pek işe yaramıyordu. Vampir çığlık attı ve uzun, kıvrık tırnaklarıyla omzunu ve boynunu parçaladı. Dişlerini geçirebilmek için ona doğru eğilmeye çalıştı ama kadın eli göğsünün derinliklerine gömülü halde dönmeye devam etti.

Maksim zihninde hareket ederek devam edebilmesi için acıyı kesmesine yardım etti. Bir hareket duydu ve vampirin omzunun üzerinden baktı. Diğeri ona doğru ilerlemişti ama aniden durdu. Kadın biliyordu ki

Diğer avcı da anında savaşa katılmıştı. Bir an ikinci vampir ona doğru ilerledi ve sonra avcı aralarında belirdi.

Val Zhestokly. Onun çoktan öldüğünü sanıyordum. Hepimiz öyle düşündük. O bizim eski efsanelerimizden biri. Maksim bu ismi büyük bir saygıyla andı. *Kimse ona ne olduğunu bilmiyordu.*

Ona söyleyebilirdi. O zindanda çok uzun süre kalmıştı. Belki yıllar. Onu çıldırtmaya yetecek kadar zaman, ama eskilerin çoğunun yaptığı gibi dayanmıştı. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Eli solmuş kalbin etrafına dolandı. Omzuna batan tırnakları görmezden geldi ve Kolunu çek.

Ses korkunçtu. Elinde pompalanan solmuş organı hissetmek onu iğrendirdi. Kusması gerekiyordu. Ama kusmadı. Sonuna kadar çıkarana kadar o şeyi göğsünden çekmeye devam etti. Onu mümkün olduğunca uzağa fırlattı. Zhestokly ellerini kadının omuzlarına koydu ve onu nazıkçe kenara çekti.

Belinden eğildi, öğürüyordu. Hâlâ bakıyordu. Bir vampir hareketsiz yatıyordu ama gözleri açıktı ve dikkatle kendisinden sadece bir metre ötede duran kararmış organa bakıyordu. Savaştığı ölümsüz, Zhestokly'nin güçlü itişinin onu uçurduğu bir köşede yatıyordu. Alevler havada yükseldi ve sonra iki kalpten vampirlerin iki bedenine sıçradı.

Gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını biliyordu ve elini karnının derinliklerine bastırdı. Zhestokly kolunu onun beline doladı. "Buradan çıkman gerekiyor."

"Emeline ellerinde," diye fısıldadı. "Yeterince hızlı değildim."

"Bana kanını verdi. Onu takip edebilirim. Sen güvenli bir yere git."

Blaze, çocukları dışarı çıkar. Ben ona yakınım. Zhestokly yetişecek. Mataias çocukları korumanıza yardım etmek için yolda.

Blaze, Val Zhestokly'nin harap olmuş yüzüne ve güzel ama ölü gözlerine baktı. Bir nefes daha aldı ve yavaşça başını salladı. Gerçek bir seçeneği yoktu. Vampirlerle, özellikle de usta vampirlerle savaşamazdı ve Emeline'in de onlardan birine götürüldüğünü biliyordu.

Draga mea, git. Acele et. Şimdi ine giriyorum. Güvende olduğunu bilmem gerek.

Yoldayım, diye Maksim'e güvence verdi. *Lütfen dikkatli olun.*

Usta vampirlerden birinin gizli inine girdiğinde Maksim'in içini bir rahatlama kapladı. Buranın Vadim'in ini olduğunu hemen anladı. Malinovların kendine has zalimlikleriyle karşılaşmayalı yüzyıllar olmuştu ama inleri her şeyi anlatıyordu. Duvarlara zincirlenmiş birkaç insan vardı. Çoğu kadındı ve hepsi de çürümenin çeşitli aşamalarında, gevşek bir şekilde asılı duruyordu.

Yatağın yanında yerde yatan ve ayak bileğine kelepçe takılmış bir kadın vardı. Belli ki hamileydi ve yakın zamanda ölmüştü, çok yakın zamanda. Vadim onu bebeği keserek öldürmüştü. Bebek yatağın üzerinde yatıyordu, ölü doğmuş olması gereken bükülmüş bir ceset. Arkasını dönmeye başladı ve bebeğin yüz hatlarında bir şey dikkatini çekti. Gerçekle yüzleştğinde nefesi boğazında düğümlendi; başından beri korktuğu şey doğrulanmıştı. Vadim bir eş arıyordu ve onu Emeline'de bulduğunu düşünüyordu.

Çocuk sahibi olmak için üremeye çalışıyor. Bu yüzden Emeline'i istiyor. Güçlü bir psişik olduğunu kanıtladı ve onun çocuğunu doğurmasını istiyor. Tüm avcılara mesaj gönderdi.

Komuta merkezi üç şey için var, dedi Tarık, belli ki kontrol odasında. Karpatyalı avcılarını takip ediyorlar, birbirlerine haber veriyorlar. Nerede olduğumuzu, bir bölgede bize dair işaretler olduğunda ve biz hareket edene kadar saklanmamız ya da çıkmamız için. Elllerinde psişik kadınların veri tabanı var. Ve kadınların peşine düşüyorlar.

Maksim ölü kadın ve bebekten uzaklaştı. Kimse bir vampirin üreyebileceğini hayal etmemişti ya da bunu düşünmemişti. Malinov kardeşler farklıydı -çok farklıydı- ve dünyanın geri kalanına karşı yürüttükleri savaşa insanları da dahil etmek için adımlar atıyorlardı. Sahip olmaya çalışıyorlardı.

ve insanların korktuğu bir suç lordu ailesi imajı yaratmak.

Lojos, buranın onların tek üssü olamayacağını da sözlerine ekledi. Burası çok büyük bir

Organizasyon. Operasyonlarını Karpat Dağları'ndan uzağa taşıdılar. Daha önce prensi öldürmeye odaklanmışlardı. Görünüşe göre şimdi güçlerini artırmaya ve insan dünyasına dahil olmaya çalışıyorlar. Biz kanıt bulamadılar ama en azından bir operasyon yerleri daha olması gerektiğini biliyorsunuz.

Maksim hareket halindeydi, Emeline'in parfümünün kokusunu takip ediyordu.

İnin birkaç çıkışı vardı ve Vadim şehrin altından geçen bir tanesini kullanmıştı.

-Yolu aydınlatacak meşalelerin olmadığı uzun, dar bir tünel. Emeline'in

dehşete düşmüş olması gerektiğini biliyordu.

Val Zhestokly, *Sergey'in Vadim'le birlikte olduğunu* ekledi. Maksim'in hemen arkasındaydı, hızlı hareket ediyordu. *Çocuklar üzerinde deney yapıyorlar. Çocukları kendilerine benzetmek için onlara ne kadar kan vermeleri gerektiğine bakıyorlar. Onları korumak için çoğunlukla insanları kullanıyorlar, ancak bazen bir kukla hapishaneye girmenin yolunu buluyor ve çocukları yiyorlar. Vadim*

Misilleme yaparlar, ancak bir ya da bazen birkaçını kaybederler ve yerlerine yenilerini koymak zorunda kalırlar.

Maksim, yüzyıllardır olduğu avcıya geri dönerek duygularını uzak tuttu. O çocukları ya da neler yaşadıklarını düşünemiyordu. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. *Lojos ve Tariq, daire tünellerin kuzey tarafında. Vadim, Emeline ile bir yerden çıkmak zorunda. O yöne doğru gidiyor. Ayrılın ve kuzeye başka girişler bulabilecek misiniz bakın.*

Maksim tünelde hızla ilerliyor, bunu yaparken şekil değiştiriyor, moleküllerden başka bir şeye dönüşmüyor, avına daha fazla hız katabilmek için şekilsiz bir şekilde hızlı hareket ediyordu. Emeline Vadim'le bir an bile yalnız kalamazdı. Peşinde olduklarını bilirdi. Kendisine onunla zaman kazandırmak için engeller çıkaracaktı. Onun ölmesini istemiyordu, çocuğunu taşımasını istiyordu. Onunla birlikte tünellerden kaçamazdı, bu yüzden

avcılar onu bulmadan önce onunla zaman geçirdim.

Eski Karpat dilinde küfrederek Emeline'in peşinden gitti. zor bir koku. Bu Emeline-Blaze'in arkadaşıydı. Dahası, Blaze onu ailesi olarak görüyordu. Bir kız kardeş. O hayatına girene kadar sahip olduğu tek şeydi. Emeline bulunmalıydı.

Lütfen Maksim, diye fısıldadı Blaze zihninden. *Lütfen onu kurtar. Lütfen onu bana geri getir.*

Onu almasına izin vermeyeceğim, söz verdi. Ona söz vermemeliydi. Usta bir vampirle savaşın sonucunu kimse tahmin edemezdi ama Emeline'i geri alana kadar durmayacaktı. Avcıların hiçbiri durmayacaktı.

Koku değiştiği için aniden hareket etmeyi bıraktı. Koku narin ve korkudan dehşete düşmüştü. Dahası, koku Vadim'in kokusuyla karışmıştı. Güçlü kokusu inine sinmişti ve usta vampirin yakınlarda olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Arkasında Zhestokly safları sıklaştırmış, dikkatle bir odanın kapısına doğru ilerlerken arkasını kolluyordu. Kapı ağır ve ahşaptı. Çok kalın ve eskiydi. Korumaları anında hissetti. Gerçek formuna geçmekten ve kapıdaki kalkanları çözmeye başlamaktan başka çaresi yoktu. Kapı

yavaş ve özenli bir süreçti. Hata yapamazdı yoksa her şeye baştan başlamak zorunda kalacaktı ve Emeline'in böyle bir zamanı yoktu. Neyse ki Vadim'in acelesi vardı ve çok zor bir güvenlik önlemi kullanamazdı.

Duvardan çıkan Zhestokly usulca fısıldadı ve gerçek formuna geçerek onlara doğru gelen usta vampire baktı. Belli ki Vadim için bir korumaydı.

Kaçabileceğini bildiği için onunla birlikte kaçamaz. Bizi yavaşlatmak için elindeki herkesi gönderecektir, dedi Maksim. İkinci ininde bir kaçış yolu olmalı. Uzun yıllar süren işkence yüzünden zayıf düştünüz ve kanınız azaldı. Korumalarını indirin.

Zhestokly zayıf düşmemiş ve sadece iradesiyle dayanıyormuş gibi davranmadı. Uzak tutulduğu gençleştirici toprağa ihtiyacı vardı. Onu iyileştirmek ve ona güç vermek için kadim Karpatların kanına ihtiyacı vardı. Usta bir vampirle kapışacaktı çünkü onun göreviydi. Yeteneği ve deneyimi olduğunu biliyordu ama belki de gücü yoktu. Maksim dönüp Reginald Coonan'a doğru koşarken, kollarını kaldırarak kapıya doğru adım attı.

Son anda Coonan ortadan kayboldu ve Maksim'in arkasında yeniden belirdi, yanından geçerken pençeleriyle boğazını kesti. Maksim çoktan erimiş, şeffaf bir şekilde parıldamıştı, sırtı hâlâ Coonan'a dönüktü. Coonan yemi yuttu ve yumruğunu sertçe Maksim'in sırtına indirdi. Yumruğu o kadar sert, o kadar acımasızdı ki, havadan başka bir şey kalmadığında, kendi momentumuyla tökezleyerek öne doğru düştü.

Maksim çoktan önündeydi, kendi yumruğunu yere indirip kas ve dokuların arasından geçerek solmuş kalbe ulaşırken kendi yanılması yok oldu. Coonan irkilmedi ya da çığlık atmadı. Sadece başını Maksim'in koluna doğru eğdi ve tırtıklı, sivri dişleriyle kolu ısırды. Dişleri kalın kasla buluştu ve bir parça et koparmak için başını geriye doğru salladı. Maksim ona doğru sertçe hamle yaptı, gücünü kullanarak Coonan'ın başını geriye itti ve elinin topuğunu burnuna sokarak Coonan'ı ağzını açmaya zorladı.

Bir eli hâlâ göğüs boşluğunda ödülünü ararken, diğer eliyle yumruklamaya devam etti. Boğaz. Burun. Gözlere. Tekrar boğaza. Tekrar ve tekrar. Sert, kesici yumruklar. O kadar hızlıydı ki yumrukları bulanıklaştı ama her yumruk Coonan'ın kafasını geriye savurdu, ta ki yumruklar ağzını da içine alana kadar. O da

dişlerini kırdı. Onları gevşetti. Onları devirdi. Vampirin boğazından aşağı gönderdi.

Bu sırada Coonan iki eliyle Maksim'e saldırıyor, kaburgalarından et parçaları koparıyor ama kurtulamıyordu. Maksim'in parmakları kalbin etrafını sardığında Coonan kaçamayacağını anladı. Çığlık atmak için ağzını açtı. İlk savunma hattı oydu ama başkaları da vardı. Vadim'i uyarması gerekiyordu. Yardım çağırması gerekiyordu. Avcıyı alt edebileceğinden emindi ama Maksim çok hızlıydı.

Çığlık attı ve uludu ama boğazından hiçbir şey çıkmadı. Tek bir ses bile. Daha da kötüsü, her yutkunmaya çalıştığında, tırtıklı dişleri Sanki kendilerine ait bir hayatları varmış ve onu acımasızca kesip iç organlarını parçalara ayırıyorlarmış gibi boğazının ve ses tellerinin derinliklerine doğru ilerlediler. Boğazı, yemek borusu, bağırsakları, vücudunun her yeri sanki dişler çoğalmış gibi.

Coonan elli yılı aşkın süredir avcılarla savaşmadığı için rehavete kapıldığını fark etti. Bir kadimin onu bulabileceğini hiç düşünmemişti. Korunuyorlardı. Sergey ve Vadim'in etrafında her türlü koruma vardı. Kendi türünün telepatik iletişimini kullanarak uzandı - tüm Karpatyalıların yolu.

Beni öldürüyor. Yardıma ihtiyacım var. Yardıma gelin! Mesajı gönderirken bile Vadim'in, yaşamasına izin vermek için diğer muhafızlarını serbest bırakmayacağını biliyordu.

Vadim'in büyük bir planı vardı ve yüzyıllardır bunun için çalışıyordu. Hayatta kalabilecek ve çocuğunu hayatta tutabilecek kadar güçlü olduğuna inandığı kadını bulmuştu. Reginald Coonan için her şeyi riske atmayacaktı.

Her halükarda salon Karpat avcılarıyla doldu. Eskiler. Bazılarını çocukluğundan tanıyordu ama onlara çekici gelen hiçbir şey yoktu. Ölü gözleri vardı. Prensın emirlerini yerine getiren duygusuz robotlar. adaletin yerini bulmasını sağladı. Yakalandı ve kaçıışı yoktu.

Kalbinin vücudunu terk ettiğini hissetti. *Hayır. Hayır.* İnlemeye çalıştı. O bile salona sızmadı, o umutsuz ses bile. Ondaki geriye hiçbir şey kalmamıştı, kendi dişleri onu içten dışa yutarken bile. Avcının kalbini çıkarıp bir avuç insan gibi fırlatmasıyla değil. tünelin zeminine çöp.

İnsanlar çöptür. Bizim için yem. Biz hepsinden üstünüz. Elini kalbine doğru uzatarak onları ikna etmeye çalıştı.

vücuduna geri döndü.

Onları yönetebiliriz. Zenginliklerini alabiliriz. Kadınlarını. Onlardan besleniriz. Yap Bize hizmet etsinler. Ne olabileceğimizi gör. Vadim ve Sergey'i dinleyin. İkisi de Xavier'in bir parçasını paylaşıyor ve onun bilgisine, yeteneğine sahipler. Beni hayatta tut. Bize katılın. Davamıza katılın ve büyük olun.

Onu tuzağa düşüren mantrayı neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlardı. Buna inanmaya başlamıştı. Eğer onları ikna edebilirse. Vücudu sallandı ve dizleri aniden onu tutamadı. Ateş kokusu aldı. Sıradan bir ateş değil, sanki şimşegi çağırılmışlar gibi bembeyazdı. İşte bu İmkânsızdı çünkü yerin altındaydılar, Karpat avcılarından korunmak için başka bir katman daha vardı. Yine de kokusunu almıştı. Maksim'in parmak uçlarından kalbine sıçrayan parlak turuncu-kırmızı alevleri yerde gördü.

Coonan karnının üzerinde sürünerek kalbine doğru hamle yaptı ve alevlerin ulaşmasını engellemek için kararmış organı vücuduyla örtmeye çalıştı.

Çok geç kalmıştı. Vücudunu tam kalbinin üzerine fırlattığı sırada alevler kalbini sardı. Ateş o kadar sıcaktı ki, organ neredeyse anında parçalandı ve aynı anda Coonan'ın vücudunu da yaktı, böylece turuncu-kırmızı uçlar sırtında dans etti ve makabrly'nin ortasından patladı.

Korumalar gitmiş. Oda Vadim'in piyonlarıyla dolu. Onları hissediyorum. Zhestokly diğerlerine, "Bazıları neşeli, bazıları korku hissediyor ama ona kaçması için zaman tanımak amacıyla yüzlerini bize dönüyorlar," dedi.

Maksim telepatik yolu tüm Karpatyalılar için kullanmasının kasıtlı olduğunu biliyordu; avcının sakın ve ölçülü tarzında bir duyuru. Vadim ve piyonları avcılarının peşlerinde olduğunu bileceklerdi. Vadim kaçmak istiyorsa kadını terk etmek zorunda kalacaktı. Maksim usta vampiri yakmayı bitirdi ve diğerleriyle birlikte girişe döndü.

Sert ve hızlı bir şekilde içeri girdiler, altı kişi. Maksim Zhestokly'ye yakın kalmaya çalıştı. Kadim zayıftı ve Emeline'in kanı ona fazla güç vermeyecekti. Yıllardır aç bırakılmıştı. Emeline'in kanından çok fazla almamak için kendini tutabilmiş olması bir mucize ve onurunun bir göstergesiydi. Onun hayatını tehdit etmeden ya da onu mutlak bir savunmasızlık noktasına kadar zayıflatmadan önce durmuştu.

Oda genişti ve yüksek bir tavanı vardı. Aynı ağır ahşaptan yapılmış iki kemerli kapı vardı. Maksim solundaki kapıya doğru ilerledi, Emeline'in kokusunu ve onun kanını almış olan Zhestokly'yi takip etti.

nerede olduğunu bilirdi. Malinov kardeşler küçük vampirlerden oluşan bir ordu kurmuşlardı. Birçoğunun deneyimli avcılarla nasıl savaşacakları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Maksim duygularını sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyor, onları derinlere itiyor ve böylece türünün pek çoğunun öldürüldüğünü hissetmeden savaşabiliyordu.

Malinov genç erkeklerden adam topluyor, onları kendisiyle bir hayat arkadaşı bulma şanslarının Karpat halkının prensi Mikhail'den daha yüksek olduğuna ikna ediyordu. Küçük vampirlerden bazıları iki yüz elli yaşından fazla. Dönmeye hiç niyetleri yoktu. Hiçbir şey onları buna itemezdi. Vadim ve Sergey çok ikna edici olmak zorundaydı. İkisinin de içinde yüksek büyücü Xavier'den bir parça vardı. Dolambaçlı ve kurnazdı, ama aynı zamanda başkalarını etkilemenin de bir yolunu bulmuştu,

Altın sesiyle onları dünyayı yönetebileceğine ve diğerlerine hak ettiklerini verebileceğine ikna etti.

Katliam korkunçtu. Cesetler odanın zeminine saçılmıştı. Maksim ve Zhestokly kapıya ulaşmak için sıralar arasında savaştı ve nispeten kolay bir şekilde başardılar. Zhestokly güvenlik önlemleri üzerinde çalışmaya başladı ve Maksim tüm saldırganlarla savaşarak avcıya koruma önlemleri.

Lojos'un dediğine göre, yaşayan ölüler top mermisinden başka bir şey değil. En az üç usta vampir var ve daha birçoqları da olmalı.

Savaşabilecek kapasitede. Savaş meydanında denenmemiş çocuklar değiller, ancak hiçbiri bizimle savaşmak için ortaya çıkmadı.

Kaçtılar, dedi Maksim. Vadim ve Sergey kardeşlerini kaybettiler ve Avrupa ve Güney Amerika'dan geri çekilerek buraya geldiler. Geri çekilmeyi ve başka bir yere yerleşmeyi öğrendiler. Muhtemelen diğer şehirlerde de bunun gibi birkaç in kurmuşlar. Kalıp savaşmak için bir sebep yok. Eninde sonunda bizimle yüzleşirken öleceklerini biliyorlar. Bu yüzden

Bizi yavaşlatmak için acemi askerlerini üzerimize sürerek ortadan kaybolmaları için zaman kazandırıyorlar.

Maksim neredeyse ayaklarının dibinde yatan üç cesede baktı. Yeni askerler acemi ve deneyimsiz olabilirdi ama fanatiktiler.

Zhestokly, güvenlik önlemlerinin düştüğünü söyledi.

Kapıdan önce Maksim geçti. Emeline yerde yatıyordu, vücudu çıkırıklarla sarsılıyordu. Yüzü şişmiş ve morarmıştı. Giysileri yırtık ve kanlıydı. Adam yaklaştığında kadın ondan kaçmaya çalıştı.

onu. Vadim'in boynundaki beslenme izlerini görebiliyordu. Ağzında, onu beslenmeye zorladığı yere bulaşmış siyah kan vardı.

Elini kaldırdı. "Emeline, bana bak. Gör beni. Blaze seni almam için beni gönderdi. Seni güvenli bir yere götüreceğim."

Kadın başını salladı, dizlerini yukarı çekti ve kollarını dizlerine dolayarak kendini salladı.

"Emeline." Maksim temkinli bir şekilde yaklaştı. "Burada kalamayacağını biliyorsun."

"Yapma," diye fısıldadı. "O beni kirli yaptı. Bana yaklaşamazsın. Blaze asla yanıma yaklaşamaz."

"Seni buradan götüreceğim," dedi Maksim. "Güvenli bir yere."

"Benim için geleceğini söyledi. Gelecektir. Geleceğini biliyorum." Emeline çenesini dizlerinin üzerine koymuş, kederli gözlerini Maksim'e dikmişti. "Benim aracılığımla hepinizi görebilecek. Hiçbirinize yaklaşamıyorum."

Diğer avcılar da odadaydı. Sessiz. Dikkatli. Maksim elini onlara doğru salladı. "Hepimiz seni ondan koruyacağız. İzin verin sizi buradan çıkarayım."

Emeline derin bir nefes aldı, hıçkırıklara boğuldu ve başını salladı ama hareket etmedi. Maksim dikkatle ona doğru yürüdü, onu ürkütmemek ve olduğundan daha fazla korkutmamak için acele etmedi. Vadim'in ona sahip olduğu kısa süre içinde ona neler yaptığını bilmiyordu ama şimdi sormanın zamanı değildi. Vadim'in kokusu her yerindeydi.

Yırtık giysileri ve korkunç bir mücadelenin izleriyle Vadim'in onu zihniyle kontrol edemediğini görebiliyordu. Bu onu sinirlendirecek ve çileden çıkaracaktı çünkü çok az zamanı vardı.

Maksim uzandı, hareketlerini yine yavaş tutarak elini ona uzattı. "Yürüyebilir misin? Seni taşımama ihtiyacın var mı?"

Sertçe yutkundu. "Beni taşımak zorunda kalacaksın. Beni ondan gerçekten koruyabilir misin? Aksi takdirde Blaze'in yanına gidemem ve ona ihtiyacım var."

"Sizi koruyabiliriz," diye güvence verdi.

Yavaşça başını salladı, gözyaşları yüzünden akıyordu. "O zaman lütfen beni Blaze'e götür. Blaze'e ihtiyacım var."

Maksim onu nazikçe kaldırdı. Vücudundan bir ürperti geçti ve kendini sıkıca tutarak içine kapandı. Ne ona baktı ne de ona doğru gevşedi. Diğer avcılar onun etrafındaki safları sıklaştırarak, söze gerek duymadan ona

onu koruma niyetindeydi. Gözlerini kapadı ve hiç kıpırdamadan durdu, parmakları iki sıkı yumruk halinde kıvrılmıştı.

ON ALTI

"BİR HAFTA OLDU Maksim," dedi Blaze mutsuzca, Asenguard arazisindeki kulübenin kapısında kaşlarını çatarak. Ev daha çok lüks bir yerdi.

Kulübeden ziyade bir misafirhaneydi ama kütükten yapılmıştı, iki katlıydı ve etrafını saran bir güvertesi vardı. "Emeline benimle olanlar hakkında konuşmuyor. Neredeyse hiçbir şey söylemiyor."

Maksim onun eline uzandı, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve onu kendine doğru çekti, ön tarafı ona dönüktü, omzunun altına sıkıştırdı

korumacı bir şekilde. Blaze her sabah uyandığında, her şeyden önce arkadaşını kontrol ederdi. Uyumadan önce yaptığı son şey de ona uzanmak oldu.

Blaze yüzünü onun göğsüne bastırdı, parmakları gömleğinin içine kırıldı. "Onun için çok endişeleniyorum. Emeline ve çocuklar için. Ama Emmy'ye nasıl ulaşacağımı bilmiyorum."

Maksim kulübenin kapalı kapısına baktı. Emeline Asenguard mülkünde güvendedi. Tarık'ın güzel bir düzeni vardı. Kendini kabul ettirecek kadar uzun süredir oradaydı. Güvenlik önlemleri güçlüydü ve Maksim yaşadıkları dünyaya ve yüzyıla uyum sağlama çabalarına katılmış, korumasını önce Tarık'ın mülküne, sonra da Tarık'inkine sınır olan araziye satın aldığı anda kendi mülküne eklemişti. Birlikte bir gece kulübü satın aldılar ve yavaş yavaş yenilediler.

"Tarık çocuklar için iyi bir danışman oldu. Sokaklarda yaşıyorlardı ve şimdi iyi bir evleri var. Tarık'ın kayıkhanesi güvenli. Bebeğin kaza geçirip göle düşme ihtimali olmasın diye güvenlik önlemleri aldım. Bu mülkte -ya da bizimkinde- oldukları sürece

-Onları koruyacağız. Tarık onları eğitmesi için bir öğretmen ayarlıyor. Sağlıklı ve mutlu olmaları için sağlayabileceğimiz her şeye sahip olacaklar," diye güvence verdi Maksim.

Onu kulübeden uzaklaştırmaya başladı. Emeline'i seviyordu ve Emmy'sinin iyi olacağına dair ona güvence veremiyordu. Bunu sadece zaman yapabilirdi. Vadim onunla konuşabilirdi. Ona fısıldayabilirdi. Onu açığa çıkarmaya çalışabilirdi. Hiçbirinin bunu durduracak gücü yoktu. Karpatyalılar onu durdurmanın bir yolunu bulamazlarsa, eninde sonunda usta vampir onu delirtecekti. Yerleşkenin etrafındaki ve üstündeki havayı koruyabilirlerdi ama kurbanıyla kan alışverişi yapmış usta bir vampirin onun kafasının içine girmesini engelleyemezlerdi.

"Ona nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yok. Kanını almaktan daha fazlasını yapıp yapmadığını bilmiyorum çünkü bana söylemiyor." Ellerinden geleni yaptıklarını ama bunun bile yeterli olmayabileceğini bilen Blaze, "Tatlım, ne yapmalıyım?" diye sordu. ne yapacaksın?"

"Yaptığın şeyi yapmaya devam etmelisin, *draga mea*, her gün ona gitmeye devam et. Evinden çıkmak istemiyor, sorun değil. Sadece her gün seni görmesi için ısrar etmeye devam et. Tariq ve ben onu görmeye çalışmaya devam edeceğiz.

Vadim'in kanını vücudundan temizlemek için. Her günü geldiği gibi kabul edeceğiz. Şimdilik yapabileceğimiz tek şey bu."

Blaze usulca iç çekti. "Sana sahip olduğum için çok minnettarım Maksim. Onu bana geri getirdiğin için teşekkür ederim."

"Bu bir takım çalışmasıydı, Blaze. Vadim ve Sergey Malinov'un bırakın şehrimizi, yakınımızda olduklarından bile haberimiz yoktu. Operasyonları çok büyük. Hepsini ortaya çıkarmak ve yok etmek yıllar alabilir. Bu bir gecede olmayacak ve Emeline de bir gecede iyileşmeyecek. Çocuklar travma geçirdi. O da öyle."

"Başına ne geleceğini biliyordu ama yine de o Tüneller," diye fısıldadı Blaze. Kızın yumruğu adamın gömleğinde sıkılaştı. Onun sıcak, sert bedenine daha da yaklaştı. "Onu almalarını engellemek için zamanında çıkamadım. Karpatyalı olsam bile bunu yapamazdım."

"Vadim'in onu almasını engelledik," diye belirtti Maksim. "O burada, yerleşkede. Danny, Amelia, Liv ve küçük Bella yanımızda. Val Zhestokly yerde iyileşiyor. Tomas da öyle. Eskiler her doğuşta toplanıp ona kan sağlıyorlar. Mataias başka bir inin izlerini bulmak için komşu şehirleri araştırıyor. Andre'ye buraya gelip bize yardım etmesi için haber gönderdik. Onunla biz ilgileneceğiz."

"Ona zamanında ulaşamadım," diye tekrarladı Blaze.

"Bence iyi iş çıkardın, Blaze. Reginald Coonan'ı ve Hallahan kardeşlerin hepsini yok ettik. Hepimizi korkunç bir tehdide maruz bırakarak gelecekte işimizi yapmamızı sağladınız. Emeline seçimini yaptı ve bu onun seçimiydi. Yarım düzine kadim avcının saygı ve korumasına sahip ve umarım daha fazlası da bize yardıma gelir. O çocukları çıkarmak için o tünellere girdi ve sizin yardımınızla başardı. O şansını denedi ve biz de onu çıkardık. Bu noktada Blaze, buna başarı demek zorundayız."

Blaze onun göğsüne sokuldu. O haklıydı. Vampirler gitmişti ama gitmiş olarak kalmayacaklarını biliyordu. Hepsi bunu biliyordu. Vadim bir noktada geri dönecekti, yeterince güçlü olduğuna karar verdiğinde Emeline'in korumasını üstlendiğinde ya da umarım Emmy'nin uğraşmaya değmeyeceğine karar verip başka bir plana geçtiğinde.

"Tarık birkaç gün içinde çocuklar üzerinde yasal vesayet hakkına sahip olacak. Karpat teknisyenlerinden biri bunu kesinleştiriyor. Kimse onun iddiasına itiraz edemeyecek. Danny ve Amelia bizim korumamız altında kaldıkları için çok mutlular. Neyin tehlikede olduğunu biliyorlar," dedi Maksim. "Onlar iyi çocuklar ve kızların psişik yetenek testleri çok yüksek çıktı. Vadim kurbanlarını dikkatle seçti."

Blaze, "Avcıları takip ediyordu," diye belirtti. "Bir avcı bölgeye girdiğinde diğer vampirleri bölgeden uzaklaşmaları için uyarıyordu. Çok sofistike ve teknoloji kullanımını planlarına gerçekten dahil etmiş."

Maksim derin bir nefes aldı. "Bu bizim çöküşümüzün bir parçasıydı, Blaze. Etrafımızdaki dünyayı inceledik ama kendi içimize kapandık. Hiçbirimiz vampirlerin zalimliğe olan ihtiyaçlarının üstesinden gelebileceklerine inanmadık ve bir araya gelmek için bencillik. Vadim çok gençleri işe alıyor. Bir hayat arkadaşı için beklemek istemezler. Eskilerin hâlâ bir hayat arkadaşı olmadığını görüyorlar ve kestirmeden gitmek istiyorlar. Toplumumuzdaki zayıflığı ortaya çıkardı ve bu haber prene gönderildi. Toplumumuzu düzeltmemiz gerekiyor. hataları derhal düzeltin."

Kollarını Blaze'e doladı ve ikisini de havaya, evlerine doğru götürdü. *Sana ihtiyacım var, sufletul meu,* diye fısıldadı onun zihnine.

Samimi. Seksi. Aç. Hatta yırtıcı. Kadın ürperdi. Bunu *seviyordu* - adamın kendini onun içine boşaltmasını, zihnini onunla doldurmasını. Kalbini onunla doldurması. Onu vücudunun derinliklerinde istiyordu, onları birbirine bağlıyordu.

Blaze yüzünü onunkine çevirdi. Onun için hazırды. Onun için her zaman hazırды. Gelecek biraz karanlıktı ama o bir savaşçıydı ve Emeline ile çocukları korumak için onunla birlikte duracaktı. Etraflarında ne olursa olsun onun dünyasını her zaman aydınlık kılacaktı.

Seni seviyorum, Maksim. Bunu hep bil. Ben de seni seviyorum.

Yüzü yumuşadı, gözleri ısındı. Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. *Seni seviyorum, Blaze.* Sesi şefkatliydi ve ağzı onunkini kavradığında, kadın onun için tutuştu. Çünkü o artık onun dünyasıydı. Onun her şeyiydi.

Tariq Asenguard'ın macerası devam ederken, Şimdi satıŐta olan DARK CAROUSEL'e özel bir bakış için okumaya devam edin!

Avını bulmak için her türlü yol vardı. Tarık Asenguard balkondan aşağıdaki insan yığınlarına bakıyordu. O ve ortağı Maksim Volkov, uzun zaman önce saray yavrusu tiyatroyu kalabalığı çekmek için bir dans kulübüne dönüştürmüşlerdi. Onların üzerinde durabiliyor ve dört kat boyunca aşağıda dönüp duran bedenlere bakabiliyordu.

Tarık, tadilat planlarını kendisi hazırlamış, merkezin açık olduğundan emin olmuştu, böylece korkulukların üzerinden aşağıdaki katlara bakıldığında her bir dans pisti ve bar görülebiliyordu. Bu düzenleme benzersizdi ve müşteriler buna bayılıyor ve mümkün olduğunca sık geri dönüyorlardı. Göremediği tek yer, geceleri hayatlarını istedikleri gibi yaşamak için dışarı çıkan gotik, grunge ve vampir severler için bir yeraltı kulübü olarak kullanılmak üzere yenilediği ve kendileri gibi başkaları tarafından kabul edilen bodrum katıydı.

Her katta farklı bir müzik türü vardı ve çok çeşitli insanları çekiyordu. Ne kadar çok çeşitlilik, onun için o kadar iyiydi. Daha iyi avlanırdı. Kalp atışlarını ve damarlarında dolaşan kanın onu çağırdığını duyabiliyordu. Bu kadar çok bedenin bir araya toplandığı binanın sınırları içinde avlanmak kolaydı.

İhtiyacı olduğunda hevesli erkekleri ya da kadınları rızık olarak kullanabilirdi. Her iki kolunda da bir kadınla şehrin playboyu imajını çizmek yeterince kolaydı. Yavaş yavaş bir ün kazanıyordu. Zengin, seçkin bir bekar, şehrin en gözde gece kulüplerinden birinin ortak sahibi. Kadınlar ona akın ediyordu. Bu fikri ortaya attığında tam da istediği sonuç buydu. Çeşitli şehirlerde dört kulübü daha vardı ve her birinin farklı bir ortağı vardı, kendisi ana konutundayken kulübe göz kulak olan bir ortağı.

Dans pistlerinin ortasındaki açıklığa sahip tasarım, en büyük düşmanlarının şehrin istila ettiğini bildiği için şimdi daha da önemliydi. Vampirler yeraltına inmişti. Bunlar eski ölümsüzler değildi. Onlar

düşünen, teknoloji kullanan, savaş planlayan vampirlerdi. Sofistike ve organize. Tarık, yer üstünde bir ordu kurmak için bölgedeki insanları ele geçiren bir vampirin yakınlarda olabileceğine işaret eden tuhaf cinayet haberleri için zihinleri tarayabiliyordu.

"Yeni bir şey var mı?" Maksim arkasından yaklaştı. Balkonı kavradı ve altlarındaki her katta dans eden beden yığınına gözlemlemek için aşağı eğildi.

"Hayır. Bu beni lekeli birini keşfetmiş olmamdan daha çok endişelendiriyor." Tarık keskin bir nefes aldı. Kaşlarını çattı. "Bir koku var. . ." Sustu.

"Ter," dedi Maksim alaycı bir gülümsemeyle.

Tarık'ın mizah anlayışı yoktu. Onun için, dans eden kadın ve erkeklere bakarken bir renk cümbüşü yoktu. Sadece donuk bir gri görüyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. O avlanmak için yaşıyordu. Öldürmek için. Bunu yaparken bile

...hiçbir şey hissetmedi. Tekrar içine çekti ve bir kez daha oradaydı. O koku. Onu çağırıyordu. Kalbini çarptırıyordu. Damarlarına sıcak kan pompalıyordu. Parmaklığın üzerinden daha da uzağa eğildi.

"Anlaşılması zor. Silik. Zar zor var."

Maksim'in sert yüzündeki gülümseme soldu. "Ne kokusu, Tarık? Vampir mi? Yeraltı inini keşfettiğimizden beri hiçbir hareketlilik olmadı. Devriye geziyorduk ..."

Tarık başını salladı. "Hayır. Portakal çiçeği, vanilya ve başka bir şey. Belli belirsiz ama orada. Kokusunu alamıyor musun? Bir yerlerden . . ." O tekrar ayrıldı ve her bir katta o olağanüstü kokunun kaynağını aradı. Tekrar içine çekti ve yakalanması zor kokuyu yakalayarak ciğerlerine çekti.

Anında vücudu kendi kendine tepki verdi, bu daha önce *hiç* olmamış bir şeydi. Bir kıpırdanma. Kanı ısındı. Kalın.

Alçak ve kötü bir havuz oluşmaya başladı.

Sadece bir yırtıcının yapabileceği gibi hareketsiz kaldı ve hissettiği mucizenin onu yıkamasına izin verdi. Bunun şokunu emdi. Hissetmedi. Hissedemezdi. Çok eskiydi ve uzun zaman önce herhangi bir şeyi hissetme yeteneğini kaybetmişti. Vücudu bir kokuya tepki vermiyordu. Hiçbir şey. Ve yine de . . .

Maksim derin bir nefes aldı. Yavaşça başını salladı. "Hangi katta olduğunu söyleyemem. Bir kadın." Gözlerini kıstı, bakışları keskin bir şekilde ortağının üzerindeydi. "Bu kadar çok koku varken kokunun ilginç çekmesi ilginç. Neden sadece bir tanesine odaklanıyorsun?"

Tarık cevabı biliyordu ama yüzlerce yıl avlandıktan sonra bunu yüksek sesle dile getirmekten korkuyordu. Hayat arkadaşı. O kadın. Onun kişisel mucizesi. Koku onu rahat bırakmıyordu. Yüzyıllar boyunca kendini kanıtlamış olağanüstü avcılık becerilerine sahipti ama bir insan olan kadın defalarca ondan kaçmayı başarmıştı. Son birkaç hafta içinde birden fazla kez onu yakınında hissetmişti; evrende bir dalgalanma, ayaklarının altında hareket eden bir zemin ya da

Etrafındaki hava aniden elektrikle canlandı, yine de kaçmayı başarmıştı.

Bu sefer değil, kadın. Artık elimdesin.

Tekrar içine çekti ... ve kesin olarak anladı. Bu koku . . . Portakal çiçeği ve vanilya, kanı kulaklarında gürleyip damarlarında sıcak bir şekilde akana kadar gardını aşmaya devam etti. Ta ki Sahibini bulmayı takıntı haline getirmişti. Saplantı gibi duygular hissetmiyordu. Hissetmiyordu. Kadim bir Karpat erkeğinin, hayat arkadaşını bulmadığı sürece duyguları deneyimlemesi imkânsızdı. Ta ki onun sesini duyana kadar.

"O burada. Bu kulüpte. Şu anda. Öyle olduğunu biliyorum. Benim hayat arkadaşım." Yüksek sesle fısıldadı. Huşu içinde. Bunun gerçek olduğunu bilerek. O oradaydı, binanın içinde bir yerdeydi. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Onun sesinin bir fısıltısını duyuyor olmalıydı. Diğerlerinin arasında bir iplik. Kız oradaydı. Bu kadar yakın. Yüzyıllardır aradığı tek kadın. Hayatına renk katacak, gri dünyasını sona erdirecek tek kadın. Yüzyıllardır hiçbir şey hissetmemesinin ardından kaybettiği duygularını geri getirecek kadın. Uzun, sonsuz yıllar boyunca her kıtayı aramıştı ama o bir türlü ulaşamamıştı. Sonunda ona yakındı, onu, ruhunu, hayat arkadaşını, diğer yarısını hissediyordu.

Parmakları kalın, el oyması tırabzanı kavradı, devasa Basınç sert ahşapta çentikler bırakıyordu. Eğilip çeşitli katlarda birbirine çok yakın duran dansçıları inceledi. Sabrı giderek azalıyordu. Kız ona meydan okuyordu. Onun çağrılarını hissettiğini biliyordu. Nasıl yapamaz mıydı? Her gece ona fısıldadı, onu kendisine çekmek için yumuşak sözler söyledi. Müziğin nabzının havada atmasına izin verdi, onu kendisine geri götürmek için bir nota ağı gönderdi, ancak yine de her ağından kaçtı.

"Yakınlarda olmalı Tarık," dedi Maksim, korkulukta ona katılarak. O da tahtaya tutunmuş, dans eden, içen ve sayısız sohbet eden bedenlerin arasında onu bulabilecekmiş gibi eğilerek dinliyordu.

Bardak şingirtıları vardı. Kahkaha sesleri. Tartışmaların. Flörtlerin. Karanlıkta bir araya gelen aşıkların fısıltısı. İki adam da o tek sesi

duymaya çalıştı. Renk ve duyguyu geri getirecek olan sesi.

Tariq'in hayatına geri döndü. Onu yüzyıllarca beklemişti ve hâlâ ondan kaçıyordu.

Herhangi bir katta olabilirdi ve o fısıltıyı duyabilirlerdi. Yeraltı "mağara" kulübünde olabilirdi. Konuşmaları oradan da duyabilirlerdi. Kulübü, içeridekilerin kendilerini güvende hissetmelerini sağlayacak şekilde tasarlamışlardı.

Güvenli. Yeraltı kulübünün ayrı giriş ve çıkışları vardı. Müzik yüksek sesle çalıyor, mekân karanlık, koyu maviler ve morlar etrafı gölgeliyordu. zindan gibi bir dekor.

Tarık onu eline geçirene kadar asla durmayacaktı. Onun bu yönünü anlamamıştı. Azgın bir deniz kadar amansız ve acımasızdı. Avını bir kez yakaladığında onu durdurmak imkânsızdı. O bir Karpatlıydı, vampir avcısıydı ve çoğu vampir hayatta kalırken o hayatta kalmıştı. onun türü uzun zaman önce gücün cazibesine yenik düşmüştü. Prensine ve halkına karşı görevini yerine getirmiş, kendisine tahsis edilen bölgeleri temiz ve güvenli tutmuştu. kötülüğün pis kokusu.

Onca uzun yüzyıldan sonra, onun yakınlarda olduğunu biliyordu ama yine de ulaşılması zor, ulaşamayacağı bir yerde kalmıştı. Yüzyılların stratejisiyle bilenmiş avcılık içgüdülerini onu bulmaya yöneltmişti. Çalan müzikten ve damarlarında akan kanın onu çağıran kokusundan uzaklaştı. Bu, sürekli savaştığı baş döndürücü bir cazibeydi. Bu kadar yakındayken onu bulamamasına sinirlenerek hayal kırıklığını gece gökyüzüne haykırmak istedi. Havaya ihtiyacı vardı, dışarı çıkıp nefes alması gerekiyordu.

Tarık kendi dilinde usulca küfrederek parmaklıklardan uzaklaşıp daha derin gölgelere doğru ilerledi. Sadece hayal kırıklığını hissedebiliyor olması bile onun çok ama çok yakın olduğu anlamına geliyordu ve sesini duyabiliyordu, ancak

Diğer sesler arasında onu tanımıştı. Kadının binanın içinde bir yerlerde, ulaşamayacağı bir yerde olduğunu, uzun zaman önce kaybolmuş duygularının beklenmedik bir şekilde araya girip sakin ve mantıklı düşüncesini bozmasından anladı. Onu aramak için şehri defalarca taramasını engellemek için güçlü bir zihne sahip olmalıydı. Onun emirlerine karşı gelebilmek için çok güçlüydü.

O güçlü bir varlıktı ve en az çabayla istediğini elde etmeye çok alışkındı. Yüzyıllarca süren savaşlardan, yüzyıllarca süren duygusuzluktan, renksizlikten sağ çıkmıştı. Kötülüğe, güce olan çağrının sinsî fısıltıları onu her zaman cezbetti, yine de tek bir sebepten dolayı katlandı. Bir kadın. Tek bir kadın. Hayat arkadaşı. Ruhunun diğer yarısı. Dünyasını, hayatını

olması gerektiği gibi sadece o geri getirebilirdi. Uzun zaman önce kendini

Kaderi, kasvetli ve sert bir dünyada gücün cazibesi çok güçlü olana kadar dayanmaktı. Yine de şimdi, sona bu kadar yaklaşmışken, onun varlığını, boşluğun dünyasındaki o umut dalgasını hissetti.

"Mataias Vadim Malinov'u limana kadar takip etti," diye bildirdi Maksim. "Vadim gençlik yıllarında bile her zaman zekiydi. Şimdi, içinde gelmiş geçmiş en güçlü büyücülerden biri olan Xavier'den bir parça taşıyan usta bir vampir olarak Vadim tehlikeli bir düşman olduğunu kanıtlıyor. Limana gitmesi hoşuma gitmedi."

"Bu denize açıldığını mı gösteriyor?" Tarık bunu bir soru haline getirdi. Akıllı usta vampirin peşinde olmalıydı. Vadim, hiç şüphesiz, büyücü Xavier'den bu yana Karpat ve insan dünyası için en büyük tehditti. Tarık'ın o koku yüzünden dikkati çok dağılmıştı. Şimdi kokuyu yakaladığına göre, dikkatini sahibini bulmaya vermesi gerektiğini biliyordu. "Binanın içinde bir yerde olmalı."

Büyük bir binaydı. Muazzam. Beş kat artı bodrum, dördü çeşitli kulüpler için, beşinci kat ise kişisel alanı için kullanılıyordu. Bodrum katı yeraltı kulübüydü, yani aslında beş kulüp vardı. Kulüp katlarının her birinde dört bar. Her katta dört dans pisti ve iç balkonları çevreleyen masalar. Her kat neredeyse ağzına kadar doluydu. Yine de o bir Karpatlıydı. Çok hızlı yol alabiliyordu.

"Git," dedi Maksim. "O kadını bulana kadar bana hiçbir faydanız dokunmayacak. Lojos ve Mataias bu gece devriye geziyorlar ve Vadim'in ordusunun memleketimizde çalıştığına dair herhangi bir belirti varsa, kanıtları bulacaklardır. Son birkaç haftadır ortalık çok sessiz."

Eşsiz ve yetenekli bir usta vampir olan Vadim Malinov, vampirlerden oluşan bir ordu kuruyordu. En son teknolojiyi kullanıyor ve hatta emirlerini yerine getirmeleri için insanları bile işe almayı başarıyordu. Vadim'in yaptığı şey daha önce görülmemiş bir şeydi. Karpat Dağları'ndan, Karpat halkının prensinden ve oradaki kadim avcılardan kaçarak Amerika Birleşik Devletleri'nde hem Karpatlar'a hem de insanlara karşı bir ordu topladığı açıktı. Durdurulması gerekiyordu.

Tarık konuşmanın devamını beklemedi. Kendini gizledi ve kişisel alanından süzülerek dördüncü kattaki kulübe indi. Salsa müziği havayı dövüyordu. Sertti. Sürükleyici bir ritim. Bu kulüp Latin danslarına hitap ediyordu ve atmosfer de bunu yansıtıyordu. Lüks, modaya uygun ve son derece popülerdi. Vücutlar birbirine çarpıyordu. Dans pistleri

her zaman yeni başlayanlardan yarışma uzmanlarına kadar her seviyeden dansçıyla doluydu.

Önce masaların, sonra da dansçıların arasından geçerek soluk soluğa ilerledi. Aranıyor. Titiz olmak. Aklına, eğer kadını bu katta olsaydı, başka bir erkekle dans ediyor olacağı geldi. Neden Eğer yakın olmasaydı, hayat arkadaşının vücudunun başka bir erkeğin vücuduna sürtünmesi fikriyle içindeki avcı daha da belirginleşir miydi? Onun sesini -dünyasını değiştirecek o büyümlü sesi- duymasaydı? Orada olmalıydı, tüm konuşmaların arasından ona doğru sürüklenen ses, her gece ayarladığı gürültü olarak kaydediliyordu.

Çünkü burada olması gerekiyor, diye kabul etti Maksim, genel Karpat telepatik bağlantısını kullanarak.

Neredesin sen? Fısıldayarak sorguyu gecenin içine doğru gönderdi.

Cevap gelmeyince, hayal kırıklığı şiddet ihtiyacıyla birleşti. Sorusu sessizlikle karşılandığında. Hayal kırıklığını hissedebilmesi Tarık'a hayat arkadaşının sesini duyduğunu kanıtlıyordu. Duyguları hissetmeye başlaması için onunla yollarının kesişmesi ve sesini duyması gerekiyordu. Bunlar olumsuz duygulardı ve çok zayıftı ama en azından onun kendisini etkileyecek kadar yakın olduğunu fark ediyordu. Onu değiştiriyor. Daha iyisi için değil.

Onun sesinin diğer tüm seslere, çeşitli grupların vuruşlarına ve her kattaki tüm konuşmalara karıştığını duymuş olmalıydı. Artık onun kokusunu, ona özgü olması gereken o harika, ele avuca sığmaz kokuyu almıştı. Kokuyu takip etmeye çalışarak dördüncü kattan üçüncü kata doğru ilerledi. Duygularını tamamen geri getirecek ve varlığına yeniden renk katacak olan sesini dinlemeye çalışıyordu.

Seslerin kakofonisi arasında sıralama yaptı, yüzlerce sesi dinledi. Üçüncü katta hızla ilerlerken yüzlerce konuşma, yüzlerce ses duyuyordu. Kadının kendisinden uzaklaştığından emindi, sanki takip edildiğini biliyormuş gibiydi. O eski bir Karpatlıydı, onun Duyguları çoktan yok olmuştu ama yine de bir heyecan çekirdeği hissetti. Parmakların okşaması gibi omurgasında bir beklenti titreşimi dolaştı. Işık. Zar zor. Dokunuş enfes.

"Charlie eski atlıkarınca atlarını restore ediyor," dedi bir erkek sesi. "Güçlü bir psişik yeteneğe sahip olduğunu biliyoruz çünkü testleri çok başarılıydı ama yeteneği daha eski şeylere yönelik gibi görünüyordu. Antikalar. Bu yeteneğe sahip olması mümkün değil.

Birimize ya da elimize aldığımız herhangi bir nesneye dokunarak herhangi bir şey okuyabilir." Sesinde şüphe vardı. "Okuyabilir mi?"

Tarık'ın neden bu sese odaklandığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama konuşmayı duyma ihtiyacı neredeyse kulübünde dolaşıp kadının bulma dürtüsü kadar güçlüydü. "Charlie" o kadın olabilir miydi? Adam onun psişik bir yeteneği olduğunu söylemişti.

"Neden biri eski kırık atlıkarınca atlarını restore etmek istesin ki Daniel? Bu şeyler her gün üretilmiyor mu?" Başka bir erkek sanki eski olan her şeyi küçümsüyormuş gibi alay etti.

Tarık yaşıyordu. Aslında çok eskiydi. Yüzyıllar öncesinden geliyordu ve konuşan bu adamın tarihin bir kısmını çöpe atmak istediği düşüncesi onu rahatsız etti. Bu bir ilkti. Bir insanın fikirlerinden rahatsız olmak. Önemsiz bir yabancının. Yine de konu sadece ilgisini çekmekle kalmamıştı. Diğerlerinin yanı sıra bu konuşmanın neden dikkatini çektiğini şimdi anlıyordu.

Üçüncü katın korkuluklarından atladı ve konuşmanın yapıldığını bildiği zemin kata doğru süzüldü.

"Ciddi misin Bruce? Sen neden bahsediyorsun? Buradan çıkmalı, onları takip etmeli ve kızın haberi olup olmadığını öğrenmeliyiz. Saçmalamayı bırak ve içkini hemen bitir ya da yanına al çünkü hareket halindeler."

"Sen sadece onu becermek istiyorsun, Daniel," diye alay etti Bruce denen kişi. "Kahretsin, bütün gece onun üzerindeydin. Onu korkutan da buydu. Ve onları takip ederken çok açık olamayız. Onlara zaman tanımalıyız. Nerede yaşadıklarını bilmediğimizden değil."

Tarık'ın dünyası durdu. Yer ayaklarının altında yuvarlandı. Karanlık ve çirkin bir şey onu tüketmek için yükseldi. Bir adam ona ait olana tecavüz etmeye cüret etmişti. *Yüzyıllarca* aramıştı. Onurunu pamuk ipliğine bağlı tutarak hem Karpatyalıları hem de insanları güvende tutmuştu. Katlandı Yüzyıllar süren amansız bir yalnızlık. Hiçliğin. Sonsuz gri bir boşluk.

Azı dişleri uzadı. Şiddet ihtiyacı ona bir darbe gibi çarptı. Duygular bir anda ortaya çıktığında onları kontrol etmek zordu. Bunaltıcı. Yüzyılların disiplini Daniel denen adamı kurtardı. Tarık derin bir nefes alıp kendini kontrol altına almayı başardı.

Barın kör edici ışıkları altında, düzgün görebilmek için gözlerinin rengini azaltmaya çalışırken gözlerini yarıklara kadar kısmak zorunda kaldı. Hızla zemin kata inip yoğun kalabalığın arasından ona ulaşmak için ilerlemeye başladığında bile kadının kokusu giderek azalıyordu.

"Kesinlikle onu becermek istiyorum. Sen istemiyor musun? Kız muhteşem," dedi Daniel.

Tarık bu sesin müziğe ve diğer konuşmalara karışmasından hareket halinde olduğunu anlayabiliyordu. Çıkışa doğru ilerliyordu.

"Sanki sen de aynı şeyi istemiyorsun Bruce," diye devam etti Daniel, sesinde kahkaha vardı. "Her fırsatta ona dokunuyordun. Sadece sen Biliyorsun, onu alamayacaksın."

"Biz her zaman paylaşırız," diye mırıldandı Bruce, açıkça sinirlenmişti.

"Evet, ama o değil. O özel biri ve ben onu işe alacağım. Bize katılmasını sağlayacağım. Bir kadın istiyorsan, arkadaşını Vince'le paylaş," dedi Daniel.

"Hayatta olmaz," diye tersledi Vince. "Paris'te onları gördüğümüz anda ikinize de Genevieve'in sadece ve sadece benim olduğunu söyledim. Fikrimi değiştirmedim."

Tarık dişlerinin ucunu dilinin üzerinde hissetti. Damarlarındaki kan sıcaktı ama yırtıcı hayvan buz gibi soğuktu. Seslerinde hiç saygı olmadan *onun* kadını hakkında konuşuyorlardı.

Tarık neredeyse onlara varmak üzereydi. West Coast Swing salonunun barında üç erkek ve iki kadının birlikte oturduğu masayı geçmişti. Tarık durakladı, kalbi müziğin ritmiyle birlikte çarpmaya başlamıştı. Ağzı kurudu. Derin bir nefes aldı. O da oradaydı. Portakal çiçeği ve vanilya. Eşsiz kokuyu takip etti, masaların arasından geçerek ilerledi, hızlandı ve üç adamı gecenin içine kadar takip etmek için kapıyı açtı. Arkalarından geldi. Kokusu üç adamın hiçbirinde yoktu ve bu onların hayatını kurtardı.

Muhtemelen bütün akşam onun kulübündeydi. Onlarla birlikte. Sadece kısa bir ondan uzakta. Onlarla dans etmek. Onlarla içmek. Kanındaki ateş, kulaklarında uğultuyu duyana ve damarlarında gürlediğini hissedene kadar arttı. Bu adamlar ona ellerini sürmüşlerdi. Onlara doğru bir adım attı ve tam bir sessizlik içinde arkalarından yaklaştı. Bir rüzgâr. Daha fazla değil. Havada karanlık bir girdap, onlar yere düşüp ölmeden önce farkına bile varmadan içlerindeki yaşamı emebilirdi.

Tariq. Maksim aralarındaki telepatik bağlantıyı tekrar kullandı. Zaten alt kattaydı ama Tarık'tan uzakta, dışarı açılan kapılara doğru iniyordu. *Bir boşluk hissediyorum. Kapılar her açıldığında dışarıdan pis bir koku geliyor. Ölümsüz yakınlarda. Avlanıyor.*

Tarık dikkatle başını kaldırdı. Avına o kadar kilitlenmişti ki dışarı çıkmadan önce etrafı taramamıştı. Bunun gibi hatalar hayatına mal olabilirdi. Sadece kendisinin değil, korumaya yemin ettiği insanların ve Karpatyalıların da.

Duygular bir avcı için değerli değildir. Hayat arkadaşı açık otoparktaydı, yanında bir vampir vardı ve üç adam onu takip ediyordu. Elbette bir vampiri kendine çekecekti. Onun hayat arkadaşı olabilmesi için psişik yeteneklere sahip olması gerekiyordu. Hiçbir vampir bu cazibeye karşı koyamazdı.

Sen kal ve içeridekileri koru. Ben yaşayan ölülerin peşinden gideceğim. Ben zaten dışarıdayım.

Tarık takip ettiği üç adama fısıldayarak bir emir verdi, arkalarından o kadar yaklaştı ki dişlerini şahdamarlarına geçirebilirdi. Bunun yerine onlara derhal evlerine gitmelerini emretti. Onlarla daha sonra karşılaşırса ilgilenecekti ama hayat arkadaşı ve onun arkadaşı Genevieve'in güvende olduğundan emin olmalıydı.

Havalandı ve büyük otoparkın üzerinden otoparka doğru süzüldü. Dört kat yüksekliğindeydi. Hayat arkadaşı ve onun arkadaşı o yöne doğru gitmişlerdi. Portakal çiçeği ve vanilya belli belirsiz bir iz bırakmıştı ve o da bu izi takip etti. Bunu yaparken bile, emrine itaat ederek arabalarına binen üç adamın farkındaydı.

Sonra içeri girdi ve hızla ikinci kata doğru ilerledi. İki kadına ilk kez baktı. Kısa boylu olan uzun boylu olanın kolunu yakaladı ve ona yaklaştı. "Bekle," diye tısladı usulca.

Tüm dünyası göz açıp kapayıncaya kadar değişti. O bir anda. Bu o kadar hızlı, o kadar dramatikti ki, uyum sağlamak bir yana, zar zor kavrayabildi. Zemin ayaklarının altından kaydı. Etrafındaki hava titredi ve sarsıldı, neredeyse onu açık alana fırlatacaktı. Renkler onu kör etti. Onu sarstı.

Midesi bulandı ve gözleri yandı. Renklerin bu kadar canlı olabileceğine hiç inanmamıştı.

Garajda, gecenin karanlığında, sadece loş bir ışıktaki, uzun boylu kadının zengin kestane rengine uzun, parlak siyah saçları olduğunu görebiliyordu. Saçları sırtından aşağı bir şelale gibi dökülüyordu. Koyu mavi bir kot pantolon, renkleri birbirine karışan bir gömlek ve koyu mavi sandaletler

giymişti.

inç topuklu ayakkabılar. Diğer *kadın* -onun kadını- küçük ve kıvrımlıydı, koyu kumral saçları her yöne kıvrılıyordu, vahşi ve gürdü; ipeksi yumuşaklıkta görünüyordu ve tek düşünebildiği ellerini saçlarına gömmekti. Bu onun kadınıydı. Hayat arkadaşı. Yüzyıllardır aradığı mucize.

Neredeyse beyaza çalacak kadar solmuş yumuşak mavi bir kot pantolon ve cömert kıvrımlarını saran pırıltılı mercan rengi bir üst giymişti. Portakal çiçeği ve vanilyanın o zor kokusunu içine çekmek için ona yaklaştı ve kokuyu ciğerlerinin derinliklerine çekti. Duyguları içine akarken dünyası bir an için altüst oldu. Güçlü. Onu sarsıyordu. İlk içgüdüğü onu yakalayıp gökyüzüne çıkarmak ve onu tehlikeden uzaklaştırmaktı. Kız tehlikedeydi. Çok gerçek, ölümcül bir tehlike.

Bir adam arabanın kaputuna yaslanmış duruyordu. Uzun boylu. Geniş omuzlu. Kot pantolon, beyaz yakalı gömlek ve spor ceket giyiyordu. Ayak bilekleri çaprazdı ve gözlerini onlardan ayırmadan arabaya yaklaşan kadınları izliyordu. Saçları geriye taranmış, kısa ve dikenliydi. son *GQ* görünümü. Dikkati kadınların üzerindeydi ve rüzgârın yerdeki döküntüleri rahatsız eden küçük fırçasını fark etmedi.

"Hanımlar." Ses kültürlüydü. Adam gülümsedi, beyaz dişleri ortaya çıktı, sivri uçları biraz diş gibi parlıyordu. Parmaklarını kıvrarak kadınları işaret etti.

Tarık'ın kalbi göğsünde sertçe çarptı, sonra sakinleştirici derin bir nefes aldı ve damarlarında sadece buz akması için tüm duyguları uzaklaştırdı. Siyah saçlı kadın arabaya doğru adım attığı sırada gölgelerin arasından çıktı.

Kısa boylu kadın, *Charlie* -onun Charlie'si- arkadaşının kolunu yakaladı. "Bekle Genevieve," diye usulca emretti ve diğer kadının önüne geçmek için bir adım attı. Zekiceydi. Korumacıydı ama ne yaptığına dair hiçbir şüphe yoktu ve hiçbir duyguyu göze alamamasına rağmen onunla gurur duyduğunu hissetti. Onun korkusunu hissedebiliyordu ama yine de kendini açıkça önemseydiği birinin önüne koymuştu.

"Bu bizim arabamız," dedi, adamdan kısa bir mesafe uzakta durarak.

Güvende olduğunu sanıyordu. Ulaşılamayacağını. Tarih daha iyi biliyordu. Karşı karşıya olduğu canavarı biliyordu. Adam sadece bir insan gibi görünüyordu ama insan değildi. Tarık'ın yüzyıllar boyunca peşine düştüğü en kaçamak vampirlerden biriydi. Kurnaz ve hızlıydı ve Malinov kardeşlerle birlikte hareket ediyordu; sapkın, son derece zeki kardeşler, çok erken yaşlarda vampirlikten vazgeçmeye karar vermişlerdi.

ruhları vampire dönüşür ve prensi ve tüm Karpatyalı avcılarını yok etmeye çalışırlar.

Tarık eski çocukluk arkadaşını, şimdi ise ele geçirilmesi zor bir düşmanı gördüğünde şaşırdı.

Fridrick Astor adını almıştı ama Tarık'ın hâlâ bu adı kullanıp kullanmadığını bilmesine imkân yoktu. Karpat halkı ya da beslenirken öldürmenin onlara verdiği heyecan için ruhlarından vazgeçmeyi seçenler için isimler pek bir şey ifade etmiyordu - ölümsüz olmak. Fridrick, Tarık ve Maksim'in orada yaşadığını biliyor olmalıydı ve Karpatyalı erkekler bölgede bu kadar açık bir şekilde yaşarken vampir avına çıkmak oldukça sıra dışıydı.

Vampir rahatça doğruldu ve gülümsemesini genişletti. "Hanımlar. Çok özür dilerim." Karpat Dağları'nda doğup büyümüş olmasına rağmen Alman aksanı mükemmeldi. Bir kaşını kaldırdı. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

Sesinde bir zorlama vardı. Zorlayıcı ve yumuşak bir tınısı vardı. İkna edici. Tamamen iki kadına odaklanmıştı. Tariq, Fridrick'in her şeyi gelebilecek herhangi bir insanı yok etme yeteneğine olan güveni iki kadının kurtarılması. Tarık uzaklardan gelen sesleri duyabiliyordu. İnsanlar dans kulübünden ayrılıp evlerine gitmek üzere arabalarına dönerken çeşitli sesler duyuyordu. Vampir bakışlarını kadınlardan ayırmasa da Fridrick'in de bu sesleri duyduğunu biliyordu.

Charlie geri adım atarak Genevieve'i de geri adım atmaya zorladı. Vücudunu arkadaşıyla yabancıların arasına sıkıca yerleştirdi. "Seni daha önce görmüştüm." Bunu bir açıklama olarak yaptı. "Paris'te. Paris'teydin."

Tarık onun kalbinin hızlandığını duyabiliyordu. Fridrick'in dikkatini çekmek istemediği için yavaşça hareket etti. Garajdaki hava hâlâ durgundu ve Charlie ile vampir arasında sürüklenmesine izin vermek kolay değildi. Varoluşu boyunca hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez korkuyu tatmıştı. Gerçekten tattı. Dilinin üzerindeydi. Boğazından aşağı sürünerek karnındaki sıkı düğümlere yerleşti. Korku tenine nüfuz etmiş, gözeneklerinin derinliklerine ve kemiklerine işlemişti. Bu anı her zaman hatırlayacağını biliyordu. Otoparkın petrol ve gaz kokusunu, portakal çiçeği ve vanilya kokusunun hayat arkadaşına duyduğu korkunun kokusuyla karışmasını.

Bir an için felç oldu, çok hızlı hareket edip varlığını ölümsüzlere belli etmekten korktu. İçine şüpheler doldu. Vampir onu öldürmeden önce Fridrick'i durduramayacak kadar yavaş mı davranacaktı? Bir avcı, ünlü bir savaşçı olarak kendine her zaman güveni tamdı ama bu

Bu sefer tehlikede olan onun hayatı değil, kızın hayatıydı. Onun mucizesi. Ruhunun diğer yarısıyla doğan kadın. Kendini tüm duygulara kapatmaktan başka çaresi yoktu. Etrafındaki renklerin canlılığını azalttı ve işlev görmesini sağlayan o merkezi hissetmeden bulmasına izin verdi.

Fridrick Charlie'ye sıırttı. Vampir onun da kalp atışlarının hızlandığını duydu. "Paris güzeldi ve çok ... üretkendi." Parmaklarıyla tekrar işaret etti, sesi bir oktav daha alçalmıştı. "Buraya, yanıma gel." Sesinde şimdi kesin bir güç vardı, reddedilmemesi gereken bir zorlama.

Genevieve ellerini kulaklarına götürdü ve başını salladı. Charlie vampire korkuyla baktı, ama onun emrettiği gibi ona doğru hareket etmedi; bunun yerine bir adım daha geri gitti, vücudu arkadaşınıninkiyle çarpıştı ve Genevieve'i de geri adım atmaya zorladı.

Tarık yaklaştı, moleküllerden başka bir şey yoktu. Etraflarındaki hava çok durgundu ve vampiri varlığından haberdar etmeye cesaret edemedi.

"Evimize girmeye çalışan sendin. Seni bir anlığına gördüm. Ve sonra tekrar, çalıştığım müzenin hemen dışında." Charlie'nin sesi çok yumuşaktı. Sesi biraz titriyordu ama Fridrick'in sesindeki zorlamayı dikkate almadı. Daha da ötesi, neredeyse bağışıklığı var.

Genevieve dürtünün orada olduğunu biliyordu ve onu bastırmaya çalışarak onunla mücadele etti. Charlie gözlerini kırpmadı ya da kafasını sallamadı bile. Bunun yerine, suçlamasına kavgacı bir not eklenmişti.

"Bu doğru. Çok dirençli olduğunu kanıtladın. Arkadaşınız çok kolaydı. Senin aksine, o fazla direnç göstermedi."

"Ricard Beaudet'i sen öldürdün." Bunu bir gerçek olarak ifade etti.

"Ah evet, akıl hocan. Küçük bir mızımsıydı. Ve o çok gurur duyduğu gülünç küçük bıyığı. Ondan biraz bıkmadın mı? Kibir mi? Kendini çok fazla düşünüyordu."

Tarık ismi tanıdı, Ricard Beaudet. Bu adama mektup yazdığını ve o sırada hayat arkadaşının Beaudet için çalıştığını bilmek onu şok etmiş olmalıydı. Ricard Beaudet, atlıkarınca atlarını restore etme konusunda dünyanın en önde gelen ustası olarak kabul ediliyordu ve Tarık da bu atları topluyordu.

Her nasılsa Charlotte'un ona çoktan bağlanmış olmasına şaşırılmamıştı. Ruhları birbirlerini çağırıyordu.

Fridrick'i dikkatle izleyen Charlie'nin yüzü soldu ve derin bir nefes aldı. "Kardeşimi de sen mi öldürdün?" Yavaşça başını salladığında, hâlâ

Gülümseyerek, kıpırdamadan durdu. "Neden? Paris'teydin. Neden Amerika'ya kadar gelip kardeşimi öldürdün? Sana ne yaptım ki değer verdiğim herkesi öldürmek istiyorsun?"

"Herkes değil, canım." Fridrick başını salladı. "Çocuğu sana bıraktım. Çocuğu korumak için buraya geleceğini biliyordum."

"Amerika'ya gelelim diye kardeşimi mi öldürdün?" Belli ki bu itiraf beklediği son şeydi.

Genevieve, Charlie'nin kot pantolonundaki ilmeği yakaladı ve Tarık'ın kadını kendini Fridrick'e doğru fırlatacakmış gibi görüldüğünde onu bir adım geriye çekti. Fridrick'ten uzaklaşmak yerine ona doğru eğilmesi bile Tarık'a hayat arkadaşı hakkında çok şey anlatıyordu. Öfkeli biriydi. Cesareti vardı. O bir savaşçı olacaktı, kaçacak biri değil.

"Bizden ne istiyorsun?" Genevieve sordu.

Fridrick tembelce durduğu yerden doğruldu, ağırlığını ayaklarının ucuna verdi, yakışıklı ve rahat tavrı belli belirsiz değişti.

Tarık sanki gölgelerin içinden çıkmış gibi anında katılaştı, vücudunu kadınların arasında, ama hafifçe onlara ve Fridrick'e dönük olacak şekilde eğdi. Hepsine bir gülümseme fırlattı. "İyi akşamlar. Nasılsınız? Bu gece herkes ne yapıyor?" Sesini samimi ve açık tuttu, gece kulübünün sahibi müşterilerini selamlıyordu. "Hanımlar." Dikkatini ölümsüzlere çevirmeden önce onlara doğru hafifçe eğildi, eski dünyaya özgü, kibar bir jestti bu. "Fridrick. Seni burada görmek ne kadar da *beklenmedik*." Ses tonu vampirin hoş karşılanmadığını ve çok büyük bir hata yaptığını söylüyordu.

Fridrick sırtıttı, görünüşe göre en ufak bir korkusu yoktu. Tarık hemen çevresini taradı. Fridrick, başka seçeneği yoksa ya da şans ondan yana değilse, hiçbir koşulda onunla savaşa girmeye gönüllü olmazdı.

"Bay Asenguard," diye mırıldandı Charlotte.

Elbette onun adını biliyordu; herkes biliyordu. Dergilere çıkıyordu ve kulübün sahibi olarak hayır işleri için sık sık fotoğraf çektiriyordu ama yine de Tarık onun kim olduğunu bilmesinden hoşlanıyordu. Elini onun koluna koydu. Hafifçe. Onun dokunuşunun ceketinin ve gömleğinin kumaşını yaktığını hissetti.

Derisini ve kaslarını geçip kemiğine ulaştı. Parmakları kıvrıldı. Zorlandı ince bir baskı. Onu Fridrick'ten uzaklaştırdı. İlk başta onun ne yapmaya çalıştığından emin olamadı ama sonra onun kendisini korumaya çalıştığını anladı.

"Seni görmek o kadar da beklenmedik değil, Tarık," diye karşılık verdi Fridrick, Tarık'ın Fridrick'in gerçek bir savaşta kazanabilecek bir konumda olduğuna inandığına dair korkularını doğrulayarak.

Fridrick Tarık'ın yakın olduğunu biliyordu ve bu onu hiç etkilememişti. Tariq'in neyi kaçırdığını çok hızlı bir şekilde anlaması gerekiyordu. Yapacağı bir hata hayat arkadaşı için ölümle yaşam arasındaki fark olabilirdi.

Ortağıyla kurduğu telepatik yolu kullandı. *Burada doğru olmayan bir şeyler var Maksim. Hayat arkadaşım ve onun bir başka potansiyel hayat arkadaşı olan arkadaşı tehdit ediliyor. Yakındakilere hemen gelmeleri için çağrı gönder. Bölgede takviye kuvvetler olduğu konusunda onu uyarmak istemiyorum.*

Fridrick usta bir vampir ve eminim ki kendisine yardım etmesi için başkalarını da getirmiştir. Yaşayan ölülerin aksine, avcılarda asla ego yoktur. Vampiri yok etmek sadece bir işti, mümkün olan her şekilde yaptıkları bir şeydi.

Fridrick'in gülümsemesi, bakışları Charlie'nin Tarık'ın koluna dolanmış parmaklarına kayınca sekteye uğradı. "Tarık'a kurtarıcınmış gibi sarılmanın sana hiçbir faydası olmayacak Charlotte. Evet, adını biliyorum." Bakışları Genevieve'in üzerinde gezindi, bakışları küstahtı. "Sen başkası için varsın, o yüzden istediğin kadar o küçük, yumuşak çapkına dokun, ama Charlotte, onu bırakman ve buraya, yanıma gel."

"Fridrick, bu kadınlardan herhangi birini tehdit etmiyorsun, değil mi? Sen?" Tarık ses tonunu yumuşak tuttu. Hatta eğleniyordu. Bir yandan da tüm duyularıyla gerçek tehdidi bulmaya çalışıyordu. Fridrick değildi. Adil bir dövüşte

Fridrick'in asla kabul etmeyeceği bir senaryo olan oranlar bir nebze eşit olacaktı. "Hanımlar, Fridrick bazen kendini unuttur. Gerçekte olduğundan çok daha fazlasını yapabileceğini düşünmeyi seviyor."

Charlie'nin parmakları kolundan kaymaya başladı. Çok telaşlı görünüyordu. O anda Charlie'nin Fridrick'in emrine itaat ederek kendisini ve arkadaşını kurtarmayı seçeceğini anladı. Bileğini yakalamak için elini çevirdi ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirene kadar avucunu aşağı kaydırды. Onu rahatlatma ihtiyacı, görmezden gelemeyeceği bir dürtüydü. Onu kendine yaklaştırdı. Onu omzunun altına sığdırdı. Savaşmak için alana ihtiyacı vardı ama önce onun bakıma ihtiyacı vardı.

Fridrick'e tek kaşını kaldırdı ve dudaklarında hafif bir eğlence gülümsemesinin belirmesine izin verdi. Doğru mesajı göndermek

önemliydi. Fridrick onun sessizce ne demek istediğini anlamıştı çünkü ukala sırtışı bir anlığına duraksadı ve bakışları önce sağa sonra sola kaydı.

yalnız değildi. Tabii ki yalnız değildi. Fridrick usta bir vampirdi. Yüzyıllardır buralardaydı ve savaşta yetenekliydi ama Tarık'ın yeteneklerine sahip bir avcıyla yardım almadan asla yüzleşemezdi.

Tarık Charlie'nin kolunu yakaladı ve beline doladı. Charlie'nin şaşkınlığına rağmen kız ne kasıldı ne de ona karşı koydu. Dikkati Fridrick'in üzerindeydi. Tarık'a yapıştığının farkında değilmiş gibi görünüyordu ve Tarık da buna hiç aldırmadı. Hayatında hiçbir şey onun küçük bedeninin Tarık'ınkine bu kadar sıkıca sarılması kadar doğru hissettirmemişti. Kızın teni giysilerini yakıyor, gözeneklerinden içeri girerek onu iliklerine kadar kavuruyordu. Hayatında hiç bu kadar iyi ya da canlı hissetmemişti. Belki de birden fazla vampirle savaşa girerken ihtiyacı olan son şey buydu ama hissetmek için kendine o kısa anı verdi. İçine çekmek için.

YAZAR HAKKINDA

Güzel Kuzey Kaliforniya sahilinde yaşıyorum. Yürüyüş yapmayı, balina izlemeyi ve açık havada olmayı her zaman sevmişimdir. Kamp günlerim sona erdi ama glamping yapmayı düşünebilirim. LOL! Etrafım ailem, sevgili torunlarım ve köpek sürülerimle çevrili.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumanızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.